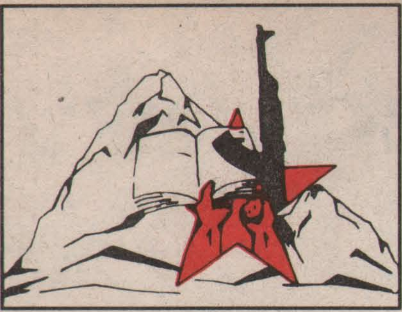

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎN E

Yıl 10 / Sayı 109 / Ocak 1991 / 3.- DM

BAŞARIYLA GERÇEKLEŞEN PKK IV. ULUSAL KONGRESİ SAVAŞTA ZAFERİ YARATMANIN ATILIMIDIR!

Bir yıldır sürdürülen yoğun çalışmaların ardından, Partimiz IV. Ulusal Kongresi'ni 26-31 Aralık tarihleri arasında başarıyla gerçekleştirdi. Partimizin bu zirvesi, gerek gerçekleştiği koşullar ve gerekse ele alıp çözüme bağladığı sorunlar itibarıyla tarihi önemdedir. Bütün faaliyetleri temsil eden bir bileşimin katılım göstermesinin başarılması ve sıcak savaşın yaşandığı dağlarımızın doruklarında gerçekleşmiş olması, kongremize daha büyük bir anlam yüklemiştir. Körfez savaşının arifesinde, doyurucu tartışmalar sonucunda alınan kararlar, halkımızın kaderini belirleme ve onun geleceğini yaratmada yeni bir süreci başlatma adımı niteliğindedir. Bu adım, ağır sorunların savaşa dönüştüğü bölgemiz Ortadoğu'da anti-emperyalist mücadelenin gelişimi üzerinde derin etkide bulunacak, devrimci gelişmeye yeni boyutlar kazandıracaktır.

Kongremiz Parti Önderliğimizin muazzam çabaları üzerinde gerçekleştirilmiştir. Çözümleme, talimat, Ulusal Konferans, güçlerin taşınılması ve ortamın yaratılması gibi hazırlıklar kongrenin başarısını hazırlamıştır. Netleştirilen sorunlar ve üretilen çözümler bu parti zirvesinin kaderini çizmiş ve de başarıya götürmüştür. Önderliğin adım adım hazırlayıp başarıya götürdüğü kongre, hem güncel, hem de temel sorunların çözümünü gündemine koymuş ve çözümler üretmiştir.

Herşeyden önce PKK IV. Ulusal Kongresi yakıcı güncel gelişmelere verilmiş kapsamli bir yanıttır. Kürdistan devrimsel boyutlu gelişmeleri

Devamı 4. sayfada

IV. Ulusal Kongremiz Partimizin ve savaş çizgimizin zaferidir

Yazısı 28. sayfada

PKK IV. Ulusal Kongre gerçekliği ve yaşanan süreç

Yazısı 8. sayfada

Körfez savaşı ve Kürdistan

1991 Ocak ayı gündemi!

Dünyada büyük altüst oluşlarla geçen 1990 yılı aynı hızlılıkla yerini yeni bir yıla bıraktı. 1991 dünyaya, Ortadoğu'ya ve Kürdistan'a neler getirecek? Soğuk savaş yılları geride kaldı denirken, Ortadoğu'da patlak veren savaş "barış"ı iddiasız mı kıldı? Avaz avaz bağırılan barış umutlarına ne oldu? ABD niçin bütün öfkesini Ortadoğu'ya kustu, öfkesi Saddam'a mı? Saddam niçin savaşıyor? Türk sömürgecileri bu savaşa niçin bu denli sarılıyorlar? Özal ve ardındakiler ve "Özal bizi maceraya sürüklüyor" diyenler hangi hesapları yapıyorlar? Türk ordusundaki istifalar niçin? ABD ve müttefikleri Ortadoğu üzerinde hangi hesapları yapıyorlar? Avrupa'nın hesapları ne? Çevik Kuvvetler niçin Kürdistan'da? Türkiye'ye akan askeri yardımlar niçin? Savaş kaç cepheden sürüyor? Savaşın siyasal cephesinde neler yapılmak isteniyor? Ortadoğu'ya yeni bir harita mı? Bu haritayı kimler çiziyor? TC'-ye biçilen rol ve hesaplar ne? Kürdistan dağları niçin bombalanıyor? Halk niçin kırlara ve dağlara çıktı? Özal, niçin "Kürt diline serbestlik" dedi? Niçin şimdi? Kürt örgütleri sürece nasıl bakıyor? Kimlere nasıl bir rol biçiliyor? PKK sürece nasıl bakıyor? Kürdistan'da kimin için çözüm? Kürdistan halkının tercihi nedir, nasıl belirlenir? Son sözü kim söyleyecektir?

1991'in daha ilk ayında belirlenen gündem bu ölçüde yüklü. Bu soruları hemen herkes tartışıyor. Şüphesiz herkesin kendine göre verdiği cevaplar var. Burada önemli olan Ortadoğu halklarının vereceği cevaplardır.

Devamı 2. sayfada

Serxwebûn 10. mücadele yılında!

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin sesi ve ideolojik önderi **Serxwebûn**, düzenli yayın hayatına atılışının 9. yılını tamamlayıp 10. mücadele yılına adım atıyor bu sayısıyla. Broşür olarak ve değişik aralıklarla yayınlanmaya başlanması 1978 yılına dek uzanan **Serxwebûn**, 1982 yılı Ocak ayından bu yana, her ay düzenli olarak çıkan periyodik bir yayın organı niteliğine bürünmüştür. Bu anlamda **Serxwebûn**'un doğuşu 13 yıl ötesine uzanmakta, ancak yurtdışında periyodik olarak yayınlanmasının üzerinden 9 yıl geçmiş bulunmaktadır. Ve **Serxwebûn**, ulusal kurtuluş mücadelemizin tarihi ile paralel devam eden onurlu mücadelesinin 10. yılına ulaşmış bulunmaktadır...

Kürdistan tarihinin bu kadar uzun ömürlü tek devrimci yayın organı olması, **Serxwebûn**'un önemini ve 10. yılına adım atışının anlamını daha da derin kılmaktadır. Modern ulusal kurtuluş mücadelemizle birlikte her alanda sürekli bir devrimi yaşayan Kürdistan toplumu, **Serxwebûn** şahsında yayın ve düşün alanında da kesintisiz ve önemli bir devrimi yaşanmaktadır. Sömürgeciliğin en çok tahrip ettiği ve kötürümleştirdiği bir alan olan düşünce ve politika alanında Kürdistan halkı bir yeniden doğuşu, ve hem de en muazzam boyutlarda yaşamaktadır.

Serxwebûn, bu yeniden doğuşun en temel araçlarından ve kaynaklarından biri olarak, modern ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişimi ve yaygınlaşmasında çok önemli bir rol oynamaktadır. En başta öncünün görevleri temelinde eğitilmesi ve seferber edilmesinde canalıcı bir görev ve rol üstlenen **Serxwebûn**, bu görevinin bir gereği olarak, Kürdistan'da militan devrimci kişiliğin yaratılması ve beslenmesinde önemli bir yere sahiptir. Militan devrimcinin yolunu aydınlatan bir kılavuz olarak devrimin önünü açmakta, yeni insanın şekillenmesinde belirleyici rollerden birini oynamaktadır. Ve öncünün şahsında yarattığı gelişmelerle dalga dalga topluma nüfuz etmekte, onu da değişime sürüklemektedir.

Kürdistan devrimi ve halkının öncü gücü **Partiya Karkerên Kur-**

Devamı 14. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş:

"2000'li yıllara doğru ilk adım olan 1991 yılını, her zamankinden daha fazla bağımsızlık ve özgürlüğümüzün ilanı haline getireceğiz"

Faaliyetlerimizde geçirilen son yıllar, yılbaşılarında özel yıldönümü değerlendirmelerine fırsat bırakmamaktadır. Yıllar, zirvesel gelişme yılları biçiminde olmakta, böyle gelişmektedir. Dolayısıyla bu günler de, sembolik olmaktan öte bir anlam taşımamaktadır. Bu kış asıl önemli olan, gerek öncülük gerçeğimiz, gerek silahlı savaşım ordusu çalışmalarımız ve gerekse halkımızın serîhildanında derin bir muhasebenin yapılmasıdır. Yaşadığımız günler de bu anlamda değerlendirilmeye çalışılmaktadır. Hiç şüphesiz sadece bizler değil, halkımız da bu kışı derin derin düşünerek, geleceğe yönelik hayal ve tasavvurlarını geliştirerek, değiştirerek geçirmektedir. Yine, bu günlerde Partimizin kapsamlı bir çalışması olan Kongre çalışmaları da yürütülmektedir.

Bütün bunlar, geçmiş çalışmalar ve geleceğe yönelik değerlendirmeleri yoğunlaştırmaktadır. Geliş-

Devamı 5. sayfada

NATO Çevik Kuvveti ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi

Yazısı 13. sayfada

Kürdistan'da çatışan iki taktik ve Torumtay'ın istifası

Yazısı 12. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor:

"BİR HALK EĞER KÖLEYSE, ANCAK ŞEHİTLERİYLE KÖLELİKTEN KURTULABİLİR"

"Her bölgede şehitler verildi. Bu temelde verilen şehitler, bir yandan özel savaşa karşı devrimci savaşımın kalıcılığının ve bütün halka taşınmasının gerekçesi olurken, öte yandan yurtseverliği Kürdistan genelinde dalga dalga gelişen bir akım haline getirdi. Bu gelişmeleri yaratanların, en başta bu yılın şehitleri olduğu açıktır. Kürdistan halkı, tarihin hiçbir döneminde bu yılki kadar yurtseverliğe sarılmadı."

Devamı 15. sayfada

Kürdistan halkına dayatılan büyük vatansızlaştırma hareketine karşı büyük vatanseverlik savaşımızda zaferi mümkün kılacak çalışma ve vuruş tarzıyla hedeflerimize yürüyelim

Yazısı 22. sayfada

KÖRFEZ SAVAŞI VE KÜRDİSTAN

Baştarafı 1. sayfada

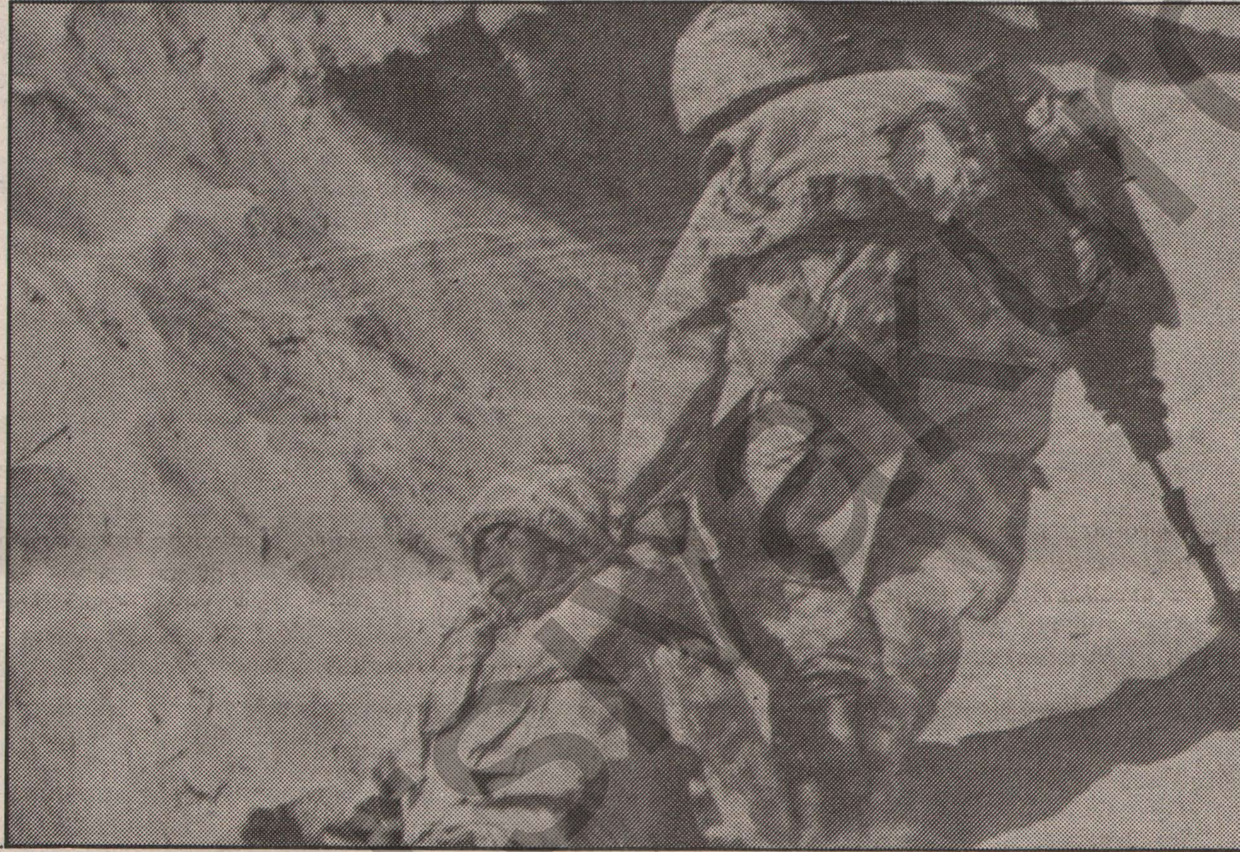
Dünya savaşı konuşuyor

Yeni yıla girerken dünyanın dikkatleri Körfez üzerine ve Irak ve ABD başkanlarının her an verebilecekleri ani bir karara çevrilmişti. Yoğun abluka ve askeri yığınak Saddam'a geri adım attıracak mıydı? ABD müttefiklerinden gerekli desteği alacak mıydı? Bu soruların cevapları, bölgeye yapılan yoğun yığınakla gerçekte verilmişti. Ancak, yine de bir "acaba!" sorusu kesin bir belirleme yapmanın önüne geçebiliyordu. Kamuoyu bu "acaba!" noktasını tartışırken, düğmeye ne zaman basılacak sorusu öne geçti. Artık, saldırının olup olmayacağı değil, ne zaman olacağı üzerine konuşuluyordu. Buna rağmen, sözde bir uzlaşma noktası bulmak "umudu" ile diplomatik manevralar sürdürüldü. ABD Başkanı Bush, 3 Ocak'ta Irak'ı, İsviçre'de görüşmelere çağırıyordu. Cenevre'ye Irak adına Dışişleri Bakanı Tarık Aziz, ABD adına da Dışişleri Bakanı Baker gitti. 9 Ocak'taki görüşmeler beklendiği gibi hiç bir sonuç vermedi. Bu tarihten sadece dört gün sonra bu kez de BM Genel Sekreteri De Cuellar devreye giriyor ve 13 Ocak'ta Irak'ta görüşmeler yapıyordu. De Cuellar'ın Irak yolculuğu, ABD Kongresinin Bush'a güç kullanma yetkisi verdiği 12 Ocak tarihinin hemen bir gün sonrasına denk geliyordu. Yani De Cuellar, ABD'nin savaşa kesin karar verişinin ilanını gerisine alarak gitmiş oluyordu Irak'a. Irak ise bunu, meclisin oy birliğiyle 14 Ocak günü Saddam'a savaş yetkisi vermesiyle cevapladı.

Kendi iç sorunlarıyla boğuşan SSCB, bir iki görüş belirtmek dışında aktif bir politika ortaya koyamaz ve hatta ABD politikasının kuyrukçusu görünümünü sergilerken, müttefikler arasındaki ilk çatlak ses Almanya'dan geldi. İngiltere, eski sömürgesi Irak'ın dersinin verilmesine zaten çoktan inanıyordu ve ABD'nin tümüyle yanındaydı. Fransa eski büyüklerden biri olarak "kendine özgü" bir yaklaşımı geliştirmek istedi. Ancak herkes kendi gücü kadar konuşabilirdi ve öyle oldu.

Avrupa kamuoyu Körfez krizinin daha çok "petrol fiyatları" yönü ile ilgiliydi. Yapılan tek yönlü ABD propagandaları, Saddam'ın işinin bitirilmesinin çok kolay olduğu yönündeydi ve Avrupa savaşın yıkıcı sonuçlarından zaten çok uzakta olacaktı. Kaldı ki, bir diktatörün cezalandırılması gerekiyordu. Saddam, emperyalistlerin günah keçisi haline getirildi. Basın, TV, radyolar, görsel ve işitsel bütün propaganda araçları kamuoyunu yoğun bir baskı altına aldı. BM Ortadoğu'ya "demokrasi ve barış" götürecekti!

Arap dünyasında ise sanki herşey, bütün eski dengeler altüst olmuşa benziyordu. Suudi Arabistan'a yığılan ABD askeri güçleri Arap halkları arasında büyük bir tepki yarattı. ABD, daha düne kadar "terörist devlet" listesinde baş sıralara yazdığı Suriye ile masaya oturmak zorunda kaldı. ABD, özenle İsrail'i "kriz dışı" tutmaya çalışsa da, İsrail-Arap çelişkisi kurulmak istenen yeni ilişkilerin önündeki en büyük engeldi. Nitekim Suriye, Arap Gücü içinde askeri kuvvetleriyle yer alırken, İsrail tehlikesine işaret ediyor ve bu konudaki hassasiyetini açıkça söylüyordu. İran ise kendisini daha açık tutum almak zorunda görüyordu. ABD askeri güçlerinin Körfez bölgesine yığılmasının islam dünyası için büyük bir tehlike oluşturduğunu, bölge halklarının sorunlarını gene bölge halklarının çözeceğini, yabancıların bir çözüm gücü olamayacağını söylüyor ve gerekirse ABD'ye karşı bizzat mücadele edeceklerini açıklıyordu. Ürdün'de ve diğer birçok Arap ülkesinde halk ABD karşıtı gösteriler düzenliyordu. FKÖ ise daha ilk günden Saddam'dan yana oynamış ve Filistin sorununun çözümünde Irak'tan gelen öneriyi adeta son bir şans olarak yakalamaya çalışma tutumunu seçmişti. Saddam, Arap halklarına ve islam dünyasına yaptığı çağrılarla, Filistin sorunu için önerdiği çözümle Arap dünyasında liderliğe oynadığını bir kez daha ortaya koyuyordu. Bunun tümden etkisiz olduğu da söylenemezdi.

Mısır, Suriye, Libya ve Sudan devlet başkanları savaş tehlikesi karşısında belli kararlara varma ihtiyacını duyuyor ve bu amaçla 3 Ocak'ta Libya'da bir araya geliyorlardı. Libya, savaş durumunda Mısır'ın yanında yer alacağını açıklarken, Suriye Devlet Başkanı Esad, Saddam'a Kuveyt'ten çekilmesi çağrısını yapıyor, ABD karşısında Irak halkının yanında yer alacaklarını açıklıyordu.

Körfez savaşı Türkiye'deki çelişkileri açığa çıkarıyor!

Ocak ayı Türkiye gündemi de oldukça yüklüydü. Bölgenin en sancılı devleti olan TC, bir umut olarak sarıldığı Körfez krizine kendini kurtarma hesaplarıyla balıklamasına dalarken, bu durum devleti yöneten güçler arasındaki çelişkileri de gündemin ön sıralarına çıkarıyordu. Genelkurmay Başkanı Torumtay, 3 Aralık'ta imalı bir açıklamayla istifasını kamuoyuna duyurdu. Ama hemen herkes bu istifanın, Türkiye'nin karadan Güney Kürdistan'a girmesi noktasında doğan çelişkilerden kaynaklandığını biliyordu. Çevik kuvvetlerin Türkiye'ye getirilmesi ve üslerin ABD'nin kullanımına açılması noktasında çıkan tartışmalar zaten kamuoyuna yansımıştı. Özal, "Savaşacak Generaller" istediğini söylüyordu. Torumtay, istifasının hemen ardından ordu içinde yalnız olmadığı, kendisi gibi düşünen generallerin az olmadığı yolunda açıklamalar yapıyordu. 13 Ocak'ta işçiler bir günlük genel grev ilan ettiler. Kamuoyu bu gelişmeleri tartışırken, Zonguldak maden işçilerinin grevlerinin yeni bir boyut kazandığı görüldü. İşçiler Ankara'ya doğru yürüyüşe geçtiler. Ankara'ya doğru yürüyen işçilerin önünde Atatürk posterleri ve Türk bayrakları vardı. Yürüyüş, tümüyle anti-Özal bir karakter kazandı. İşçilerin talepleri çok açıktı; dayanılmaz hale gelen yaşam koşullarının değiştirilmesi, utanç verici ücretlerin yükseltilmesi gibi ekonomik ve demokratik talepleri vardı. Aynı zamanda, Irak üzerindeki bir savaşa kan vermek istemiyorlardı. Sendika başkanı Denizer, bu süreçte keskin sözleri ve görünüşte "militanca" tutumu ile dikkatleri çekti. İşçiler Ankara'ya yürüyecekti. İşçiler "Özal istifa" diye slogan atıyorlardı. Yürüyüş Mengen'e kadar sürdü. İnönü, "bir iç savaş tehlikesi"nden, hükümet çevreleri ise "ihtilal provası"ndan bahsediyorlardı. Yürüyüşün 5. günü olan 8 Ocak 1991'de Denizer hükümet çevreleriyle yaptığı görüşme sonucu, işçilere geri dönüş kararını açıkladı. Basına yansıyan haberler arasında, bazı generallerle görüşüldüğü ve geri dönüş kararında bunun etkisi olduğu yazılıyordu. İşçiler geri döndüler; niçin yürüdüklerini ve niçin geri döndüklerini soruyorlardı, çoğu ağlıyordu. İşçiler niçin yürümüştü!

4 Ocak'ta Brüksel'de toplanan NATO Savunma Planlama Komitesi, NATO Çevik Kuvvetleri'nin Kürdistan'a gönderilmesi kararını almıştı. 42 uçaktan oluşan Çevik Kuvvet filosu, bu kararın hemen ardından 6-10 Ocak tarihleri arasında Erhaç üssünde konumlandı. Bu arada, Tarık Aziz'le görüşmeler yapan ABD Dışişleri Bakanı Baker, sonuçsuz görüşme ardından önce İngiltere'ye sonra da Türkiye'ye uçuyordu. Ama, Baker'in uçağı "hava muhalefeti" nedeniyle önce İncirlik üssüne iniyordu. Baker, Ankara yönetimiyle ancak 11 Ocak günü bir araya geldi. Artık herkes savaşın çıkacağına kesin gözle bakıyordu.

İşçi grevleri kamuoyu gündeminde geri plana düştü. Artık çoğu ağız "koşulların gereği"nden söz ediyordu. Türkiye'nin bazı büyük kentleri için "sivil sıkıyönetim" söylencesi dolaşıyordu. Kürdistan'da ise sömürgeci savaş bütün vahşi boyutlarıyla sürüyordu. Güney Kürdistan'a sınır köylerin boşaltılmasına hız veriliyor, yoğun askeri sevkiyatla sınıra yığınak yapılıyor, yerli halk göç psikolojisine sokuluyor, zoraki sürgün "gönüllü" savaş sürgünü ile birleştirilmeye çalışılıyordu. Basın mensuplarının Kürdistan'a girişi ve haber iletmeleri artık neredeyse olanaksız hale gelmişti. Dünya kamuoyunun dikkatlerinin Körfez'de yoğunlaştığı bu süreçte, Türk sömürgecileri özellikle yakma, yıkma ve boşaltma operasyonlarını hızlandırmayı kendileri için "kâr" sayıyorlardı, Hatta, sömürge valisi Kozakçıoğlu'nun ağzından, "Irak Kürtleri bombaladı, PKK Irak'ı destekliyor" biçiminde açıklamalar yapıyor, köylere ve şehirlere "Apo-Saddam işbirliği"ni simgeleyici afişler asıyorlardı. Türk gazetelerine göre, "Irak'ı desteklediği için kendisine muhalefetin artması nedeniyle Apo kaçmıştı.", "PKK'nin Bekaa Vadisi'ndeki kampında çatışma çıkmış"tı. Artık, "PKK'nin sonu gelmiş"ti.

Kısacası; bir yandan yoğun askeri hazırlıklar yapılıyor ve diğer yandan da savaşın psikolojik cephesi daha da boyutlandırılıyordu.

Özal'ın kamuoyuna verdiği mesaj çok açıktı: "Bir koyup üç alacağız" diyordu. Türkiye'nin geleceğini ABD'nin Körfez'de kazanacağı başarıya bağlıyor ve Türkiye'nin bundan başka çıkar yolu olmadığını söylüyordu.

16 Ocak'ı 17 Ocak'a bağlayan gece bütün dünya savaşın başladığını TV ekranları önünde doğrudan izledi. Düğmeye basılmıştı.

Emperyalist güçlerin yaptıkları itiraflara göre, Ortadoğu için bir harita çok önceden plana alınmıştı. Ancak Türkiye buna yanaşmamakta ısrar ediyor ve Kürt sorununu kendi klasik yöntemleriyle çözmesinin kabulünü dayatıyordu. Bu klasik yöntem ise, imha yönteminden başka bir şey değildi. 1984'den bu yana süren savaşta Türk ordusu, dolaylı ve dolaysız biçimde aldığı pirimle bu amacı gerçekleştirmeye çalıştı. Sömürgeci Türk politikasında geçerli yaklaşım inkar ve imha idi. Kürt dili üzerindeki yasak, Kürt halkı ve Kürdistan'ın inkarı bağnaz bir biçimde sürdürüldü. Sorunu gündeme getirmek isteyen kim olursa olsun "vatana ihanet"le suçlandı ve cezalara çarptırıldı. Fakat bu süreçte de alttan alta bir tartışmanın sürdürüldüğü ve özellikle de Özel Harp Dairesi'nin bu tartışmaların merkezi olduğu biliniyordu. Sorunu Özel Harp Dairesi tartışıyor, ancak kamuoyunun soruna yaklaşması bile ağır müeyyidelerle engelleniyordu.

Türk ordusunun Kürdistan'daki savaştaki başarısızlığı, PKK'nin sürekli güç kazanarak hareketi ulusal kurtuluş savaşı boyutuna yükseltmesi, klasik Türk politikasının iflasını getirirken, ABD planı ve bu planın dayandırıldığı güçler öne geçti. Ordu artık Kürt sorunu üzerindeki eski tekelini koruyamaz oldu.

Bu çelişki Torumtay'ın istifasıyla çok açık şekilde gün yüzüne çıktı. Eski devlet partisi CHP'nin takipçileri ve ordunun bir kanadının, Özal politikası dedikleri ABD planına karşı duruşları bu çelişkiden kaynaklanıyordu. Demirel ise adeta ikisinin arasında oynayan bir rolle ortaya çıktı ve "ne ondan ne de diğerinden vazgeçerim" tutumunu seçti.

Ocak ayının son günlerinde Özal, "birden bire" Kürt dili üzerindeki yasak maddesi olan 2932 sayılı yasanın kaldırıldığını ve Türkiye'nin Kürtlerin hamisi olduğunu açıkladı. Gazetelerde bazı köşe yazarları, Türkiye'nin şimdiye kadarki Kürt politikasının hatalı olduğunu, çok hatalar yapıldığını yazıp-çizmeye başladılar. Özal, 12 milyon Kürdün Türkiye'de yaşadığını, eğer bunlara bu türden haklar verirse, Kürt vatandaşlarının soydaşları üzerinde de hak sahibi olacağını dünya önünde söyledi. Kürtlere özerklik, Güney Kürdistan'ı da içine alan federe bir devlet ve benzeri gibi çözüm önerileri tartışma gündeminin başına geçti.

Aynı günlerde, Bitlis, Tatvan ve Batman'da toplam 50 bine yakın kitle sokaklara dökülerek Türkiye aleyhine gösteriler yapıyor ve "Kahrolsun Amerika", "Yaşasın Ezilen Halkların Kardeşliği" sloganlarıyla yürüyorlardı. Yürüyüşçülerin üzerine Türk ordusu silahla saldırıyor ve en az bir kişi ölüyor, onlarca insan yaralanıyor, yüzlercesi tutuklanıyordu.

Ama Özal, Kürtlerin hamisi olmaktan sözediyordu.

Ocak ayı sonunda, orduda yeni istifaların olduğu haberi yayıldı. Haberlere göre, iki tümgeneral ve bir korgeneral istifa etmiş, ancak bu istifaları "hassas durum" nedeniyle bir süre ertelenmişti. Bu istifaların, Torumtay'ın istifasının bir halkası olduğu ortadaydı.

25 Ocak tarihli yazısında Ertuğrul Özkök, Çankaya'nın sesi sıfatıyla "Türkiye'de Kürt Reformu Geliyor" başlığı altında Türkiye'nin yönelimlerini şöyle anlatıyordu:

"'Kürt politikamızın ne kadar yanlış olduğu ortaya çıktı.'

Cumhurbaşkanı Turgut Özal son günlerde görüştüğü bazı ANAP'lılara sık sık bu sözleri tekrarlıyor.

Aldığım izlenime göre, bu sözler, Türkiye'nin Kürt politikasında önemli bir değişikliğin habercisi...

Körfez savaşı, Ortadoğu'ya istikrarın gelmesi için önemli bazı sorunların mutlaka çözülmesi gerektiğini gösteriyor. Bunların başında Filistin meselesi geliyor.

"Bütün bölgenin olmasa da bizim yaşadığımız coğrafyanın bir başka önemli sorununu da Kürtlerin durumu oluşturuyor. Savaşın gidişatına ve bu sorunla direkt ilişkisi bulunan Türkiye, İran ve Suriye'nin tutumuna bakılırsa Irak'ın parçalanarak burada bir Kürt devletinin kurdurulması mümkün değil.

Dolayısıyla, Kürt sorununa bugünkü mevcut sınırlar içinde çözüm aramak gerekiyor.

Özal'ın son günlerdeki yaklaşımı, böyle bir arayışın şimdiden başladığını gösteriyor. Türkiye'deki Kürt nüfusunun, etnik özelliklerini koruyarak, toplumun bütünü ile entegrasyonunu sağlayacak bir çözüm,

öyle sanıyorum ki, ülkedeki en büyük istikrarsızlık unsurlarından birini ortadan kaldırabilir."

29 Ocak tarihli Güneş gazetesinde ise Teoman Erel, "Bölgesel prestij için Kürtçe" başlığı altında *"Cumhurbaşkanı devam eden savaşın Irak'ın Kuzeyinde bir Kürt devletine yol açabileceğini düşünüyor. Türkiye bu ihtimali önlemek için hayli çaba gösterdi, ama galiba çok etkili olamadı. Turgut Bey'in son zamanlarda, 'bu gelişmelere engel olunamazsa, bari Türkiye'nin himayesi devreye girsin' diye düşündüğü anlaşılıyor. Saddam yenilir de Irak topraklarında federatif bir demokrasi kurulursa, Türkmen ve Kürt federe yönetimlerinin 'Kuzey'deki büyük demokrasinin desteğinden güç almaları' düşünülüyor. Böyle bir durum, Türkmenler için mümkündür de, Irak Kürtleri neden Türkiye'den moral destek alsınlar? Acaba, Irak'taki Kürtlere, Türkiye'nin Saddam yönetiminden daha cömert ve uygar olduğunu göstermek için bizdeki konuşma yasağını kaldırmak yeterli olur mu?"* diye yazıyordu.

Aynı tarihli Cumhuriyet'te de "ABD ile Kürt pazarlığı" başlığı altında, ABD ve Türk yetkilileri arasında Kürt sorunu üzerine tartışmaların yapıldığı, ABD'nin Kürtçe üzerindeki yasağın kaldırılmasını ve Türkiye'nin de bunun karşılığı olarak Irak'ta bir Kürt devletine izin verilmemesini istediği; ABD'nin Türkiye yönetimine Kürt konusunda yaptığı baskıların karşılığında PKK'nin eylemlerinin kınanması için destek sözü verdiğinden bahsediliyordu. Habere göre, ABD yetkilileri Celal Talabani'yle de bu konu üzerinde durarak görüş birliğine ulaşmışlardı.

Özal ise gerçekte, Türk burjuva yazarlarının mevcut değerlendirmelerinden de öteye gidiyor. *"Savaş sonrası bölgenin haritasının da değişeceğini zannediyorum"* diyebiliyor; savaş sonrası birçok ülkeyle masaya oturacağından sözedip *"o zaman bana 10 milyon insanın kendi dilini konuşamadığını sorarlar. Bu da bizi masada sıkıntıya sokar"* diyebiliyor; Suriye ve Irak'taki Kürtlerin sayısını vererek "onlar sahipleneceğine niye biz sahiplenmeyelim" diyebiliyor; daha da açık ifadeyle *"Kürtleri onlara kullandırtmayız", yani "biz kullanmalıyız"* diyebiliyor. (31 Ocak 1991 tarihli Hürriyet ve Tercüman gazetelerinden.)

Özal'ın bu açıklamaları yaptığı gün, TC Adalet Bakanı Sungurlu da kendisiyle yapılan bir röportajda, Kürtçenin yasak dil kapsamından çıkarılmasına ilişkin, *"Taslak neyi değiştiriyor?"* sorusuna, *"Biz tokatı eldivenle atıyoruz, değişen bir şey yok"* diye cevap verebiliyor.

Her şey ne kadar açık!

Özal bugün Türkiye'nin "en güçlü adamı!". Gazeteler böyle yazıyor. Özal gücünü nereden alıyor? Her zaman olduğunun tersine şapkasını alıp giden bu defa generaller oluyor. Görünüşe göre Özal, generallere galebe çalıyor.

Neden çok açık. Çünkü, ABD bu kez generallere "buraya kadar" dedi. Ecevit, "sivil bir darbe"den bahsediyordu. 12 Eylül'de ABD ve NATO generaller için vize vermişti. Demirel ve Ecevit'e şapkalarını alıp köşelerine çekilmek düştü. 12 Eylül'de darbe askerlerin rolüydü. Ecevit, "sivil darbe"den bahsederken acaba, şimdi de tersinden işleyen bu gerçeğe mi işaret ediyordu. Şu çok açık değil mi, Türkiye'de hiç bir zaman güçlü olan yok; güçlü olan ABD'nin Türk egemen sınıfı üzerindeki egemenliğidir, her zaman işleyen politika ABD politikasıdır, ABD politikasıyla çakışan günün güçlü adamıdır, söz konusu o politika geçerli olduğu sürece!

Yanlış hesap Kürdistan'dan döner!

Eskiden, "yanlış hesap Bağdat'tan döner" diye bir söz vardı. Belki şimdi de geçerli. Ama şimdi, yanlış hesabın döneceği esas nokta Kürdistan.

Birincisi; Kürdistan, üzerinde her zaman oynanan, alınıp-satılan eski Kürdistan değil. Halk çıkarlarının bilincinde, dost ve düşmanın ayırımında.

İkincisi; Kürdistan halkı tarihinde ilk kez örgütlü bir iradeye sahip; bir öncünün, PKK'nin ardında bağımsızlık için savaşıyor.

Üçüncüsü; bunlarla bağlantılı olarak, Kürdistan için bağımsızlığı dıştalayan her çözüm ölü bir çözüm olmaya mahkumdur. Bunların tümü artık aşılmıştır.

Kürt halkı, Körfez krizi ile birlikte Kürdistan'daki savaşın askeri boyutlarıyla da uluslararası bir karakter kazanmasını ve bunun nedenlerini anlamakta zorlanmadı. Kürt halkı, Türk sömürgecilerinin, Körfez krizi etrafında yaptığı ve yapmak istediği manevraları anlamakta zorlanmadı. NATO Çevik Kuvveti'nin niçin Kürdistan'a geldiğini, Güney Kürdistan sınırına yapılan askeri yığınağın nedenini anlamakta zorlanmadı. Cudi'nin, Gabar'ın, Cizre'nin, Silopi'nin, Çukurca köylerinin ve bütün sınır boyunun niçin bombalandığını anlamakta zorlanmadı. Kürt dili üzerindeki yasak maddesi olan 2932 sayılı yasanın niçin kaldırıldığını anlamakta zorlanmadı.

Kürdistan halkı çözümün nerede olduğunu biliyor. 2932 sayılı yasa maddesinin kaldırılmak istenmesinin ardından Botan bölgesinde halkla bir röportaj yapan BBC muhabiri, soru yönelttiği insanlardan şu cevapları alıyordu:

"Cudi bombalanırken, Kürt diline özgürlük tanıdıklarını söylemeleri aldatmacadan başka bir şey değildir."

"Türk devleti manevra yapıyor. Kuzey Irak üzerindeki yayılmacı planlarını hayata geçirmek için, Kürtçeye özgürlük tanıyarak geri cepheyi sağlama almak istiyor."

"Türk devleti köyleri bombalıyor, ormanlar yakılıyor, kimyasal silahlara karşı hiç bir tedbir yok, ölüme terkediliyoruz."

"Kürtçeyi biz zaten konuşuyorduk, değişen bir şey yok, mecbur kaldılar."

Yabancı basın ve haber kaynakları, Kürdistan'daki durumu çok somut koyuyorlar. ABD ve Türkiye'nin hesapları zaten herkes tarafından biliniyor. Ama, Türkiye'nin PKK engelini nasıl aşacağı sorusu önem taşıyor. Çünkü artık şunu herkes görüyor, PKK'nin görüşleri ve mücadelesi Kürdistan halkının görüş ve mücadelesi haline gelmiştir. Bu nedenle de, "Kürtler dil serbestliği ile yetinmeyeceklerdir", "Kürtler bağımsız devletlerini istiyor" gibi görüşlere giderek daha çok rastlanıyor. Türk ordusunun Güney Kürdistan'a girmesi birçok çevre tarafından Türkiye açısından çok riskli bulunuyor. Çünkü, deniliyor, Türkiye böylece savaş cephesini genişletmiş olacak, savaşın uzaması Türkiye'yi zayıflatacak.

Kürdistan halkının yüzde doksan oranında PKK'yi desteklediği yabancı gözlemcilerin tespiti. BBC muhabiri, Güney Kürdistan sınırına doğru akan askeri konvoyları halkın tarifi zor bakışlarla izlediğini söylüyordu. Kürdistan'a giden her yabancı heyet izlenimleri sonucu, PKK ve Kürt halkını bir bütün olarak düşünmek gerektiğini vurguluyordu.

Kürt halkı sömürgeciliği ve ona karşı savaşı öğrenmiştir. Kürt halkı kime karşı savaşacağını çok iyi biliyor.

Sadece son aylarda yaşanan sömürgeci vahşet bile, Türk sömürgecilerinin yumruklarını eldiven içine dahi gizleyemeyeceklerini açıkça ortaya koymuştur. Yemyeşil dağlar, ormanlar, köylerdeki ağaçlar tam bir kıyıma uğradı, dünyanın gözü önünde Kürdistan'ın doğası katledildi, yüzlerce ve binlerce insan sorgudan, gözaltı işkencelerinden geçirildi, yargısız tutuklandı, kurşunlandı. Yüzbinlerce insan zoraki ve psikolojik baskılarla göçe zorlandı. Aç, sefil, korunaksız yollara döküldü. Güney Kürdistan sınırına 300 bin sömürgeci asker yığıldı. Bu yetmiyormuş gibi, NATO kuvvetleri de konumlandırıldı. Batman, Van, Malatya-Erhaç, Pirinçlik üslerinden kalkan uçaklar yine Kürdistan'ın bir parçası olan bir sahada Kürt halkını bombaladılar ve aynı zamanda Saddam'ı bu sahaları bombalaması için provake etmeye çalıştılar.

Kürt halkı bütün bunları yaşıyor, görüyor ve yorumluyor.

PKK, IV. Kongresi'ni Kürdistan dağlarında yaparak düşmanlara meydan okudu!

NATO askeri kuvvetlerinin Kürdistan'a konumlandırıldığı ve Türk sömürgecilerinin yoğun askeri yığınakla daha da geniş çaplı saldırı hazırlıklarını yürüttüğü, bütün dünyanın bölgede patlayacak bir kıyameti nefesini tutarak beklediği günlerde, PKK, Kürdistan halkından aldığı özgüce güvenle ve geleceğe inançla IV. Kongresi'ni Kürdistan dağlarının doruklarında gerçekleştirdi.

26-31 Aralık 199o tarihlerinde gerçekleştirilen IV. Kongre'yi PKK, bir gerilla kongresi olarak adlandırdı.

PKK'nin bu Kongre ile Kürdistan halkına ve düşmana verdiği mesajlar çok açık.

Bu Kongre ile şunlar anlatılmıştır:

Birincisi; Kürdistan'ın sahibi ve onun kaderini tayin edecek tek güç Kürdistan halkıdır.

İkincisi; Kürdistan dağları ARGK gerillalarınındır.

Üçüncüsü; sadece Türk sömürgecileri değil, NATO kuvvetleri de Kürdistan'da savaşa katılsalar bile, bu, PKK ve Kürdistan halkı açısından fazla bir şeyi değiştiremeyecek ve bunlar çok daha güçlü bir direnmeyle cevap bulacaklardır.

Dördüncüsü; Kürdistan halkını bağımsızlık davasından alıkoymaya çalışan her türlü emperyalist ve sömürgeci dayatma iflasa mahkumdur.

Beşincisi; PKK, her dönemde ve her koşul altında kendini yenileme, güçlerini yeniden örgütleme ve savaşı büyütme yeteneklerine sahiptir.

Altıncısı; PKK halktan aldığı güçle ve halka önderliği ile, bölge ve Kürdistan üzerindeki yeniden paylaşım savaşından ulusal kurtuluş mücadelesini güçlü çıkarmasını bilecek manevra yeteneği ve taktik ustalığa sahiptir.

Kongre'nin gerçekleştiği zemin ve süreç de zaten bunu doğrulamaktadır.

PKK, IV. Kongre bildirisinde, Kürdistan halkını bağımsızlık savaşını büyütmeye ve Parti kadrolarını dönemin önderlik vasıflarına ulaşmaya çağırıyor. Parti kadroları ve halkın önüne konulan görev çok açık belirleniyor. Bu görev, her türlü emperyalist ve sömürgeci saldırganlığı ve manevrayı boşa çıkartma, Kürdistan halkının iradesinin önüne başka hiç bir iradenin geçemeyeceğini mücadeledeki kesin kararlılıkla dünyaya göstermedir. Ulusal Kurtuluş savaşını yükseltmeye ve savaşın öncüleri olmaya cesaret, zaferde kesin kararlılık ve inanç PKK IV. Kongresi'nin anlattığı gerçeklerdir.

Eylem bilançosu

1- 20 Aralık 1990 gecesi Şirnex (Şırnak)'te bulunan işbirlikçi ajan Abdullah Batmaz'ın evi ARGK gerillalarınca bombalandı.

2- 23 Aralık 1990 akşamı, büyük bir ARGK birliği Amed (Diyarbakır)'e bağlı Hezro (Hazro) ilçesini bastı. 3 gece bekçisinin silahlarını alan gerillalar, halka yönelik propaganda konuşmaları yapıp bildiri dağıttıktan sonra ilçeden ayrıldılar.

3- ARGK gerillaları 27 Aralık 1990 günü Amed'in Pasûr (Kulp) ilçesine bağlı Seyrek köyünde bulunan düşman karakoluna ait bir askeri aracı pusuya düşürdü, araçta bulunan askerlerden 3'ü öldürüldü, bir assubay da ağır yaralandı.

4- 1990 yılı Aralık ayı içinde Dersim'in Kisle (Nazimiye) ilçesine bağlı Ilıksu köyünde bulunan Cemal adlı ajan gerillalar tarafından ölümle cezalandırıldı.

5- 1-2 Ocak 1991 gecesi Hezex (İdil)'te ajanlık yapan ilçe maliye müdürü Adnan Şahin'in evi gerillalar tarafından bombalandı.

6- 1 Ocak 1991 akşamı Erzirom (Erzurum)'un Gogsî (Karayazı) ilçesine bağlı Reşo köyünün Gültepe mezrasında ARGK gerillalarıyla sömürgeci askeri birlikleri arasında çıkan çatışmada 3 düşman askeri öldürüldü, en az 5'i de yaralandı. Çatışmada **Aydın KAYA (Diyadin)** ile **Mehmet ABAK** adlı ARGK gerillaları şehit düştü.

7- 1 Ocak günü Licê (Lice)'nin Yolçatı köylüleri, Tepeköyü karakolunun baskılarını protesto etmek amacıyla ilçe merkezinde kaymakamlık binası önünde gösteri yaptılar.

8- 5 Ocak 1991 günü Cizîra Botan (Cizre) şehir merkezinde ARGK gerillaları ile sömürgeci güçler arasında çıkan ve aralıksız beş saat süren büyük çarpışmada 2 özel tim elemanı öldürüldü, 3 sivil polis ağır yaralandı. Çarpışmada **Abdulvahap İMRET (Haşim)** adlı ARGK gerillası ile **Muhyettin İDİZ** adlı yurtsever şehit düştü. Çatışmada bozguna uğrayan sömürgeciler, roketlerle 7 yurtseverin evini yerlebir ettiler. Olay, Cizîra Botan halkını ayağa kaldırdı. Halen hergün yüzlerce yurtsever mezarlığı ziyaret ederek şehitleri anıyor.

9- ARGK gerillaları 8 Ocak 1991 gecesi Çolamerg (Hakkari)'in Gever (Yüksekova) ilçesine bağlı Betrot köyünde bulunan düşman birliğine saldırı düzenledi. Gerilla baskınında 10 düşman askeri öldürüldü, çok sayıda asker yaralandı, birkaçı da esir alındı.

10- 9-10 Ocak 1991 gecesi Girgê Amo (Silopi)'ya bağlı Sîrki köyünde bulunan sömürgeci askeri taburuna roketlerle saldırı düzenleyen ARGK gerillaları, tabur binasını uzun süre ateş altında tuttu. Gerilla saldırısında 3 düşman subayı ve çok sayıda asker öldürüldü.

11- ARGK'ye bağlı bir gerilla birliği 10 Ocak 1991 akşamı Farqîn (Silvan) ilçe merkezini bastı. Baskın sırasında ilçede kimlik kontrolü de yapan gerillalar, Kadir Tongüç adlı ajanı ölümle cezalandırıp tekele ait tütün deposunu yaktılar.

12- Bir grup ARGK gerillası 15-16 Ocak 1991 akşamı Nisêbîn (Nusaybin) ilçe merkezinde askeri taburun karşısında bulunan Fevzi Deniz polis karakolunu bombaladı. Olaydan sonra ilçede tutuklama kampanyasına girişen sömürgeciler, bir evde bulunan 8 yurtseveri rehin aldı. Ayrıca yüzlerce yurtsever de gözaltına alındı.

13- 16 Ocak akşamı Hezex ilçe merkezinde Xelîlê Fendî adlı bir ajan gerillalar tarafından vurularak ölümle cezalendırıldı. Hezex'e bağlı Dikkaya köyünde de Zeko adıyla bilinen ve ajanlık yapan bir hain ölümle cezalandırıldı.

14- 18 Ocak 1991 günü Hezex ilçe merkezinde hem ajan ve hem de Babek köyünde korucubaşı olan Eshedê Hemedê Haci (Esat Çin) gerillalar tarafından ölümle cezalandırıldı.

Hezex ilçe merkezinde çok sayıda ajanın arka arkaya cezalandırılması üzerine sömürgeciler, kitlelere vahşice saldırdılar. İlk anda yüz dolayında yurtsever gözaltına alındı. Bunlardan içlerinde 14 yaşında bir kız çocuğunun da bulunduğu 20 yurtsever dışında kalanlar daha sonra serbest bırakıldı.

15- ARGK gerillaları, Ocak ayı ortalarında Kerboran (Dargeçit)'a bağlı Tirvê (Bağözü) köyünde sığınak şeklinde kazılmış asker mevzilerinde sömürgeci askerlere pusu kurdu. Nöbet sırasında gerilla pusuna düşen askerlerden 6'sı öldürüldü.

16- Yine Ocak ayı içinde Kerboran'a bağlı Kerbent (Suçatı) köyünün çıkışına gerilla tarafından döşenen mayının patlaması sonucu 2 asker öldü, çok sayıda asker ve çete de yaralandı.

17- Sêrt (Siirt) şehir merkezindeki Eğitim Yüksek Okulu'nun önünde Abdurrahmanê Suvarî olarak tanınan Abdurrahman Kurt adlı ajan, 16 Ocak günü gerillalar tarafından ölümle cezalandırıldı.

18- 25 Ocak günü Êlih (Batman), Tûx (Tatvan) ve Çewlik (Bingöl)'de emperyalist-sömürgeci savaşa karşı onbinlerce yurtseverin katıldığı kitlesel protesto gösterileri yapıldı. Gösterilerde "Kahrolsun faşist Türk devleti", "Yaşasın Kürdistan", "Botan'ın insansızlaştırılmasına hayır" sloganları atan kitleler üzerine sömürgeci güçlerin ateş açması sonucu Tûx'ta **Mecit KAPLAN** adlı yurtsever şehit düştü, onlarca yurtsever yaralandı, yüzlercesi de gözaltına alındı.

26 Ocak günü, 1 gün önce şehit düşen Mecit Kaplan adlı yurtseverin cenaze törenine binlerce yurtsever katıldı.

19- ARGK gerillaları, Ocak ayı ortalarında Pasûr (Kulp)'a bağlı Kowrno köyünde bulunan askeri karakola saldırdılar. Kesin sayısı tam olarak tespit edilememekle birlikte çevrede bulunan köylülerin çok sayıda düşman askerinin öldüğü ve yaralandığını gördükleri aktarılmaktadır.

20- 28 Ocak 1991 günü akşam saatlerinde sömürgeci hedeflere saldırı hazırlığı yaparken bombanın ellerinde patlaması sonucu **A. Hamit ALGAN** ve **Ahmet DİLMAÇ** adlı ARGK gerillaları Nisêbîn'de şehit düştü.

Olay ardından Mart '90 serîhildanlarının tekrarlanmasını engellemek amacını güden sömürgeciler, şehit gerillaların cenazelerini ailelerine teslim etmeyerek gizlice gömdüler ve Nisêbîn'de kitlesel tutuklamaları doruğa çıkardılar.

21- Sömürgeci güçlerle meydana gelen çarpışmalarda Ereban (Araban)'da adları henüz tespit edilemeyen 2 savaşçıyla, Qilaban (Uludere)'da **Hasan KARA** adlı ARGK gerillası şehit düştü.

BAŞARIYLA GERÇEKLEŞEN PKK IV. ULUSAL KONGRESİ SAVAŞTA ZAFERİ YARATMANIN ATILIMIDIR!

Baştarafı 1. sayfada

yaşama durumuyla karşı karşıyadır. Ulusal kurtuluşçu gelişme halkı etki sahasına çekmiş ve sömürgeciliğe karşı savaşma konumuna sokmuştur. TC'nin en kabasından en incesine her çeşitten yöntemi kullandığı özel savaş, geniş yığınların ulusal kurtuluş savaşına katılımını önlemede aciz kalmıştır. Partimizin doğru çizgisi, dönemi karşılayan yaratıcı taktikleri düşmanın başarısını önlerken, halkımızın kurtuluş savaşında yer almasına yolaçmıştır. Özel savaş kapsamında uygulanan terör, sömürgecilere karşı kin ve öfke ile mücadelenin yükseltilmesini körüklemiş, düşmanın yaptığı her katliam, her şehit düşme, sürgün, tutuklama vb. her uygulama, geri adım atma değil, halkın ulusal kurtuluş savaşına katılımıyla karşılık bulmuştur. Aynı biçimde, yanıltıcı özel savaş yöntemleri de sonuç vermemiş, bilinç düzeyleri yükselen halk kitleleri düşmanın her taktiğini boşa çıkarmayı bilmişlerdir. Sömürgeci özel savaşın etkisiz kalıp, halkın kurtuluş savaşına aktif olarak katılması, Kürdistan tarihinde yeni bir süreci; ulusal birlik ruhuyla sonuçta zaferi getirecek savaşımı başlatmıştır.

Gerillanın ortaya çıkardığı ve gün geçtikçe yaygınlaşan serîhildan, kurtuluş savaşımımızda yeni aşamanın ifadesi olmuştur. Kurtuluş savaşının sadece gerilla biçiminde sürmesi aşılmış, askeri ve siyasal şiddetin birbirini besleme, tamamlama noktasına varılmıştır. Sömürgecilik, topyekün halk savaşı olgusuyla karşılaşırken taraflar açısından nihai hesaplaşma bütün yakıcılığıyla gündeme girmiş oluyor. Artık geçmişteki gibi sömürgecilerin önderliksiz ve örgütsüz halkımızın isyanlarını katliamlarla bastırması biçiminde seyreden tek taraflı savaş durumu, parti-cephe-ordu kuruluşunda atılan adımlarla aşılmaya başlanmış, gündemleşen hesaplaşmada halkımız doğru bir önderliğe ve örgütlenme olanaklarına sahip olarak yerini almaktadır. Dolayısıyla tarih tekerrür etmeyecek, güçlü bir konumu tutturan halkımız kazanmasını bilecektir. Sömürgeci düşman tarihimizin en zayıf dönemlerinden birini yaşıyor. Ağırlaşan çok yönlü bunalım, savaşımızın getirdiği yük sonucunda içinden çıkılmaz bir hal almıştır. Toplumun yaşam düzeyini düşüren özel savaş harcamaları, çok yönlü etkide bulunan sosyal ve ekonomik bunalımı ağırlaştıran etkenlerin başında gelmektedir. TC'nin savaşı hızla sonuçlandırmak amacı, yoğunlaştırılmış özel savaş durumunun daha bir kızışmasını getirmiştir. Özel savaşın her hamlesi, Partimizin yeni bir atılımıyla etkisiz kılınarak mücadelemizde aşamalar gerçekleştirilmiştir.

Gelinip dayanılan noktada, sömürgeci egemenliğin sürdürülmesi için alabildiğine güçlenmiş bütün devlet olanakları ve sömürgeci ordu harekete geçirilmesine rağmen, Kürdistan ulusal kurtuluş savaşının yükselişi önlenememektedir. Sömürgeci-faşist ordu başta olmak üzere tüm devlet kurumları zayıflamakta, siyasal istikrarsızlık artarken, ekonomik ve sosyal bunalıma da hız katmaktadır. Kürdistan'da halkımızın giderek güçlenen birlik halindeki savaşımıyla iyice zorlanan rejim, Türkiye sahasında da işçi sınıfının başını çektiği geniş bir muhalefet cephesince sıkıştırılıyor. Her geçen gün rejimin açmazları içinden çıkılmaz bir hal alırken, çözüm diye dayatılan politikalar, daha ilk adımda boşa çıkıyor. Yenilenme yeteneğinden yoksun hale gelen sömürgeci rejim değişikliklere gitmeyerek, başarısızlığı açığa çıkmış politikalar yürütme temelinde ayakta kalmaya çalışıyor, özel savaş aracına tek çıkar yol olarak sarılıyor. Ancak emperyalizmin çok yönlü desteğini alarak uyguladığı bu aracın kurtuluş savaşımız karşısında bütünüyle işlemez kalacağı gerçeğini gören düşman, Ortadoğu'daki gelişmelere ve başlayan savaşa umut bağlamaktadır.

Değişen dünyanın etkileri TC'nin faşist-sömürgeci bir rejimle yaşatılmasının koşullarını zayıflatmakta, birçok güç mevcut yapısını aşmaması halinde ona destek vermeyeceklerini, eskinin aşıldığı gerçeğinden hareketle, her düzeyde politikalarında yarattıkları değişikliğin bir gereği olarak eski desteklerini sürdüremeyeceklerini ortaya koymaktalar. Dışa bağımlı yaşamayı adeta prensip haline getiren rejimin, değişen dünya koşullarında dış desteklerini yitirmesi durumu, onun varlık zeminini bir kat daha zayıflatırken kurtuluş mücadelemizin dışa açılmasının ortamını güçlendirmiştir. TC bu durumu dengelemek için, ortaya çıkan boşluğu, ABD'nin himayesine girme ve onun bir parçası olmakla doldurmaya çalışıyor. Özal'ın herşeyi ele alarak iç ve dış politikada ABD ile uyum içinde hareket etmesi bunun bir sonucudur. Görülen odur ki, tam bir ABD uydusu olma doğrultusunda yol alınarak ayakta kalınmak isteniyor. Rejim varlığını bu temelde sürdürmeyi tek çıkar yol olarak görüyor. Körfez krizinde en önde olmanın altında bu gerçeği aramak gerekiyor.

TC'nin emperyalizmin Ortadoğu'da egemenliğini güçlendirmek amacıyla Irak'ın Kuveyt'i işgalini bahane ederek başlattığı savaş ve yapılacak düzenlemelere hemen yatması kurtuluş savaşımız ve Türkiye devrimci-demokratik hareketini bastırma çabasıdır. Savaş var diye içte terör uygulamalarına yönelirken, içte ve dışta gelişecek tepkilerin önünü de almayı hedeflemektedir. Diğer yandan göreceği hizmet karşılığında ganimet elde ederek güç kazanmayı umudetmektedir. Bu çerçevede savaş tek çıkış yolu olarak görülmekte ve ön cephede yer alınmaktadır. Eğer ilk elde güçlerini savaşa sürmemiş, aktif destekle yetinilmişse, bunun nedeni, izlenen savaş planının bunu gerektirmesidir.

Güney Kürdistan'ın TC tarafından işgalini içeren savaş en çok tüm parçalarda yaşayan halkımızı ilgilendirmektedir. Her şeyden önce ülkemiz savaşın yoğunlaşacağı bir alandır. TC savaştan stratejik alanları insansızlaştırma, katliam ve baskıyla halkı sindirme doğrultusunda yararlanacaktır. Bugüne kadar sürdürdüğü politikaları yoğun ve acımasızca uygulayacaktır. TC emperyalist-sömürgeci bölge savaşına kurtuluş savaşımızı ezme esprisiyle katılıyor, bu amacı güdüyor. Böylece savaşı kendisi açısından bir varlık-yokluk sorunu olarak görüyor.

TC başlayan bölge savaşına bu temelde yaklaşır ve katılırken aynı zamanda hayatının en büyük kumarını da oynamış oluyor. Çözülme noktasına gelen rejim savaşla varlığını koruma yolunu seçerken, nelere yol açacağı kestirilemeyen savaşın çözülme durumunu hızlandırma tehlikesini de kabullenmiş bulunuyor. Emperyalizmin savaşı dayandırdığı dengeler her an tersine dönecek kadar güvenilmezdir. Kaygan zemin kurulan hesapları bir çırpıda altüst ederek amaçlanandan çok farklı gelişmeler doğurabilir. Emperyalist egemenliğin güçlendirilmesi planlarının sonuçsuz kalması, bunun yerine devrimsel gelişmelerin boy vermesi hiç de zayıf bir ihtimal değildir. Nasıl ki, I. ve II. paylaşım savaşları savaşı başlatanların hesapları altüst ederek devrimlerin gelişmesiyle sonuçlanmışsa, benzer bir gelişmenin Ortadoğu'da da yaşanması mümkün. Mevcut statükonun parçalanması herkesten çok Kürt halkının yararlanabileceği bir ortam yaratır. Halkımızı iktidar olmaya götürecek fırsatların doğması büyük bir ihtimaldir.

Savaş hangi tarafın üstünlüğüyle sonuçlanırsa sonuçlansın, bozulacak statüko halkımızın kurtuluş savaşını yararlandırma fırsatlarını ortaya çıkarmak durumundadır. Savaşın ne getireceği tam kestirilemez. Ancak yıkılan dengeler yerine bölgede yeni dengelerin oluşması, aşılan eski politikaların yerine yenilerinin konulması kaçınılmaz hale gelecektir. Bu değişiklikler ortamında halkımızın kendisine bir yer edinmesi, bağımsızlığa dek gidecek bir gelişmeye yol açmak beklenmesi ve karşılanması gereken, gerçekleşme durumu yüksek muhtemel bir gelişmedir. Kaldı ki, daha şimdiden kurtuluş savaşımızın yararlanabileceği fırsatlar belirmiştir. Savaşın bu yönlü durumlara yol açması konusunda TC büyük korku içindedir. İktidar savaşa dalış yaparken böylesi bir tehlikeyi itiraf etmektedir. Savaş dışında kalma yerine içinde yer alarak bu temelde emperyalizmin desteğiyle tehlikeyi bertaraf etme seçeneğini tercih ediyor. Buna karşılık iktidar dışında bulunan sömürgeci burjuva partiler savaş dışı kalarak tehlikenin önüne geçme çabasındalar. Bu savaşta taraf olan Türkiye'nin bir avuç işbirlikçi dışında Arap halklarının düşmanlığını kazanacağını, bundan da ulusal kurtuluş savaşımızın yararlanacağını ve geniş anti-emperyalist bir cepheleşmenin doğacağını görmektedirler. Savaşın TC'yi yalnızlaştırıp İsrail siyonizmi ile ilişkilerle yetinme durumunu doğuracağı endişesi savaş dışı kalmak isteyen kesimlerin hareket noktasıdır. Türkiye'nin Arap dünyasından tecriti halkımızın kurtuluş savaşında Arap dünyası ile geniş ve güçlü ittifakların geliştirilmesi ortamını olgunlaştıracaktır.

Başta Arap halkları olmak üzere bölge halklarının lanetini kazanmış bir Türkiye ile savaşmak gibi bir olanağı elde eden halkımız, kurtuluş yolunda daha kolay ilerleyecektir. Emperyalist ve sosyalist sistemler arasındaki çekişmede geniş emperyalist dünya gerici güçler cephesinin desteğiyle yaşamanın, dünyada meydana gelen değişiklikler sonucunda önemli oranda geçerliliğini yitirmesi gerçeği de dikkate alındığında, TC'nin dış destek alanında en zayıf bir döneme girdiği açıktır. Dünya ve bölgede konumu zayıflayan düşmanımız olurken, kurtuluş mücadelemizin dışa açılma ortamı güçlenmiştir. Bunun meydana gelecek değişikliklerle yeni boyutlar kazanması kaçınılmazdır.

Gerek içte gerekse dışta yaşanan gelişmeler esas olarak bizim lehimize seyretmekte, kurtuluş savaşımımızın zafer olanaklarını güçlendirmektedir. Diyebiliriz ki, ilk kez talih kurtuluşa azmetmiş olan halkımızın yüzüne gülmektedir. Parti Önderliğimizin deyimiyle, "Burada tarih artık bizim için, yürü ya kulum diyor. Burada bağımsızlık kokuyor".

İşte IV. Ulusal Kongremiz bu yakıcı iç ve dış güncel gelişmelere en ileri bir düzeyde yanıt vermedir. Partimiz önderliğinde yürütülen ulusal kurtuluş mücadelemizin yarattığı kazanımlar ve olanakları sonuç alıcı bir savaşın hizmetine sokma, savaşı örgütleme, başarıyla yürütme ve zafere götürme çabasıdır. Bu temelde düşmanın, emperyalistlerin direkt müdahalesini gerçekleştirerek özel savaşta sonuç alma çabalarını etkisiz kılmanın önlemler bütünüdür. Ve de bölgede savaşa dönüşen krizden zarar görmenin önüne geçme, tam tersine krizin yol açacağı fırsatlardan kurtuluş savaşımımızı yararlandırma harekatıdır.

Kürt halkı bağımsızlık ve özgürlüğünü elde etme savaşımının olanaklarına kavuşmuştur. Halkın iradesini konuşturma araçları yaratılmış, savaşmanın yol ve yöntemleri netleştirilmiştir. Ortaya çıkarılan kazanımlar, en ileri düzeyde bir savaşıma, gerilla ve halk ayaklanmasının hem derinliğine, hem de genişliğine örgütlendirilip geliştirilmesine olanak verecek yoğunluğa ulaşmıştır. Ulusal kurtuluş savaşının yükseltilmesi için temel gereklilikler olan parti, cephe ve ordu kuruluşunun sağlam bir biçimde inşasının muazzam olanakları ortaya çıkarılmıştır. Gerillanın taktik ve pratik örgütlenmesinin, yürütülmesinin doğrultusu, hareket ve savaş tarzı konularında hem hazırlık, hem de tecrübe birikimi ve netleşme düzeyi ileri derecededir. Halk ayaklanmasının özellikleri, gelişme perspektifleri ve eylem biçimleri açığa çıkmıştır. En önemlisi de halkın bilinç düzeyi yükselmiş, savaşa aktif katılımı sağlanmıştır. Buna karşılık, düşman özel savaşta gidebileceği yere kadar gitmiş, savaş yeteneği, güçlü ve zayıf yönleri ortaya çıkarılmıştır. Onun her düzeydeki temel taktikleri ve savaş tarzı bilinir hale gelirken iç ve dış politik yönelimleri netliğe kavuşmuştur.

Çeşitli dönemlerde inişler ve çıkışlar gösteren savaş pratiği, düşmanın yenilgiye uğratılmasının o kadar zor olmadığını kanıtlamıştır. Bununla birlikte, savaşta daha güçlü zaferler elde edemeyişimizin nedenleri de anlaşılmıştır.

IV. Ulusal Kongremiz, ulusal kurtuluş savaşımızın sorunlarını değerlendirir ve çözümü geliştirirken geçmiş savaş pratiğimizi kapsamlı bir eleştiriden geçirmiş, savaşımızın doğru bir rotada yürütülmesinin tedbirlerini almıştır. Kurtuluş savaşımızın sağlıklı bir biçimde gelişimini önleyen, mücadelemizin çeşitli alanlarında ciddi olumsuzluklar doğuran çizgi karşıtlığı sahipleriyle birlikte mahkum edilmiştir. Geçmiş dönemlerde savaş faaliyetlerimiz feodal-komplocu ve burjuva liberal yaklaşımların ağır tahribatlarını yaşadı. Kimi zaman bu yaklaşımlar kurtuluş savaşımızı felç edilme noktasına getirip inisiyatifin düşmana kaptırılması ve güçlerimizin darbelenmesi sonucunu doğurdular. Devrimci kazanımların heba olmasına, kitle ilişkilerinin zedelenmesine, kadro ve savaşçı kaybına yol açtılar.

Birbirini tamamlayan ve çoğunlukla ortak çaba içinde olan feodal-kompoloculuk ve burjuva liberalizmi anlayışları gerillayı saptırdılar. Gerillanın gizlilik, manevra, inisiyatif gibi ilkelerini, pusu, baskın ve sabotajdan oluşan temel eylem biçimlerini bir tarafa bırakıp, şekilsiz örgüt ve savaş tarzını dayattılar. Devrimci güçler pasif savunma konumunda tutularak yersiz çatışmalara sürüklendi. Çatışma temel savaş biçimi haline getirildi ve sonuçta ağır kayıplar verildi. Güçlerin eğitimi aksatıldığı gibi, doğru örgütlenmeler içine de alınmamış, örgütsüz ve eğitimsiz kalan güçler yersiz kayıplar vermekten kurtulamamıştır.

Partimizin doğru kitle politikası yerine, halka değer vermeyen, dışlayan, bastıran, karşı tarafa iten tutumlara girilmiştir. Çeteciliğe karşı mücadele adına, hedef olmaması gereken kesimler hedef diye seçilmiştir. Bu durum bazı kesimleri devrimden uzaklaştırarak düşmanın üzerlerinde oyun oynamasının ortamını yaratmıştır. Devrimci saflarda görülen bu yanlış anlayışlar parti ortamını zedelemiş, güvensizlik, kuşku ve çekişmelerin boy vermesini geliştirmiştir. Feodal komploculuk işi kadro ve savaşçıların tasfiyesine kadar ilerletmiş, bütün değerlere hovardaca yaklaşmıştır.

Yanlış anlayışlar ve yetmez devrimcilik taktiksel önderliğin gelişimini önlemiş, bu nedenle komuta kademesi zayıf kalan savaşta birçok yetersizlik yaşanmıştır. Taktik önderlikte görülen tıkanma, savaşın parti taktiğine uygun yürütülmesini engellediği gibi, diğer mücadele sorunlarının da sağlıklı çözümlere kavuşturulmasını imkansızlaştırmıştır. Dolayısıyla, asi çetecilik, sağ savunmacılık ve pasifizm devrimci savaş pratiğimizi sakat bırakmıştır.

IV. Kongremiz geçmiş dört yıllık pratiğin yanında parti tarihi boyunca görülen çizgi dışılıkları ve düşman faaliyetleri açığa çıkarırken bu faaliyetlerin sorumluları hakkında da çeşitli düzeylerde kararlara ulaşılmıştır. Sapmalara karşı etkin mücadelenin gereği vurgulanarak bunda başarının partileşmekten geçtiği belirlenmiştir. Ulusal kurtuluş savaşımızın doğru rotada geliştirilmesinin sağlam bir partileşmeye bağlı olduğu gerçeğinden hareketle bütün partililer, yanılgılardan arınmaya ve parti hattında yürüme çabasını yoğunlaştırmaya davet edilmişlerdir. Partileşme, cephe ve ordu inşasının başarı ile gerçekleştirilmesi için karar düzeyi güçlendirilmiştir.

Bir yıllık yoğun hazırlıklar ardından gerçekleştirilen IV. Ulusal Kongremiz, parti çizgimizin uygulanmasını sabote eden her türlü yanlış anlayışın mahkumiyetini kapsamlı değerlendirmeler temelinde sağlamıştır. Tasfiyeci, komplocu ve provokasyona dayanan düşmanca yaklaşım ve çabalarla mücadelenin doruğu olmuş, bunlara karşı mücadelede sağlanan başarıyı pekiştirerek parti çizgisinin başarılı uygulanmasının yolunu açmıştır. Çizgi karşıtlığının bir daha saflarda etkili olmaması için parti ortamı netleştirilmiş, her düzeyde düzenlemelere gidilmiştir. Yaratılan tahribatların giderilmesinin doğrultusu çizilmiş, bunun pratik adımları atılarak her şeyin yerli yerine oturtulması için yeni bir düzeltme hareketi başlatılmıştır.

Kongre, gelişmeleri karşılamak için olumsuzlukların giderilmesiyle sıkı bir bağ içinde her alanda yeni bir başlangıç yapmanın siyasal-örgütsel ve pratik adımlarını atmıştır. Kadroların yeteneklerinin konuş-

Devamı 27. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş:

"2000'li yıllara doğru ilk adım olan 1991 yılını, her zamankinden daha fazla bağımsızlık ve özgürlüğümüzün ilanı haline getireceğiz"

Baştarafı 1. sayfada

meler üzerindeki bu yoğunlaşma ve değerlendirmeler, mücadelemizde elde edilen kazanımları ve kazanmanın nedenlerini, ama aynı zamanda yenilgi ve kayıplarımızın nedenlerini ve bunların aşılması zorunluluğunu da ortaya çıkarmaktadır. Bu, sadece öncü ve gerilla düzeyinde yapılan bir çözümleme olmayıp, ulus olarak yenilenme anlamına da gelmekte ve hatta yeni insana ulaşma ve onu ortaya çıkarmaya kadar indirgenmektedir.

Şimdiye kadarki yıllarda olduğu gibi, bu yıl da böyle değerlendirilecek ve gelişmelere böyle yönelinecektir. Yılları, bizim için boşa akıp giden yıllar olmaktan çıkarıp, kazanç hanemize yazılan yıllar haline getirmek için oldukça yüklenilmiş ve bazı sonuçlara da ulaşılmıştır. Yani, yıllar nasıl karşılanır; yıllara hakkı nasıl verilir sorularına doğru karşılıklar verilmiş ve bu noktada payımıza düşen görevler yerine getirilerek bağımsızlık ve özgürlük arzuları ve talepleri yükseltilmiştir. Bunun peşisıra çözümler, cevaplar geliştirilmektedir. Bunlar, kendiliğinden olmamış, çok bilinçli bir çabanın ürünü olarak ortaya çıkmışlardır ve bilmek isteyen herkes için olumlu sonuçlar yaratılmıştır. Bazıları bunu kendiliğinden bir gelişme gibi görmek istese de, durum budur ve yapı, ruhsal şekillenmesinden düşünce gözeneklerine kadar açımlanmaya çalışılmaktadır. Bu, her gün, her saat yapılan işlerden olduğu için, artık ayrıca yeniyıl değerlendirmeleri yapmak da fazla anlamlı olmamaktadır.

Biz her zaman taze başlangıçlar yapmayı, kazanılması ve ulaşılması gerekene ulaşmayı düşünürüz. Fakat Parti adına hareket edenlerin, bırakalım kazanılması ve ulaşılması gerekeni düşünmeyi, hala o eski kötürüm, yenilgili ve yetmez durumu, hem de gittikçe daha ağır bir şekilde yaşadıkları görülmektedir. Oysa halkımız bu durumu aşmaya başlamıştır. Buna karşılık, Partililer şahsında bu durumun yaşanması bizi fazlasıyla düşündürmektedir.

İnsanlığın ve insanımızın durumu kapsamlı değerlendirmelerle ortaya konulmuştur. Parti adına hareket edenlerin durumu da, kendi gerçeklerine en yakın bir tarzda özenle açımlanmış ve kendi gerçeklerini görmeleri için oldukça yüklenilmiştir. Onlar da, bu çaba ışığında, mevcut konumlarıyla yetinme değil, kendilerini bulma ve bundan sonuçlar çıkarmayı bilmelidirler. Ama halen, yenilgili de olsa yaşama hakkının mevcudiyetine kendini inandıranlar vardır. Ancak bu gaflettir, doğru bir yaşam ifadesi olamaz. Daha önce yaşamaya hakkı olanla olmayan netleştirilmiş olmasına rağmen, saflarımızda ısrarla bu ayrımı silmeye çalışanlar bulunmaktadır. Gerekirse bu ayrım yeniden yapılabilir. Mesele ne uyarı yapmak ve ne de ibret-i alemlik cezaları belirtmektir. Mesele, ayrımı doğru yapabilmek, layık olan yaşamı seçebilmektir.

Burada insan üzerinde durulmakta, insanımızın çarpıcı gerçeklerinden bahsedilmektedir, bu daha önce de yapılmıştır. Fakat öyle anlaşılmaktadır ki, insanımız kötü kaybetmiş, çok kötü hakaretlere uğramış ve bunun da altında kalarak gereken karşılığı verememiştir. Namus, onur gibi soylu değerler elinden alınmıştır. Çünkü, eğer bu kadar düşürülmüş olunmasaydı, bazıları halen saflarımızda düşkünlüğün teorisini ve pratiğini ısrarla sürdüremezlerdi. Öyleyse, bunların ne zaman, nasıl düşürüldükleri ve nasıl keşfedilemedikleri üzerinde derinliğine durmak; böylece düzeltme işini mutlaka sağlama almak, başarmak ve bu konumu aşmak gerekir. Çünkü, oynanan bir oyun değildir, tam tersine acımasız bir savaşın içinde bulunulmaktadır. Bazıları kazanmadığı, ilerletmediği, aşama yapmadığı halde "yaşıyorum" demektedir. Ne doğru yaşamasını ve ne de doğru ölmesini bilen bu yaklaşımdan ise hiçbir şey anlaşılmamaktadır. İşte, en kötü başbelası olmak buna denilir. Elbette bununla, herşey boşa gitmiş, hiçbir şey yapılmıyor denilmiyor. Fakat önderlik düzeyinde seyredenlerimizin durumu da pek rahatlatıcı değildir. Yaklaşımların yerli yerine oturtulması, doğruya sağlam başlangıçlar yapılabilmesi için, bunlarla uğraşmak zorunludur.

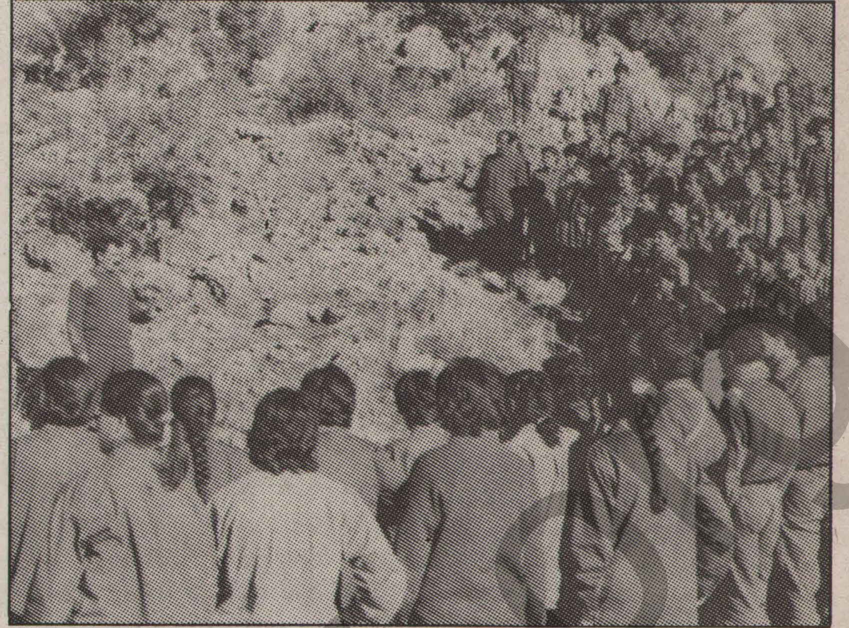
> "Önümüzdeki dönemin savaş sorunları yakıcıdır. Halkımız serîhildana daha pekişmiş adımlarla yürüyecektir. Yine, gerilla daha da detaylandırılarak geliştirilecek ve bütün bunlara Parti öncülük edecektir. Arkadaşlar, bunun en iddialı ve şanslı öncü kolu olarak görevleri omuzlamayla karşı karşıyadır ve bunun hazırlıkları içindedir. Bunun önemini küçümsememekle birlikte, gerekli ölçüyü tutturmanın önemini tekrar vurguluyoruz."

Yeni bir yıl daha bizim için önemli olabilir derken bunlar kastedilmektedir. Böylesi bir yıla, hiç olmazsa bundan sonra başarıyla katılınırsa, bu da azımsanmayacak bir gelişmedir ve böyle bir katılım bizden sonuna kadar destek görür. Soyut konuşmak, bu yıllarda yaşanan gelişmeler konusunda ahkam kesmek pek itibar edilecek yöntem değildir, bizim yaklaşımımız da böyle olamaz. Zaten yıllar da böyle karşılanmaz ve kazanılmaz. Bu temelde yaptığımız çözümlemelerin ve pratik hazırlıkların çok büyük gelişmeleri hedeflediğine herkes şahittir. Bu hazırlıklar, çok şeyi kaldırabilir. Ama öncümüzün kendini koyuvermesi biçiminde ortaya çıkan o garip hastalık, bizi istenilen hız ve yetkinlikte hedefe ulaşmaktan alıkoymaktadır. İnsan çok çeşitli nedenlerle düşmüş, düşürülmüş olabilir; aile koşullarında, düşmanın pasifikasyon kurumlarında ve toplumsal çevrede sonuna kadar düşürülmüş, şaşırtılmış, yabancılaştırılmış olabilir. Lakin, PKK'ye giriş, yüce bir kalple, ama ondan daha fazla da seçkin bir bilinçle ve oldukça büyük bir dönüşümü yaşamakla eştir. PKK'ye doğru katılım böyledir. PKK'ye gelenlerin katılımı da böyle olmak durumundadır. Tersi, eski, ağır yenilgili kişiliği Parti ortamına taşırmadır; bu, mücadelemizin mevcut yükünü kaldırmaz, daha fazla yük ilave eder; ki Partiye bu tarz bir giriş hatalıdır.

Eğer insan, hayati sorunları sözkonusu olduğunda, sorunlarının kaynağını görür ve bunların çözümü üzerinde yoğunlaşırsa, mutlaka sonuca gider, arzulanan büyüklüğe ulaşır. Çoğu arkadaş, bizim kadar ne ortamın, ne olanakların elverişsizliğini yaşadı ve ne de yalnızca bu işe yönelme diye bir durumu oldu. Belki de halen çoğunun cesaret bile edemeyeceği girişimleri, biz tek başımıza ve de hiçbir umut vaadetmeyen dönemlerde, hiçbir olanağın elvermediği koşullarda yaptık. Bunlar gerçeklerdir ve aynı zamanda bir PKK tarzı, PKK'ye ulaşma tarzıdır. Yirmi yıldır bu gerçek anlatılmaya çalışılmasına rağmen, eski-yeni tüm arkadaşlar arasında bir türlü kendini dayatmaktan alıkoymayan, gerçeği kavramayanlar var. Bunlara, bu yaşamlarının iflastan başka hiçbir sonuç getirmediği, sadece kaybettirdiği; bunlardan vazgeçmeleri ve doğruyu öğrenmeleri gerektiği ısrarla vurgulanmasına rağmen, hala yük olmakta, değerleri yerlebir ederek yaşamaya bayılmaktadırlar. Oysa, bununla bir yere varılamayacağı açıktır. Devrimci büyüklük odur ki, kişi zemin ve zamana göre kendisini iyi dönüştürür, biçim verir, kendisini konuşturmaz; hele kendisi bir hiç, kocaman bir yenilgiler yumağı ise, bin defa kendinden utanır ve kendini dönüştürme işini doğru başarı yolunda amansız yapar. Bu, çok anlaşılır bir husustur. Adam olma veya düşürülmüşlükten kurtulma böyle olur, böyle başlar ve gelişir. Ama gerçekte bir hiç olduğu halde halen kendine sevdalananlar var. Neleri var, nelerine sevdalanıyorlar, bu da belli değil; çünkü ortada hiçbir şeyleri yok. Aslında herkesin dönüşümü sağlamak için imkanları vardır. İnsanın sanki bir kadermiş gibi kendisini kötürümleştirmesinin zorunlu olduğuna inanmıyoruz. Bu noktada kabahat vardır. Mümkünken yapmamak suçtur ve bu suçlu konum önemli oranda da yaşanmaktadır. Mümkün olanı yapmamak politikada inkarcılıktır, politikasızlıktır; politikacı olmamak, politik mücadele yapmamaktır. Eğer istenirse, yapılması mümkün olan görülebilir, gerçekleştirilebilir. Bu, bizde çok daha gelişmiş bir biçimde mevcuttur. Parti çizgisi temelinde mümkün olan birçok şeye ulaşılabilir. Ama bu görev, gereğince yerine getirilmemektedir.

Büyük insan iradesine hükmetmesini, kötü alışkanlıklarından vazgeçmesini bilir. Gerilla, iradeye hükmetme, bununla çözümlenebilecek herşeyi çözümlemedir, zor olanı esas almaktır. Ama görülüyor ki, ulus ve insanlık için ölüm-kalım kavgası verilen zeminde savaşa yan çiziliyor, savaşın ve yaşamın bütün yönleri ve yasalarıyla oynanıyor ve hiç de haketmediğimiz, yakışmayan bir sorumsuzlukta debelenip gidiliyor. En değerli insanlar yanıbaşlarında düşerken bir yürek burkuntusu bile duyulmuyor. Saflarımızda gördüğümüz bu tipler düşmandan daha tehlikelidir. Mümkün ve doğru olanı -zor da olsa- yapmamak, başka türlü yaşamanın mümkün olduğuna kendisini ve çevresini inandırmaktır. İşte en onursuzca davranış da budur. Aslında bu tiplerin onur ve namus diye bir davasının olmadığını, alçak olduklarını belirtmek gerekir. Bunun yapılmaması ulusa, insanlığa hakaret demektir.

Burada herkese onurlu bir yaşam için gerekli olan seçenek, olanak ve kolaylıklar sunulmuştur. İnsan yaşamına yön verilmeye çalışılmaktadır. Doğru yaşamın ışıklı yolu nedir; doğru yolun aydınlatılması nasıl olur; bunun için gerekli adımlar nasıl atılır sorularına doğru cevaplar verilmeye, bunun yolu gösterilmeye çalışılmıştır. Ama bu yolda yürümemekte, aydınlığı silmekte, yolun önünü tıkayan bir taş olmakta ısrar edenler vardır. Saflarımızda kendini karanlığa gömen, gerçeklerimizi kendinde karartan kişilikler olursa eğer, şüphesiz kaybedilir. Oysa, ölüm bir kader gibi karşılanamaz, düşkünce bir yaşama "yaşamdır" denilemez. Ne kaderci bir ölüme kendini terketmek ve ne de düşkünce bir yaşama tenezzül etmek gerekir. Bazıları her türlü olumsuzluğu mideye oturtabilir, günleri boş geçiştirebilir, ama bize göre bunlar yapılamaz. Bunlar, köleliğin hikayesidir ve hala okunmaya çalışılmaktadır. Bu yapıda yenilgiyi, ezikliği, silikliği, zavallılığı görüyoruz ve bunun düşmanın dayatması olduğunu belirtiyoruz. Eğer bu yapıyla uğraşılmaz, olumsuzluklarını aşması için yüklenilmezse, özgürlük anlamında ömrü ancak birkaç saattir. Çünkü, sözkonusu yaşam tarzı, düşman etkili olmaktan başka bir anlam ifade etmez. Hiçbir biçimde yaşanmaması gereken bir durum olduğu için bu yaşamı kabul etmemek, tiksinti duymak gerekir. Ne ile karşı karşıya olduğumuz, kaderimizin ne olduğu görülmelidir.

İnsan, doğasında özgürlük olan bir varlıktır; kaderi doğrultusunda bir taş gibi başaşağı giden bir varlık değildir. İnsanı, kaderi doğrultusunda bir taş gibi aşağıya giden bir varlık şeklinde görmek isteyenler olabilir, böyle yürümek isteyenler de vardır. Fakat insanlık tarihi, özgürlük için başkaldırılar bunun tersini kanıtlamaktadır. Biz de özgürlüğü, karşı koymayı, başkaldırıyı temsil ediyoruz. Bunu da iyi anlamak gerekir.

O halde, bu yıla nereden ve nasıl başlanması gerektiği meselesi önemli bir meseledir. Bu konuda ne pembe ve ne de kara tablolar çizmek durumundayız; kaldı ki tablolarla da iş görmüyoruz. Önce gerçeği bütün boyutlarıyla anlamak, sonra da mümkün olduğu kadar değiştirebilmek esastır. Temel felsefemiz ve temel yaşam tarzımız budur. Çoğu arkadaşın yeni geldiği bu okulu kurarken, bugünkü kadar olanaklara sahip değildik. Belki yine de öyle çok gelişkin değil, ama burada yapılan çalışmalarla çok iş başarıldığı saldığı namla da ortada. Okulumuzu çok kişi ziyaret etmek, gelip çalışmalarımızı izlemek istiyor. Bugünkü noktaya binbir türlü işlerimizin yanında bu zemine harcadığımız mütevazi çabalarımızla geldik. Bunlar yapılırken, imkanlar çok az, hareket sahamız da oldukça daraltılmıştı. Buna rağmen mevziyi iyi kullandık, iyi çalıştırdık ve bazı sonuçlar da aldık. İşte bu, yaşam tarzımızın bir ifadesidir.

Burada alınması gereken en önemli derslerden birisi de, bu mevzinin nasıl işlediğine ve rolüne ilişkindir. Biz, bir ulusun kaderini burada çözümledik, burada harekete geçirebildik. Bunu, hepinize örnek olsun diye, bundan daha fazlasının yapılabilmesinin mümkün olduğunu kanıtlamak için yaptık. Tabii bu, anlayabilen için böyledir. Oysa anlamakta ve uygulamakta zayıf kaldığınız görülüyor. Şüphesiz ki, aşama yapacaksınız. Burada geçen her gün, geçmişte yaşadığınız aylara bedeldir. Böyle de olsa, biz katettiğiniz gelişmeleri yetersiz görüyoruz. PKK'yi yürütürken, geliştirirken, tüm gücümüzle gerçekleri haykırmaya çalışırken taşıdığımız sorumluluk duygusu büyüktü. Halbuki sizler sorumluluk duygusundan o kadar uzak düşürülmüşsünüz ki, bir zavallılığı ifade eden bu duruma hayret etmemek mümkün değil. İnsan, kendini kontrol gücünden yoksunsa eğer, çıldırır, yolunu şaşırır. Büyük davalar, büyük çözüm gücü ister; bunlara çözüm getiremeyen insan yaşayamaz. Ama bazılarının yaşamında herşey kaybolup gidiyor, oralı bile olmuyorlar. Eğer biz de yaşamı böyle ele alsaydık -ki almıyoruz- bu durumlara ulaşamazdık. Buraya gelirken kendi kendimize arkadaşlara daha fazla ne verilebilir; şimdiye kadar verilmeyen nedir; bir adım daha ileri atmaları için ne yapılması ve neyle mücadele edilmesi gerekir sorularını sorduk ve kendimizi aldatmamak için bu soruları doğru cevaplamaya çalıştık. Ama arkadaşların çoğu, kendilerini çok aldatıyor, kendi kendilerine mutlak sormaları gereken soruları sormuyor, yapmaları gerekenleri yapmıyorlar. Burada baştan beri kendini gerçeklere ve gelişmeye kapatma vardır. Böyle yapanlar gelişemez, ilerleyemezler. Aslında kendimiz de bir öğrenci olduğumuz halde, arkadaşlara nasıl adım attırabiliriz; bunları kendine nasıl getirebiliriz sorularını sürekli olarak kendimize soruyor ve doğru karşılıklar vermeye çalışıyoruz. Bugün milyonlarca insan bizi dinliyor, önderliğimiz altında ayağa kalkıyor, ama hala öğrencilik yanımızı da elden bırakmıyoruz.

Botan'dan ve Kürdistan'ın diğer alanlarından çok sayıda arkadaş buraya gelmiş bulunuyor. Ancak, buraya gelmekle herşeyin bitmediğini, taş gibi katı gerçeklerle karşı karşıya geldiklerinde ellerinde kocaman bir iflastan başka hiçbir şeyin kalmadığını görecekler, bundan dem vuracaklardır. Çoğunu daha şimdiden mahkum etmeyelim, ama ne kadarının yeni yaşama hükmedebileceği, yeni yaşam sayfaları

açabileceği ve bunları görebileceği henüz belli değil ve bu düşündürücüdür. Öyle eski-yeni arkadaş ayrımı yapmadan, nereden ve nasıl geldiğine de bakmadan -ki bazıları ajan da olabilir- bunları göstermeye, öğretmeye ve hepsini kazanmaya çalışacağız. Ajan bile olsa tüm insanları kazanabileceğimize güveniyoruz, bunun örnekleri de vardır. Fakat arkadaşların kendilerine olan güvenlerinden, gerçeklerimizi tam olarak kavrayabileceklerinden ve gereklerini yerine getireceklerinden kuşkuluyuz. Çünkü, bazen sefilleri, bazen aptalları, bazen de diktatörleri, despotları oynuyorlar. Bütün bunlar çıktı saflarımızda. Etrafımız küçük adamlarla dolu, hangisiyle yaşamaya çalışsak oynayacağı tip belli; hareketin yürütme gücünü, komuta gücünü oynamak dışında -ki bunu yapamazlar- kul-köle ilişkilerini oynarlar ve çoğunlukla da ikiyüzlülükten arınmamışlardır. Bunların nedenleri anlaşılırdır; bu nedenleri birdenbire ortadan kaldırmanın, bu temelde geliştirme ve yürütme gücü haline getirmenin çok zor olduğu, ama devrimin yasalarının da bu tip kişiliklerle uygulanamayacağı, yıllardır yakamıza yapışan ve geliştirmeyenin de bu olduğu bilinmektedir. Devrimin affetmeyeceği yaşam tarzı, işte bu yaşam tarzıdır ve ne yazık ki bu bir hayli yaygındır. Tesadüflere dayalı yaşam yaşam değildir. Yaşamın ne kadar değerlendirildiği, yönlendirildiği, planlanıp örgütlendirildiği önemli bir husustur ve herkes bunu ne kadar değerlendirdiğinin hesabını yapmalıdır, yaşam konusunda doğruları yaptığına önce kendini inandırmalıdır. Ama bu hususta doğru hesapların yapılmadığı görülmektedir. Çarpıtılmış, taşlaşmış, geleceği şaşırtılmış, canına oldukça okunmuş Kürt kişiliğinin bünyeye iyice yerleştiği ve dönüştürülemeyeceği gibi bir yanılgıya, aldatmacaya düşülmemelidir. Çünkü, eğer akıllıca yaklaşılırsa, bu kişilikten kurtulmak mümkündür, kendini kurtarabilecek kişiliğe ulaşılabilir. Bunu herkesin yapabileceğine güveniyor, inanıyoruz. Yeter ki, insan kendine yanılgılı yaklaşmasın, bunun gerektirdiği sağlam bir disiplini uygulayabilsin, başarmaması için hiçbir neden yoktur.

Kendi örneğimizi bir anlamda bunun başarılabilirliğini kanıtlamak için geliştirdik. Belki de dünyada bizden daha zayıf, zapt-u rapt altına alınamayacak kişi yoktu. Ama görülüyor ki, devrimin yasalarına son yılların en güçlü yüklenişini yaptık ve bazı sonuçlara da ulaştık. Bizim başardığımızı, özünü yakalamak kaydıyla her arkadaş fazlasıyla başarabilir. Ama atadan, babadan kalma yöntemler, çok akıllı olduklarını iddia edenler de dahil hiç kimseyi bir yere ulaştırmaz. Bizim yürüttüğümüz önderlikte bu işin sırrını bulmak, en azından insanı yenilgiye uğratmayacak bazı şeyleri öğrenmek mümkündür. Bunu esas almak ve yakalamak gerekir. Mevzimiz küçük olmasına rağmen, olumlu bazı sonuçlara ulaştığımız artık herkes tarafından kabul edilmektedir. Arkadaşların mevzileri daha büyüktür, dolayısıyla daha iyi savaşmalarına fırsat vermektedir. Eğer bizim önderlik esaslarımız iyi özümsenir ve bununla pratiğe yüklenilirse, yüksek başarılara ulaşmamak için hiçbir neden yoktur. Aksi halde, onları bu durumlarıyla savaşa sürmek cinayet anlamına gelir. Bizim de cani olmak gibi bir niyetimiz yoktur. Halen kan dökmekten, insan öldürmekten çok çekindiğimizi belirtmeliyiz. Ama bu kadar zor olmasına rağmen, bizim sorumluluğumuz altında çok kan dökülmektedir. Buna bir tek şartla, eğer onsuz yaşam mümkün değilse, eğer kan dökmekle yaşama ulaşılacaksa evet demekteyiz. Kan dökmekten başka hiçbir biçimde sonuca gitmesi mümkün olmayan yolumuz da bu anlama gelmektedir ve bunun doğruluğu kanıtlanmıştır. Bu yolda doğru yürüyüş tarzı, halk savaşının esasları PKK'de somutlaşmıştır. Adına taktik savaş dediğimiz ve daha çok da tüm arkadaşların yürütmesi gereken savaş biçimi, PKK'nin savaş biçimidir. Bu esas alınmazsa, biz kan dökemeyiz, bunun sorumluluğu çok ağırdır, hatta bir damla kanın sorumluluğu bile kaldırılamaz. Ama görülüyor ki, gerilla adı altında ve PKK adına dökülen kanların, ne bizden ve ne de karşı taraftan vurulanların önemli bir kısmı yerinde değildir; sorumluluğunu kaldırabileceğimiz bir biçimde kan dökülmemiştir. Bu, bizim de sizin de ağır bir sorumluluk altında bulunduğumuz anlamına gelmektedir. Bunda hepimizin sorumluluğu olduğu için bu kadar çok üzerinde duruyoruz, adeta kıyamet koparıyoruz. Çünkü, can almak da, can vermek de öyle sanıldığı kadar kolay değildir. Bu konuda yapılabilecek en ufak bir hata, sonuç da dahil herşeyi, insanın kendisinin değerlere yaklaşımını da belirler. İnsan kanına, yaşamına ucuz bakan birisi, her türlü kötülüğün temsilcisidir; ondan her türlü kötülük beklenebilir. İnsan kanına ve yaşamına en yüksek değeri verenler ise yüceliği temsil ederler. Bunlar, insan yaşamına verilen değerle bağlantılıdır. Ucuz kan dökmek bu kadar tehlikeli olduğu halde, ortada, silahları doğru kullanmamak, savunurken ve vururken yerinde savunmamak ve vurmamak; bilakis çok vurulmak ve bizi ağır sorumluluklar altına sokmak gibi bir durum vardır. Eğer bunun sorumluluğu yeterince duyulmamış, vicdanlar biraz olsun titrememişse gerçekten durum çok vahim demektir.

Kan dökülmüş, yol katedilmiş, kahır çekilmiş, birçok zorlukla boğuşulmuştur, fakat bunların gerektirdiği sorumluluklar duyulmamış, adımlar yerli yerinde atılmamış ve hatta anlamı bile yeterince bilinmemektedir. Bunların yaratması gereken sonuçların hesabı bile yapılmamaktadır. Öyle kolay kolay gerçeğimize yakışmayan, yaklaşmayan bu sorunlar üzerinde düşünmek ve bunları öz sorunlarımız olarak ele almak gerekirken, yapının tüm hastalıkları üst üste birikip bizim hastalıklarımız haline gelmektedir. Tabii ki, bu da çözümleyici önderlik ister, aksi halde önderlik yapılamaz. Tersi bir önderlik uygulaması, tarihimizde örnekleri çokça görülen olumsuzluklar gibi veya alçakça yaşamlardan birisi olur, ki bu, bize yapılabilecek en büyük kötülüktür. Bunu esas almayacağımız açıktır.

Hiç şüphesiz sorunlar, sadece bir avuç insanın, sadece PKK'lilerin sorunları da değil -ki PKK bir sorunlar yumağıdır, ama aynı zamanda en ideal bir çözüm ocağıdır da- tüm halkın sorunlarıdır. PKK, halk için vardır. Bunun için, tüm ulusun sorunlarını çözmek, dost-düşman tüm güçlerin gerçeğini görmek ve ona uygun cevaplar vermek gerekir. Bütün bunlar, önderlerin, önderlik iddiasıyla ortaya çıkanların çözmeleri gereken sorunlardır. Yoksa, kulağı, yüreği ve tüm duyu organlarını gerçeklere kapatmakla hiçbir yere varılamaz.

> "Hepimiz, önderlik ilkesini her zamankinden daha fazla amansız bir biçimde yürütme ihtiyacı ve zorunluluğuyla karşı karşıyayız. Arkadaşlar, bunda bizden daha fazla başarılı olabilirler; çünkü gençtirler, enerjiktirler ve yıpranmamışlardır, üstelik daha fazla başarıya muhtaçtırlar. Halkımızın da beklediği ve istediği gibi, savaşma tutkusu yüksek olanı en ileri düzeye kadar savaştırabiliriz. Edindiğimiz izlenimlere göre, halkımız, Parti Önderliği'nden bu sene daha hayırlı işler yapmasını, daha ileri bir adım atmasını beklemekte ve istemektedir. Ve tabii ki, en başta da PKK adına hareket ettiği iddiasında olup da bir türlü önderlik etmeyerek başbelası olanların doğru önderlik etmesini istemektedir. Halkımızın bu temelde hem önerileri ve hem de şikayetleri vardır. Elbette buna en iyi karşılığı vereceğiz. Biz halk için varız ve bu sözümüzde de tutarlıyız. Herşey halkın kurtuluşu için olduğuna göre, düzeltemeyeceğimiz, dönüştüremeyeceğimiz ve törpüleyemeyeceğimiz hiçbir yanlışlığımız, olumsuzluğumuz olamaz."

Biz buraya eskiyi tekrarlamamak, yeni şeyler söylemek, yeni adımların önünü açabilmek, zorlansak da tüm sorunları çözebilmek ve mutlaka bir şeyler vermemiz gerektiğine inandığımız için geldik. Bu yılı böyle detaylandırmaya çalıştık. Yeni gelen arkadaşlar çoğunlukta olmasına rağmen, bu vesileyle birbirimizi anlayacağımıza, doğru tanıyacağımıza inanıyoruz, bunun çabası içindeyiz. Taşınan gerçeklikler sanıldığından başka türlü olsa bile, başarıya gidilebileceğine inanıyoruz. Kendi yaşamımız bunun bir zirvesidir; istenir ve çaba gösterilirse daha fazlası sağlanabilir. İnsan bir şey yapamıyorsa bile, önce oturur derince düşünür, yanlışlıkta hızla yol almaya mecbur değildir; iyiye güç getiremiyorsa, en azından kötüye de yol açmama gücünü kendinde görmelidir. Ama bunu yapmıyor, iyiye "hayır", kötüye "alışkanlıktır" deyip yürüyorsa, o insan bitmiştir; onun üzerinde her türlü hesap yapılmalı, etkisiz kılınmalıdır. Bu, insanın önüne eski alışkanlıkları gözden geçirme, hep daha iyiye ulaşmanın hesabını yapma, yanlışta yol almama, doğru yolda yürüme ve her düzeyde kendini düzeltme seçeneğini sunar. Sanıyoruz, biraz olsun takati olanlar, bunlara güç getirebilir ve bazı olumlu adımlar atabilir. Zaten insanlık ailesi veya uluslar ailesine şerefli ve onurlu bir katılım da ancak böyle bir yaklaşımla mümkündür.

Herkes buraya kendi isteğiyle gerçeklerimizi ve hatta bundan da öte savaşma sanatını öğrenmek için bizim varlığımızı da bilerek geldi; oyun oynamak, bir baba sevgisi, aşiret reisliği veya hayalinde ne varsa onu yaşamak için gelmedi. Buraya, bir halkın kaderini devrimle değiştirmek için gerekli olan sanatı öğrenmek ve bunun iyi bir sanatkarının edinmesi gereken özellikleri edinmek için gelindi. Kişi kendine güç getirebildiği, ıslah edip olumsuz yanlarını yontabildiği taktirde sağlam bir köşe taşı haline gelebilir, bunun için gerekli olan herşey vardır ve herkese sunulmaktadır. Genç olmak bunun için engel değildir. Az ya da çok okumuş olmak da ne avantaj ve ne de dezavantajdır. İnsanlık tarihinin hiç bir tarihsel dönemeci genç olmak, az ya da çok okumakla bağlantılı değildir. Önemli olan, temel davalara başkoymaktır. Bu temelde, bildiği iki kelimeyle kalmamak, bunu sürekli geliştirmek sonuca götürecek olan esas yöndür. Dolayısıyla biz de, kendi kaderimiz hakkında çok az şey biliyor, birkaç kelime biliyorsak, başlangıç için bunları küçük görmemeliyiz, yeter ki ardını getirmeyi bilelim.

Önümüzdeki dönemin savaş sorunları yakıcıdır. Halkımız serîhildana daha pekişmiş adımlarla yürüyecektir. Yine, gerilla daha da detaylandırılarak geliştirilecek ve bütün bunlara Parti öncülük edecektir. Arkadaşlar, bunun en iddialı ve şanslı öncü kolu olarak görevleri omuzlamayla karşı karşıyadır ve bunun hazırlıkları içindedir. Bunun önemini küçümsememekle birlikte, gerekli ölçüyü tutturmanın önemini tekrar vurguluyoruz. Her ne kadar şimdiye dek dediklerimiz pek anlaşılmamışsa da hiç olmazsa bundan sonra anlaşılacağını umuyor ve bekliyoruz. Daha önceleri de ülkeye çok kapsamlı çözümlemeler ulaştırılmış olmasına rağmen, en değme kadrolarımız da dahil pekçoğu ne yazık ki bunların yanından bile geçmemiştir. Her çözümleme, başlı başına bir yeterliliği ifade ettiği halde, bunlardan gerekli sonuçlar çıkarılmamıştır, bu yüzden bazı gerçekleri tekrarlamak durumunda kalmaktayız. Hiç olmazsa bu yılbaşı vesilesiyle, sağlam bir anlayışın sahibi olunmalıdır. Eksikliklere sahip olmak ayıp değildir, belki de benimki pek çoğununkinden daha fazladır. Lakin ayıp olan, daha doğruya, yetkine ulaşma gücünü kendinde görememek, buna yüklenmemektir. Bizimle arkadaşlar arasındaki fark da buradadır. Biz, eksik, çirkin ve yanlış olana karşı amansız bir mücadele içerisindeyiz, bunları örtbas etmek yerine aşmaya çalışıyoruz ve bunu hergün yapıyoruz. Oysa bu bazılarınca, yıldan yıla bile yapılmamaktadır. İşte fark buradadır. Bunu yapmak zor gibi gelebilir, ama başka seçeneğimiz de yoktur. Hamle halindeyiz, günlük olarak savaşı yaşıyoruz. Bu nedenle, zor da olsa bunu başarmak dışında hiçbir seçeneğimiz yoktur.

Savaş, sadece fizik etkili, ateşli silahlarla yapılmaz. Savaşın ruh ve düşüncede yaşananı daha şiddetlidir. Kaldı ki, ruhsal ve düşünsel alanda şiddetli geçmeyen bir savaş, fiziki anlamda da gelişemez. Fiziki anlamda savaşın sonucunu belirleyen de, yine ruhsal, düşünsel alandaki savaşın yoğun geçmesidir. Demek ki, daha fazla düşünmek, savaşın şartının çok sağlam bir düşünce sistemine sahip olmak olduğunu bilmek gerekir. Ele alınan silahlara hükmetmek için büyük düşünülmeli, ruhlar duyarlı kılınmalıdır. Çünkü, savaşın ruhu çok duyarlı, düşünmesi çok gelişkindir. Savaşta vurmak veya vurulmak çok önemlidir. Silahların hatasız ve iyi vurması için iyi duymak, iyi düşünmek gerekir. Aksi halde bir cani veya katil olunur ki, bu, en ağır bir suçu teşkil eder. Herkes düşünme gücüne güvenmeli, "okur-yazarlığım azdır, düşünemem" dememelidir. Biz de son yıllarda hiç okuyamadığımız halde düşünebiliyoruz, çünkü herşeye rağmen savaş gerçeğini derinden duymak mümkündür. Bilakis çok okuyanlar içinde düşmanın kazandırdığı ruh ve düşünce yöntemiyle duyan ve düşünenler, az okuyanlara göre çok daha tehlikelidir. Bize göre, dağdaki bir çobana eğer doğru bir yöntemle yaklaşılırsa, bunlardan daha iyi düşünür, daha iyi duyar ve daha doğrusunu da öğrenir.

Demek ki, devrimciliğe başlamanın ilk adımı, kendine hakim olabilme, bunun için de devrimci teoriyi, devrimci düşünceyi, devrimci duyarlılığı edinmedir. Bu konuda, saflarımızda muazzam bir yetersizlik yaşandı ve hala yaşanmaktadır. Bunlara dur demesini bilmek gerekir. Bizim yapabileceğimiz iş, bunun güven kaynağını, ana çerçevesini, yol ve yöntemlerini göstermek ve vermektir. Karşılığında beklenen ise, öncelikle anlatılanlar üzerinde düşünebilmek, sonuç çıkarmak, tartışmak, geçmişi değerlendirmek, hesabını yapmak ve doğruyu yanlıştan ayırdetmek ve giderek bir eylem adamı, bir yürütme gücü haline gelebilmektir. Savaşa girilirken eğer hazırlıksız olunursa, halk savaşının kuralları ile çelişilirse, şimdiye kadar yaşadığımız savaşın ortaya çıkardığı sonuçlardan bin kat fazlası yaşanabilir, kaybedilebilir. Onu önlemenin yolu, bu işlere doğru ve hakkını vererek yaklaşmaktır. Başarı, böyle mümkündür. Eğer bu davada yürüme iddiası ciddiyse -ki bundan kuşku yok-, biraz dürüstlük ve biraz da vicdan varsa, önümüzdeki dönemin ne kadar acımasız ve kanlı geçeceği de gözönüne getirilerek savaşa çok ciddi yaklaşmak gerekmektedir. Bu, yaşamın esas noktası haline getirilmelidir. Bazı hastalıklar, eksiklikler bunu etkilemez. Büyük davalar, insanı tek bir nokta halinde kendi hizmetine koşturur. Kişi, eğer davasında tutarlı ve ciddiyse bu böyledir; ama kendisini ve çevresindekileri aldatmaya çalışan bir sahtekarsa bir yığın bahane uydurur, başka şeylerle uğraşır, uğraştırır, ki bunlar ezilmeye mahkumdur. Dolayısıyla insanın yaşıbaşı ne olursa olsun, doğru bir davanın yoğun bir ifadesi olmak dışında bir seçeneği, bir amacı olamaz. Bu, en doğrusudur. Burada kendine hakim olmayı bilmek gerekir. Devrimcilik, öncelikle kendini terbiye etmek, köleliğe, kötü alışkanlıklara dur demek, doğru yolun sağlam bir yürüyüşçüsü olmaya evet demektir. Buraya kendi istekleriyle gelerek ilk adımlarını atanlar, bu temelde adım atmışlardır, başka herhangi bir şart yoktur.

Biz, özellikle kendi sorumluluğumuz altında savaşanlara karşı da görevlerimizi yerine getirmek istedik. Daha çok bu vesile ile bu devreye biraz ağırlık vermeyi düşündük. Uzun süre dağda bulunmaları itibarıyla gerçekliklerimizden biraz uzak düştüklerini sanıyoruz. Komuta ile oynayanlar da biraz daha uzaklaştırmışlardır. Öncelikle bunu telafi etmek gerekmektedir. Bazıları yenidir, öğrencidir. TC okullarından bazı teknik bilgiler almış olsalar da, unutmamak gerekir ki TC okullarında siyaset, sosyoloji ve hatta yaşam tarzı konularında öğretilen çok şey sahtedir; bunlar gerçekleri çarpıtır ve yönünü saptırır. Dolayısıyla bu alanlardan gelen arkadaşların, bu yanıyla da kendilerini arındırma işine büyük bir ehemmiyetle eğilmeleri gerektiği açıktır. Düşmanın pasifikasyon politikasından etkilenmek ayıp değildir; ayıp olan, bu etkilenmeyi giderilmesi gereken yerde gidermeyi bilmemektir. Burada gidermek mümkündür. Herkesin tek başına yüksek bir devrimci olmasını beklememek gerekir; "niye büyük bir devrimcilik yapmıyorsun" diye de kimse suçlanamaz. Lakin, imkanlar elverdiği halde, hız kazanılmaz, mümkün olanlar yapılmaz, gelişme içine girilmezse, şüphesiz örgütün dayatmaları da gelişir. Fakat eğer roller gereğince oynanamazsa, savaş gerçeği bunu iyice dayatır, dikkatli olunması gerektiğini ortaya koyar.

Burası yıllarca süren bir okul değildir, sadece birkaç aylıktır; fakat bir halk okulu olduğu için bu sürenin yeterli olduğuna inanıyoruz. Kişinin fedakarlık düzeyi, düzenden kopuş tarzı ve savaş gerçeğimiz, normalde birkaç yılda elde edilebilecek bilgileri birkaç ayda almaya yeter; bunun için eğitimin özünün yerinde ve doğru kavranması ve kavratılması gereklidir. Biz son derece mütevaziyiz. Halk savaşçıları, çok bilenle az

bilen, yükseklerde seyredenle çok alçaklarda seyreden ayrımını kabul etmez. Bunlar, amaç ve tutku itibarıyla birbirlerine benzerler; yüreklerin çarpışı, beyinlerin düşünüşü, komuta sistemi, teknik düzenleme eş düzeydedir. Gidenlerin yerine derhal diğerleri geçebilir ve yürütebilirler. "Yeri doldurulmaz komutan gitti, her şey bitti" biçiminde ifade edilen diğer tarz ise, egemen sınıfların tarzıdır. Dolayısıyla önderlik ve komuta gerçeğine halk savaşçıları tarzıyla yaklaşımımız basit ve sadedir. Bazıları her ne kadar Parti yetkililerini ulaşılamaz, yanına varılamaz duruma getirmek istemişlerse de, biz bunun doğru olmadığını, bunu yapmaya çalışanların birer sahtekardan ibaret olduğunu ortaya koyduk. Yetki, oynanamayacak kadar değerlidir; başkaları üzerinde tahakküm kurmak, yanına varılamaz, ulaşılamaz kılınmak için istismar edilemez; tam tersine daha fazla hizmet imkanıdır. Bu okulda, kendi savaşımımızı doğru götürmenin amaç, yol ve yöntemlerini rahatlıkla edinme imkanı vardır, bu iyi değerlendirilmeli ve asla ürkülmemelidir. Bu yüceliğe, dağdaki çobanlığı terkedip buraya gelen de, üniversiteyi bitiren de ulaşabilir. Görüp yaşadıkça bunun böyle olduğu daha fazla anlaşılacak ve güven duyulacaktır. Kaldı ki kırk yılın politikacıları bile, buradaki eğitimin özünün bu olduğunu kabul etmekteler.

Gerçeklerimize ve birbirimize yaklaşımımız böyledir. Özellikle yeni gelen arkadaşlarla birbirimizi anladığımıza, daha yönlerini buraya çevirir çevirmez gerçeklerimizi canalıcı yerinden kavradıklarına inanıyor ve bunu yüksek bir fırsat olarak değerlendiriyoruz.

Bizim insana yaklaşımımız, değerlendirmemiz böyledir. Ama bu yaklaşıma başka türlü karşılık verilmeye çalışılırsa, bunu yapanın daha baştan kaybedeceğini belirtmek istiyoruz. Biz insanlara saygılıyız, herkesten de bunu bekliyoruz. Çok görkemli işler yaptığımızı iddia etmiyoruz, ama hiç kimsenin sahip çıkmadığı bu halk için yaptığımız işlerin de yerinde ve haklı olduğuna, sonuç aldığına inanıyoruz, ki bunun gerçek olduğunu herkes teslim etmektedir. O halde, hiçbir gerekçe öne sürmeden bunun gerekleri yerine getirilmelidir. Bizim sözlüğümüzde kendini bunalıma sevketmek en büyük alçaklıktır. Anlamamak, kavramamak ve gerekeni yapmamak suçtur. Lime lime olunsa da, doğruyu esas almak, ona tüm gücüyle yüklenmek doğru ahlaki tarzımızdır. Bütün bunları, gösterilen ilgi, verilen eğitim ve yaklaşımlarımızın yanlış anlaşılmaması; bu yıla, PKK'-ye ve eğitim devresine sağlam bir başlangıç yapılması için önemle vurguluyoruz. Bu kadar gerçeğimizi vurguladıktan ve gerekli uyarıyı yaptıktan sonra da artık, "bize gerçekler yeterince anlatılmadı, gerçekler umduğumuz gibi çıkmadı" denilmemelidir. Önderler, gerekirse gerçeği yüzbin defa tekrarlamaktan bıkmazlar, anlaşılıncaya kadar anlatırlar. Bazı konuları geç farketsek de gerçekler bize de anlatıldı ve kolay anladık. Bizim için ölüm-kalım meselesi anlamına gelen savaşla uğraşanların da bunları müthiş anlaması, yaşaması gerekir. Elde silah taşıyanların neyle uğraştığını anlatmaya gerek olmadığına göre, bunun yasalarını da doğru anlamaları, kavramaları ve uygulamaları, gerekirse kıyamet koparmaları zorunludur. Çünkü, sözkonusu olan sadece tek tek kişiler, PKK veya bir halkın kaderi değildir; sözkonusu olan insanlığımızın elden gitmesidir. Bunu kurtarmaya çalışanlardan da hiç şüphesiz, en güçlü anlayış, en güçlü pratik, mücadele ve savaşçılık beklenir. Savaş gerçeklerimizi, hiç olmazsa bundan sonra doğru yakalamak ve güçlü karşılık vermek gerekir.

Şimdiye kadarki pratiğe baktığımızda, yapılan yanlışlıkların bize kötü kaybettirdiği görülmektedir ve bunlar çok önemli noktalardır. Düşmanın bile halkımıza yapamayacağı kötü yaklaşımların sahipleri içimizden çıkmıştır. Bunların yaşamlarını gördükçe biz bile ürküyoruz, arkadaşlar da bunu hissetmeli ve yerine doğru yaşamı koymalıdırlar. Bunu, herkesin kendini yere atması, hastalıklarla ortaya çıkması için değil, hiç olmazsa yaşamı bundan sonra müthiş kılmak için yüklenmesi açısından belirtiyoruz. Bizdeki yaşam biçimi öğrenilmek isteniyor, burada hemen şunu belirtelim ki, eğer gerçekten başka bir yaşama seçeneği olsaydı, bunun üzerinde bu kadar ısrarla durmazdık; insanı onurlandıran, yücelten, güçlendiren tek yaşam tarzı bu olduğu için bu kadar vurguluyoruz. Eğer başka bir seçenek olsaydı, bunu da önlerine serer, tüm olanakları emirlerine verirdik. Ama bundan başka doğru yaşam biçimi yoktur. Biz dağlara çıkma, silah kuşanma, halk arasında dolaşma imkan ve fırsatını bulamadık, hep arkadaşlara verdik. Tabii, "bunlardan bana ne" diyenler çıkabilir. Ama insan için gerekli olan herşeyden önce onurlu bir yaşamdır; insanı insan yapan insani değerlerdir. Bunun araçları da verilmiştir. O halde bundan sonra yapılması gereken, sadece dar anlamda emir ve talimatlara uymak değil, ulus ve birey olarak kendimizi yenilemek ve çok kapsamlı bir devrimciliğe ulaşmaktır. Dar savaşçılık bir şey kurtarmamaktadır ve istenen de bu değildir. İşlerimiz çok kapsamlı, çok yönlüdür; bu büyük kavrayış ve büyük çaba istediği gibi bunların hepsini de iç içe sarfetmeyi, çok yönlü olmayı gerektirmektedir. Bu nitelikte militanlar haline gelmek gerekiyor, bu konuda birbirimize güveniyoruz. Yine, hiç kimseyi kuru bir disiplinle burada tutmak ve yürütmek veya gevşek bir disiplinle işleri yürütmeye çalışmak gibi bir sorunumuz yoktur. Bu dönemin işleri öylesine ciddidir ki, herşey bir anda da bitebilir, devrim de gerçekleştirilebilir.

Düşmanın yürüttüğü özel savaşla herşeyi bitirmek istediğinden kuşku yok. Buna rağmen biz, yirmi yıldır asla geri bir adım attırmadan, hep ileriye yürümenin yol ve yöntemlerini gösterip tüm olanakları seferber ederek bu işleri yürüttük. Bunların sonucu olarak halihazırda özel savaşa karşı devrimci savaşımımızın perspektifleri ortaya konulmuş, tüm olanaklar sonuna kadar seferber edilmiş ve gücümüz hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar ileri bir düzeye ulaştırılmıştır. Bunlar, tüm arkadaşların emrine sunulmuştur; kullanmasını bilen için kırk tane özel savaşı boşa çıkarmaya yetecek güçtedir. Ama değeri bilinmez ve iyi kullanılmazsa, hayallerden bile geçirilmeyen bir imhayla karşı karşıya kalınabilir. Kişi gafletle yaşar ve bu akılla kendisini yaşatmaya çalışırsa, şimdiye kadar olduğu gibi yenilgi -tabii kişisel planda- kaçınılmazdır. Savaşa bu kadar yanılgıyla yaklaşmak kişiyi düşürür; yaşama, Parti gerçeğine ve halka bu kadar ters düşmek kişiyi yaşatmaz. Belki bizim çabalarımızla biraz daha ayakta kalabilirler, ama buna da "yaşıyoruz, gelişiyoruz" diyemezler. Bu, sadece yan bir destek olarak kişiyi ayakta tutmaya yol açabilir, ama sağlam bir yürüyüşle savaşta sonuç aldığını göstermez.

Demek ki, hayalci olmamak, gerçekleri bütün yönleriyle dikkate alan devrimci bir eğitim ve yaşam kaçınılmazdır.. Karşımızdaki güç, ulusal imhayı halen gündeminde tek karar olarak tutan vahşi bir düşmandır. Düşmanı iyi tanımayan, tanıyıp da anlık gereklerini zamanında ve yerinde uygulamayan yenilgiye mahkumdur. Yanından geçemediğimiz gerçek de budur. Kolay ölüm kabul ediliyor, ancak savaş gerçeklerimiz görülüp büyük çaba, özveri, yürek ve kafayla yaklaşmak kabul edilmiyor, bazılarına ölüm kolay geliyorsa biz ne yapabiliriz? Belirttiğimiz gibi, bizim bu konulardaki yaklaşımımız tam tersidir; çoğu tarafından kabul edilen kaderci, ölümü kolay kabul eden, ona onay veren yaklaşımların tam tersidir. Bunun ifadesi, amansız, ölümsüz çabayı sergilemedir; biçimlenişi kolay kolay yenilgiye gitmeyen, değil öyle büyük hataların sahibi olma ve bunları yıllarca tamir etmeme, hata yapılsa bile anında telafi etme, doğruyu da peşisıra takip etmedir. PKK çizgisinde başarıyla yürüyecek militan işte böyle olmalıdır.

Bunlar, özel savaşa karşı devrimci savaşı yenilgiye uğratmayacak temel hususlardır, belki zor anlaşılabilir, ama mutlaka anlamak gerekir. Bazılarının kendilerine yakıştırdığı yaşam biçiminden daha çok bizim yüzyıllarca yetecek yaşam olanaklarımız vardır. Fakat yine de zorlanmaktayız. Arkadaşları küçük bir alışkanlıktan bile vazgeçiremedikten sonra, zorlu savaş gerçeğimiz karşısında ne kadar dayanabileceklerini düşünüyoruz. Devrimcilik büyük irade gücü olmayı, büyük düşünmeyi gerektirir. Fakat yaşanan bu değildir, işte onları bu zayıflıkları nedeniyle savaşa sürme cesaretini kendimizde göremiyoruz. Bu mücadelede ısrarla yürümek isteyenlerin bir bölümünün durumu da budur. Botan'da elde silah yıllarca savaşanlardan da buraya gelenler oldu, fakat bir ordu çıkaramadıkları, ordunun, cephenin nasıl kurulacağını ve hatta nasıl savaştıklarını bile bilmedikleri görülmektedir. Bu durum düşündürmektedir. Çoğunun yanlışları, yanılgıları, iflah olmaz hayalleri var. Bütün bunlar bizi sağlam bir komutan olmaktan uzaklaştırır. Bunları, basit de olsa kendi öz okul ve savaş alanlarımızda gidermek istiyoruz. Bunun başarılması için kendine güven esastır. Hepimiz halk çocuğuyuz. Halk çocukları, amansız kavga anlarında gerekli olana süratle ulaşır ve elde ederler. Halkın aptal, köle çocukları ise, efendilerine yaraşır bir biçimde uşaklıkta yarışırlar. Bunlara sözümüz yok, ama halk çocuğuyuz, önderlik adına yola çıktık diyenlerin bunu mutlaka başarmaları gerekir. Bu sözde tutarlı olmanın vazgeçilmezliği ortadadır.

Bunları, daha önceki devrelerde de çok belirttik, lakin anlatamadık. Adeta bizi hasta edercesine, anlatılanların tersini yaptılar veya gereklerini tam olarak yerine getirmediler. Şimdi, gerçekleri anlamamakta, tersini yapmakta ısrar edenlerin kim olduğunu, bunların nasıl bir ortamda doğup büyüdüklerini, nasıl bir kültürle yetiştiklerini, eğitim adına neleri öğrendiklerini düşünüyor ve anlamaya çalışıyoruz. Fakat herşeye rağmen, kendimizi adam etmekten başka çaremiz yok. Eğer biz de, bazı arkadaşlar gibi yenilgili bir yaşamı kader gibi görseydik herşey biterdi. Unutmamak gerekir ki, kolay ölmek de, kolay kaybettirmek de yenilgili yaşamın birer biçimidir. Yine, günlük olarak büyümesini sürdürmemek, yenilgili yaşama evet demek savaşta kaybetmenin diğer bir biçimidir. Burası bir savaş alanıdır; burada varolan olumsuzlukları giderme, olumluya ulaşma, büyüme, yetmezlikleri aşma savaşı verilmektedir. Bu savaşta günlük bilanço gelişmenin lehine çevrilemezse durağanlık ortaya çıkar. Bu da bir kazanç değildir. Değerlendirmelerimizin özüne uygun bir biçimde anlaşıldığını umuyoruz.

> "PKK'nin şahadet tarihinde sıkı sıkıya bağlı kalınan bir kural vardır: İlk şehitlerin rolü ne kadar büyükse, ardını getirenler de o denli büyük olmak durumundadır. Bu büyüklük, varolan işleri doğru yürütmek ve bir üst aşamaya sıçratmada ifadesini bulur. Dolayısıyla bu yılın şehitliğinin geçen yılın şehitliğini aşabilmesi, bizim, bu yılın gündemine getirdiğimiz daha kapsamlı, genelleşmiş gerilla ve serîhildanı gerçekleştirmemizle mümkündür."

Burada bulunan arkadaşlar için 1991 yılı, Newroz'a, Partiye, 2000'li yıllara adım atışın ilk yılıdır. Gerçeklerimizi doğru kavrama, sağlam bir uygulamaya götürebilir. Bunun için gönlümüzü büyük açmalı, düşüncelerimizi dallandırıp budaklandırmalıyız. Engin bir kalple basitliği aşmalı, zeki ve akıllı olunmalıdır, gelişmek böyle mümkündür. Az bilen çok bilen demeden, herkes verebileceği, öğretebileceği ne varsa birbirine vermeli ve öğretmelidir. Burayı daha da geliştirerek daima öğreten ve öğrenilen bir kurum haline getirmede bir katkı da biz yapabiliriz. Şimdiye kadarki gelişmeler az olmasa bile, daha fazlası yapılmalıdır. Kışın bu alanda yürütülen faaliyetler bile, kurtuluşumuzda dev bir adıma dönüştürülebilir, bunu başarabilmeliyiz. Unutmayalım ki, halk hareketlerinde sağlam başlangıçlar için belirleyici olan nicelik değil, niteliksel kadrodur. Amaç belirlendikten, yürünecek yol doğru çizildikten sonra belirleyici olan, kadroların niteliksel durumudur ve bu da öyle birkaç yüz ile değil, birkaç düzineyle ifade edilir. Bu da bizde fazlasıyla vardır. Dolayısıyla, buradaki arkadaş yapımız bile, gerekirse hareketimizin yeniden planlanıp zafere yol alışında dayanabileceğimiz temel bir çalışma grubu olabilir. Eğer hepimiz böyle yaklaşırsak, diğer bütün faaliyetler bir yana, sadece buradaki faaliyetlerimizin bile zaferin en temel güvencesi olabileceğine inanıyor, bu amaçla hareket ediyoruz.

Önümüzdeki dönemin görevlerine bu temelde yükleneceğiz. Bu çalışmalarla, arkadaşların çabalarına yüksek bir değer biçtiğimizi ortaya koyuyoruz. Bunu, aynı zamanda görevlere sıkı sıkıya bağlı bir biçimde gelişme sürecinde olan 1991 serîhildanına taşırmak geleneğinin gereklerini yerine getirmek amacıyla yapıyoruz. Faaliyetlerimizi, devrimde temel rol oynayan güçler olarak büyük bir ciddiyetle ele alıyoruz, kaldı ki, işler artık milyonların bile ciddiye aldığı bir aşamaya gelmiştir. Arkadaşların ezici bir çoğunluğunun işlerin üzerine yiğitçe yürüyeceğine inanıyoruz. Bu doğrultudaki çalışmalarda, istenilen ve beklenilenin başarılı, kolay düşmeyen ve düşürmeyen bir yürüyüş olduğunun unutulmamasını tekrar vurguluyoruz. Geçmiş eğitim devrelerinde de benzer kapsamda değerlendirmeler yapılırken, "iyi yürüyeceğiz, kolay düşmeyeceğiz" diye sözler verildi. Ancak bir yıllık savaş bilançosunu hatırlarsak, göreceğiz ki, yalnızca buradan mezun olanlardan elliyi aşkın ve hatta yüze yakın büyük şehidimiz vardır. Eğer onlar, anlatılanları çok kapsamlı anlamış ve çok sağlam yürüyüş gerekçeleri haline getirmiş olsalardı, sonucun daha farklı gelişmesinin kaçınılmaz olacağına inanıyoruz. Şehitlerin gerçeği en büyük gerçektir, ama unutmamak gerekir ki, her şahadet olayı biraz da zayıflığın ürünüdür. Önemli aşamaların şehitleri zorluklardan kaynaklanır. O zorlukları da gidermek, ayakta kalanların amansız çabalarıyla sağlanır. Bu görev de bize düşüyor. Biz geçen yılki gibi şehitler vermeyeceğiz, eğer verirsek bu, onların anılarına sağlam bir bağlılığı ifade etmez. Bu nedenle, bu yılın şehitlik olayı farklı gelişmek zorundadır. PKK'nin şahadet tarihinde sıkı sıkıya bağlı kalınan bir kural vardır: İlk şehitlerin rolü ne kadar büyükse, ardını getirenler de o denli büyük olmak durumundadır. Bu büyüklük, varolan işleri doğru yürütmek ve bir üst aşamaya sıçratmada ifadesini bulur. Dolayısıyla bu yılın şehitliğinin geçen yılın şehitliğini aşabilmesi, bizim, bu yılın gündemine getirdiğimiz daha kapsamlı, genelleşmiş gerilla ve serîhildanı gerçekleştirmemizle mümkündür. Buna ulaşabildiğimiz

Devamı 26. sayfada

PKK IV. Ulusal Kongre gerçekliği ve yaşanan süreç

1990 yılının 26-31 Aralık günlerinde insanlık tarihine yeni bir altın sayfa daha eklendi: PKK IV. Ulusal Kongresi. Ulusal kurtuluş mücadelemizin muazzam kazanımları arkasına almış bir şekilde ulaştığı bu yeni zirvede, bütün halk ve partililer, cepheliler, ordu mensupları olarak, partimizin layıkıyla gerçekleşen IV. Ulusal Kongre sevincini yaşadık, yaşıyoruz. Hepimize kutlu olsun!

Bu tarihi günü yaşamak, anlamak ve anlatmak kadar gurur ve mutluluk verici bir şey olamaz. Böylesi günler tarihte hep ayrıcalıklı yer tutmuşlardır. Böylesi günler, halkımızın ve insanlığın kurtuluşu için yıllardır dökülen kanın, emeğin ve alınları çatlatan bitirici koşunun elle dokunulabilen, dokunulup tutulabilen somut, yoğunlaşmış ifadesidir. Bu günler bir dönemeç, bir dönüm noktasıdır. Kendi başına birer devrimdir böylesi günler. Eskiye, yanlışa ve bizi tekrar karanlıklara itmek isteyen yıkıcıya ait olan herşeyin ağır bir hesaplaşma içinde öldürülüp yokedildiği; doğruya, başarıya ve bizi özgürlüğe doğru çeken devrimci tarza ait her şeyin ödüllendirilip yüceltildiği; bu temelde gelecek için parlak meşalelerin yakıldığı devrim günleri. PKK IV. Ulusal Kongresi, işte ulaşılan böylesi devrim günlerinden en sonuncusudur. Partimizin bütün geçmiş toplantılarını kendi gerçekliğinde barındıran kurum olarak, ulusal kurtuluş mücadelemizin yaklaşık 20 yıllık birikiminin tümünü kucaklayan en büyük zirvedir.

Partimizin bütün önemli konferans ve kongreleri gibi, IV. Ulusal Kongremiz de birçok belge ve gerçekliğiyle tarihe maloldu. Açık ki bu bir başlangıçtır. IV. Ulusal Kongremizin, sonuçlar çıkartılacak, ele alınıp değerlendirilecek ve tarihe geçirilecek sayısız yönü mevcuttur. Sadece tüm parti, cephe ve ordu üyelerinin değil, Kürdistan'ın diğer parçaları, Türkiye, Ortadoğu ve uluslararası ilerici-devrimci güçlerinin de, içinde kendi gerçekliklerine ve sorunlarına cevap bulacakları PKK IV. Ulusal Kongre zirvesine doğru ve layıkıyla yaklaşmaları, kendilerini onun denek taşına vurmaları ve herkesin ondan kendi payına düşen güç ve başarı olanaklarını elde etmesi, yeni dönem özgürlük kavgasının temel dayanağı olacaktır. PKK IV. Ulusal Kongresi, gerçekleştiği koşullar, yaşandığı atmosfer doğuş ve gelişme özellikleriyle rahatlıkla buna cevap verecek güç ve kapasitededir.

IV. Ulusal Kongremiz, son derece yeni, yeni olduğu kadar da keskin iç ve dış koşullar ortamında gerçekleşti. Hem bunların ürünü olarak, hem de uluslararası ve ulusal çaptaki bu gelişmelere cevap amacıyla toplandı. Bu dönem uluslararası alanda tam bir altüst oluşu içermektedir. Gorbaçov'un başını çektiği glastnost ve perestroika hareketinin öncülüğünde, sosyalist sistem ile emperyalizm arasındaki eski reformist muhtevalı çelişkinin yerini tam bir uzlaşma ve ittifaka bıraktığı, bundan hareketle emperyalizmin evrensel çapta tarihsel atağa geçerek gelişmeleri tamamen lehine çevirdiği; sosyalist ülkelerin tarihsel ve özgün sorunlarına emperyalizmin müdahalesi ve SSCB'nin emperyalizmin çıkarlarına hizmet eden yaklaşımlarının eklenmesi sonucu, buralarda reel sosyalizmin peşpeşe ve büyük gürültülerle yıkılarak yerine kapitalizmin ve açık bürokrat burjuva iktidarlarının tesis edildiği; SSCB de dahil son derece ileri bir karışıklık ve bunalımı yaşayan bu ülkelerde yıllardır biriken ve yanlış, şovenist yaklaşımlarla adeta kangrene çevrilen ulusal sorunların şiddet temelinde kendisini tekrar gündeme soktuğu; bütün bu gelişmeler ortamında, sosyalizmin emperyalizmin yedeğine alınmak istendiği, bunda hayli mesafenin katedildiği, sosyalizmin somut kazanımlarının bir çırpıda yok edilerek emperyalist-kapitalist sistemin bagajına doldurulduğu; Marksizm-Leninizmin bayrağının yere çalınarak lanetler yağdırıldığı, buna bir-iki zayıf çıkışın dışında kimsenin sahiplik etmediği, aksine gelişme ve özgürlüklerin yok edilmesinin, bütün kötülüklerin artık iflas etmiş nedeni olarak tarihin karanlıklarına gömülmek istendiği bir dönem yaşanmaktadır. Artık reel sosyalizm günahı ve sevaplarıyla birlikte miyadını doldurmuştur; ve tarihsel gerçekliğe rağmen bütün bir hastalıklı yapısıyla kendisini dayattığı noktada iflas etmiştir. Reel sosyalizm kendi iflası ve gürültülü yıkılışıyla birlikte, halkların ulusal kurtuluş ve özgürlük mücadelesini de iflas ettirmek, kurban etmek istemektedir. Bunun acı örnekleri Nikaragua, Filistin gibi yerlerde yaşanmaktadır. Halkların devrimle kurtuluşa ulaşmalarının önüne geçerek, onları, devrimden vazgeçirme ve emperyalizme peşkeş çekme, onunla uzlaşma ve anlaşma, ittifak aracı yapmaktadır. Bu gelişmeler temelinde eski sınıf mevzilenmesi ve ittifaklar sistemi altüst olmuştur. Özellikle gelişkin kapitalist ülkelerde eskinin proletarya öncülüğü yitirilmiş, tüm dünya açısından eskinin dış ittifaklar sistemi ortadan kalkmış, bunun yerine zengin kuzey ve yoksul güney kamplaşması ortaya çıkmıştır. Yani dünya Ekim Devrimi gibi yeni bir tarihsel sosyalist çıkışa hayati olarak ihtiyaç duyar hale gelmiştir. Bu ortamda, zaten eskinin reformist uzlaşmacı barajını aşamamış olan halk kurtuluş hareketleri daha da zor duruma düşmüşlerdir, bırakalım destek verilmesini, sürekli tasfiyeci girişimlerle yüzyüze bırakılmıştır. Bu koşullarda, gerilla savaşı her ne kadar inatçı bir şekilde verilse de, çabaları heder olmakta, küçük-burjuvazinin elinde reformizme, ihanete yatmaktadır. Buna karşılık, umut ve inancını besleyen devrimci güçler, sosyalist sistem ve ulusal kurtuluş hareketinde yaşanan ihanete alternatif olarak devrimci silahlı ve siyasal savaşı kararlıca sürdürmektedirler. Ancak dünya çapında birleşik bir kuvvet oluşturmaktan ve gerekli başarı olanaklarını üretmekten yoksun ve dolayısıyla buna muhtaç bir haldedirler.

Bölgemiz Ortadoğu deyimin tam anlamıyla bir barut fıçısı halindedir. Kuveyt kriziyle bölgede çelişkiler son derece şiddetlenmiş ve sonuçta savaşa dönüşmüştür. Irak'ın öncülüğünü yaptığı ve her bir başını Irak, İran ve Suriye ile emperyalizm önderliğindeki Arap ve dünya gericiliğinin çektiği bir kamplaşma yakıcı bir şekilde gündeme girmiştir. Dünya halkları ve dünya egemen güçleri arasındaki çelişki şiddet temelinde Ortadoğu'da yoğunlaşmıştır. Emperyalizm dünya gericiliğini arkasına alarak Ortadoğu'yu da tamamen düşürüp egemen olmak isterken, halklar buna karşı direnmekte ve bölgede bu temelde yeni bir cepheleşme oluşmaktadır. Irak ise bunu gün yüzüne çıkaran bir araç rolü oynamıştır. Emperyalizm bu ortamda, bölge halklarına ve Irak'a karşı taktik bir müttefik oluşturmak, hem de bağımsızlık hedefini boşa çıkarmak için Kürdistan'da otonom bir devletin pratik planlamasını yürütmektedir.

TC, Ortadoğu krizinde açıkça emperyalizmin yanında yer alarak, Kürdistan üzerinden Irak'a ve bölgeye saldıracak hazır savaş gücü olarak beklemektedir. Bu konum rejimin kendi içinde çelişkilere yol açsa ve üst düzeyde istifalar bile gündeme getirse de, genelde tavır birliği içindedirler. Ancak Türkiye halkı ve ilerici güçleri aktif direniş göstermese de savaşa karşı durmakta ve rahatsızlığını dile getirmektedir. Türkiye sahasında işçi hareketi genel grev düzeyine varacak boyutta gelişmekte, öğrenci eylemleri ve bazı devrimci çıkışlar kendisini hissettirmektedir. Başta ulusal kurtuluş mücadelemiz olmak üzere rejim gelişmelerden alabildiğine zorlanarak çözülmekte, kendi iç çelişkilerinin yer yer şiddetle çözümüne dahi gitmekte ve Özal-Akbulut iktidarı götürülmek istenmektedir. Rejim ise herşeyin nedeni olarak gördüğü Kürdistan'a yüklenmekte ve buradan sonuç almaya çalışmaktadır. Bu nedenle özel savaşı yoğunlaştırılmış bir halde Kürdistan'da ve ulusal kurtuluş mücadelemiz üzerinde geliştirirken, '90 yılında görüldüğü gibi en aşırı yöntemler ve yeni taktiklerle saldırarak imha ve tasfiyeyi gerçekleşebildiği oranda başarılı kılıp, Kürt sorununun ileride TC lehine çözümü için koşulları hazırlamak istemektedir. Ne var ki rejim, bu politikasında kısmen sonuç alsa da başarılı olamamış; aksine SS yasasını bile yenilemek zorunda kalmıştır. Çünkü ulusal kurtuluş mücadelemiz gerilemediği gibi, TC'nin yönelimine yaygın halk ayaklanmalarıyla cevap vermiş; ordulaşmada hamle yaparak, ilk kez bu konuda kurumlaşmaya adım atmıştır. Kurtuluş mücadelemizde yeni bir dönemin doğuşu olan bu süreçte, Kürdistan halk kitleleri topluca devrim için yürüyüşe geçme, serîhildanları sonuna kadar geliştirme, doğrudan katılım yaparak ve destek vererek cephe faaliyetini alabildiğine yükseltme, yaygın gönüllü katılımlarla gerilla ordusunu hızla büyütme koşul ve olanaklarını sergilemektedir. Bütün bunlar artık Kürdistan'da halk iktidarı olanağının doğduğu, yeni dönemde ulusal kurtuluş mücadelemizin önünde böyle bir hedefin olduğu anlamını taşımaktadır.

Partimizin IV. Ulusal Kongresi böylesi yakıcı iç ve dış gelişmeler ortamında hazırlıklarını yaparak toplandı. IV. Kongremiz, PKK I. Kongresi'nden sonra bizzat kendi vatan topraklarında gerçekleşen ilk yetkili toplantımız olmaktadır. Belirtilen yakıcı ulusal ve uluslararası gelişmelere üst düzeyde bir siyasal ve ideolojik cevap olmasının yanısıra, Kürdistan zemininde toplanan IV. Kongremiz, bu açıdan da özgün bir anlam ve önemi ihtiva etmektedir. Henüz III. Kongre'de, bir sonraki kongremizin ülke zemininde toplanabileceği öngörüsünde bulunan Parti Önderliğimizin bu tespiti doğru çıkmıştır. IV. Kongremizin Kürdistan zemininde toplanması, ülke topraklarına ne kadar kök saldığımızın ve kurtuluş mücadelemizin ulaştığı görkemli boyutun ifadesi olmaktadır.

IV. Kongremiz ülke zemininde, bizzat savaş alanlarında, sıcak savaşın merkezinde toplandı. Kendi otorite ve denetimimiz altında ve bizzat silahların savunmasında tamamen özgür bir ortamda gerçekleşti. Bu, onun gücünü ve kararlılığını ifade eden somut bir gerçektir. Çünkü, bölgesel çelişki ve savaşın odaklandığı, bunun ilk anda patlayacağı yer, ortam ve zamanda toplanması aynı zamanda ulusal kurtuluş savaşımızın en sıcak geliştiği ve özel savaşın en çok yoğunlaştırıldığı yer ve koşullarda gerçekleşmesi demekti. Kendini her an çok yönlü sıcak savaş ve saldırı içinde bulmak mümkündü.

Resmi oturumlarını ülke zemininde ve belirtilen koşullarda yapan IV. Ulusal Kongremizin sınırları, açık ki sadece bu çerçevede değildir. Aksine bu süreç, ülke zemininin bütün eyaletlerinden Ortadoğu'ya, Avrupa'dan Türkiye metropolüne kadar uzanan ve geniş bir zaman dilimini kapsayan çalışmaları içermektedir.

PKK IV. Ulusal Kongresi, siyasal-tarihsel süreç olarak dört yıl öncesinden başlamış ve bugüne gelmiştir. PKK III. Kongresi sonrasında başlayan ve bugüne uzanan dört yıllık sürecin bütün başarı ve başarısızlıkları, kazanım ve kayıpları, IV. Kongremizin veri ve dayanaklarını oluşturmuştur. Ulusal kurtuluş savaşımızın büyük emek, acı ve kan pahasına, görülmemiş bir devrimci kararlılıkla, inatla, parti taktiğimiz iflasla karşı karşıya getirildiği halde, Parti Önderliğinin öncülüğünde gerçekleştirdiği büyük atılımla gerilla savaşını oturtup ülkeye savaşın kurumlaşması temelinde kök salındığı; özel savaşın esas olarak ortaya çıkıp geliştiği ve sonunda yoğunlaşmayı yaşadığı, özel vali, özel kolordu, özel tim, çetecilik, SS yasası vb. birçok bellibaşlı önlemle ortaya çıktığı; bu temelde süren şiddetli savaş ortamında binlerce düşman gücünün imha edildiği; ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel alanda TC'ye, altından kalkılmaz çökertici zararların verildiği; diğer yanda yüzlerce şehit, sayısız hata, acemilik ve yanlış anlayışlar pahasına olsa da başta ERNK ve ARGK'nin somut gövde örgütlenmesi olarak ortaya çıkması olmak üzere büyük kazanımlarımızın elde edildiği; parti etkinliğimizin Kürdistan'ın diğer parçalarında da bizzat savaş gücü yaratma ve siyasal örgütlenme biçiminde geliştiği; uluslararası alanda PKK ve Kürdistan sorununun siyasal gündeme oturup kendisini kabul ettirdiği dört yıllık tarihi dönem, IV. Ulusal Kongremizin siyasal-tarihsel muhtevasını meydana getirmiştir. Böylesi güçlü bir siyasal temele dayanan IV. Kongremiz asıl tarihi önemini ve gücünü buradan almaktadır.

IV. Ulusal Kongremiz pratik süreç olarak 1990 yılının başında Parti Önderliğimizin önderliğinde başlatılmış ve hazırlıkları resmi oturumlara kadar giderek hızlanan bir tempo ve yükselen bir düzeyde geliştirilmiştir. Parti Önderliğimiz daha önce, PKK'nin 11. kuruluş yıldönümünde ortaya koyduğu Kasım Çözümlemeleri ile, 11 yıllık parti tarihimizi tüm yönleriyle eleştirisel değerlendirmiş, mücadelemizin bütün temel sorunlarını ele alıp çözüm gösterme temelinde gün yüzüne çıkarmıştır. Büyük bir değer ifade eden ve kadrolarla savaşçılar açısından üzerinde defalarca derinleşilmesi gereken temel teorik-siyasal gıdayı oluşturan Kasım Çözümlemeleri, IV. Ulusal Kongre'ye hazırlık bazında, kadro ve savaşçıların kendi köklerini daha iyi görme ve sorunlarını bilince çıkarmaları açısından temel bir rol oynamıştır. Savaş pratiğinin kötü gidişatını gören Parti Önderliğimiz acil önlemleri alarak, taktiğin başına musallat olup onu değişime uğratmak isteyen sınıf ve parti dışı anlayışları mahkum etmek için, Ocak Çözümlemeleri'ni ortaya çıkarmıştır. Kasım Çözümlemeleri'ne ek, onun devamı mahiyetinde ve kongre çalışmalarına başlangıç olarak ortaya çıkan Ocak Çözümlemeleri'nde güncel tehlike olarak, daha çok parti içi sınıf savaşımını konu edinmiş, bu yönde Kasım Çözümlemeleri'ni derinleştirmiştir. Bütün tasfiyeci, parti dışı anlayış ve pratikleri, özellikle de asi-çeteciliği; kaynakları, ortaya çıkış biçimi, gelişimi ve sonuçlarıyla irdeleyip mahkum eden Ocak Çözümlemeleri ve bu pratiğin sahiplerini doğrudan, isim vererek eleştiren, teşhir eden broşür, kadro ve savaşçıların adeta bir uykudan uyanmaları için şok etkisi yapmış ve

IV. Kongremiz, PKK I. Kongresi'nden sonra bizzat kendi vatan topraklarında gerçekleşen ilk yetkili toplantımız olmaktadır. Belirtilen yakıcı ulusal ve uluslararası gelişmelere üst düzeyde bir siyasal ve ideolojik cevap olmasının yanısıra, Kürdistan zemininde toplanan IV. Kongremiz, bu açıdan da özgün bir anlam ve önemi ihtiva etmektedir. Henüz III. Kongre'de, bir sonraki kongremizin ülke zemininde toplanabileceği öngörüsünde bulunan Parti Önderliğimizin bu tespiti doğru çıkmıştır. IV. Kongremizin Kürdistan zemininde toplanması, ülke topraklarına ne kadar kök saldığımızın ve kurtuluş mücadelemizin ulaştığı görkemli boyutun ifadesi olmaktadır.

bu temelde yıkıcı-tasfiyeci pratiği frenlemiştir. Parti yapımız, doğru parti hattı, buna karşı savaşan, ama PKK kisvesi altında her türlü provokasyon ve tasfiye pratiğini gözükara sürdüren asi-çeteci, kontra pratiğini Ocak Çözümlemeleri'nde bir aynadaki gibi netçe görmüş ve herkes kendisini yoklamaya başlamıştır. Mart Konuşmaları'nda, daha çok Newroz, halka çağrı ve kadın sorunu üzerine değerlendirme ve konuşmalar yapılmış, bunlara ülke ve devrim sorunlarını yakalama temelinde yaklaşılmıştır. Nisan 1990'da PKK II. Ulusal Konferansı bütün ağırlığıyla gündeme girmiştir. Savaş pratiğine hakim olan asi-çeteci ve kontra pratiğinin önünü bıçak gibi kesip, buna karşı fiili müdahale yaparak, kurtuluş savaşında zayıflatılmış olan parti öncülüğünü tekrar tesis etmek ve düzeltme hareketini başarılı bir şekilde gerçekleştirmek için yapılan II. Ulusal Konferans, IV. Ulusal Kongremizin somut ön hazırlığının zirvesi olmuştur. Parti Önderliğimiz IV. Ulusal Kongre'ye her türlü kolaylığı sağlamak ve onun muhtevasını öz itibariyle ortaya çıkarmak için, II. Ulusal Konferans'a yüklenmiştir. 3-14 Mayıs tarihlerinde gerçekleşen Konferans'a sunduğu raporda ve Konferans'ta yaptığı konuşmalarda iç ve dış siyasal durumu ele alıp değerlendirmiş; parti, cephe ve savaş sorunlarımızı tüm yönleriyle ve daha çok güncel duruma ilişkin olarak kapsamlı bir şekilde ortaya koymuş, hata, eksiklik ve çizgi dışı anlayışları kökenleriyle birlikte açığa çıkartıp teşhir etmiş, sorunlara yaklaşım tarzı ve çözüm yollarını göstermiştir. Konferans'ta bu temelde, parti, cephe ve savaş sorunlarımız ve diğer konulara ilişkin zengin ve yetkin kararlara ulaşılmıştır. II. Ulusal Konferans'ın ardından, Konferans'ı mücadele pratiğine taşırmak, Konferans çizgisini uygulamak ve böylece, savaşta parti öncülüğünü dıştalayarak, hareketi daha çok feodal-çete karakterli bir niteliğe büründürmek isteyen anlayış ve güçlere karşı müdahale edip, rayından çıkarılmış olan savaş hattını tekrar rayına oturtmak, kadro-savaşçı yapısında düzeltmeyi gerçekleştirmek için, faaliyet alanlarına Konferans belgeleri ve kararlarla birlikte gruplar çıkarılmıştır. Alanlara ulaşan müdahale grupları Konferans belgelerini yapıya yeniden biçimlendirme temelinde sunmuş, yeni düzenlemeler yapılarak faaliyete yönelinmiş, eski anlayış ve sahipleri yapı nezdinde toplantılarla eleştirilip geriye itilmiş ve büyük tahribatların önüne önemli ölçüde geçilerek, kısmi düzeltmeler gerçekleştirilmiştir. Müdahale ve Konferans'ın taşırılması IV. Ulusal Kongre çalışmalarının daha yoğunlaştırılmış ve daha pratik hazırlıkları anlamındadır. II. Ulusal Konferans'la artık zemini döşenmiş olan ve yaklaşan IV. Kongre'ye fiili hazırlık esas olarak Parti Önderliğinin öncülüğü ve talimatlarıyla, bu taşırma ve müdahale faaliyetleriyle birlikte taşırılmıştır. Savaş zeminine ve diğer alanlara yönelen grupların temel bir görevi de kongre için pratik-teknik hazırlıkları yürütmek, bu doğrultuda güçleri kongreye hazırlamaktır. IV. Kongre'nin görevlerini yerine getirebilecek yetkinlikte gerçekleştirilmesi ve ona hazırlık amacıyla, asıl zemin olarak II. Ulusal Konferans'ın yanısıra, alanlar düzeyinde konferanslara gitme kararlarına ulaşılmıştır. Bu temelde Avrupa sahasından Serhed ve Dersim alanlarına kadar tüm alanlarda kongreye hazırlık konferanslarının çalışmaları yürütülmüş; faaliyetler ilk değerlendirmeye tabi tutulmuş, çalışma raporları ve bireysel raporlar hazırlanmış ve kongreye öyle gidilmiştir. Parti Önderliğimiz, IV. Kongre'nin teorik hazırlığına, II. Ulusal Konferans'ın ardından yine devam etmiş ve Haziran-Temmuz Çözümlemeleri'ni yapmıştır. Özel savaşı çeşitli boyutlarıyla (psikolojik, askeri, gizlilik vb.) irdeleyen, güncel olarak savaşımızın içinde bulunduğu durumu ve görevlerimizi belirten, kadın sorunu ve diğer parti sorunlarını değerlendiren bu çözümlemeler, bazı geçmiş çözümlemelerin yeni gelişmeler temelinde daha da açılımı özelliğini taşımıştır.

IV. Ulusal Kongre çalışmaları resmi olarak Ekim Çözümlemeleri'yle başlatılmıştır. Kongre sürecini resmen ilan eden Ekim Çözümlemeleri'nde Parti ve Savaş Sorunlarımız, Kadroların Durumu, PKK'de Yaşam Tarzı, Askerleşme Üzerine, PKK'de Önderlik Gerçeği, Kadın Sorunu, TC'nin 67. Yıl Gerçeği ve Özel Savaş Yönetimi Üzerine, Kürdistan'da Türklük, İslamiyet ve Ulusal Kurtuluşçuluk, Yönetim Kademesinde Sergilenen Taktik Dışılık ve Bunun Aşılması İçin Geliştirilmesi Gereken Doğru Yaklaşımlar Üzerine ve PKK'nin 12. Kuruluş Yıldönümü Üzerine başlıklarıyla, bütün bu konularda derinlemesine değerlendirmeler yapılmıştır. Ekim Çözümlemeleri'nde bir bütün olarak parti ve savaş sorunlarımız, yönetim, kadro ve kişilik sorunu geçmişin eleştirisi temelinde daha da açılmıştır. Taktik dışılık bütün yönleriyle ele alınmış, başta gerilla olmak üzere, daha çok da parti öncülüğüne dayatılan taktik dışılık didik didik incelenmiş ve tam bir netleşme sağlanmıştır. Bu çözümlemeler kongreye sunulacak alan raporları ve bu temelde faaliyet alanlarına ilişkin güçlü kararlar için başlıca dayanak rolü oynamıştır.

Parti Önderliğinin bu hazırlıkları, IV. Kongre'ye sunduğu Politik Rapor'la tamamlanmıştır. Ekim Çözümlemeleri'ne dayalı olarak geliştirilen ve Kongremizin temel değerini oluşturan Politik Rapor'da, "güncel insanlık durumu, son Körfez krizi dolayısıyla olası gelişmeler, özel savaşın gelişimi, Kürdistan'da olup bitenler değerlendirilmiş; bunlara ilişkin kararların nasıl geliştirileceği ifade edilmiştir. Parti öncülüğünün netleşmesi, bütün faaliyetlere egemen kılınması öz ve biçimde iyi ifade edilmiş ve buna ilişkin kararlara sonuna kadar gerekçe hazırlanmıştır. Silahlı mücadeleye ilişkin kapsamlı değerlendirmelerle taktik dışılık her düzeyde işlenmiştir. Ve nasıl taktiğe doğru gelineceği ayrıntılarına kadar aktarılmıştır... Gerillayı doğru oturtmanın sadece önerileri değil, tüm plan ve perspektifleri sunulmuştur... Halk isyancılığına, halk hareketine ilişkin kapsamlı değerlendirmeler..." yapılmıştır. Bu şekilde oldukça zengin olan Rapor'da, "bir Kongre gündemi olarak sağlam bir merkeze nasıl ulaşılacağı tartışılmıştır. Merkezi görev, merkezi göreve talip olanların özellikleri, nitelik ve bileşimleri anlatılmıştır. Böyle bir merkezin nasıl dikkatle hazırlanması gerektiği..." konulmuştur. (Parti Önderliği, Ekim 1990 Talimatı) Bu derece kapsamlı olan ve içeriğinde çok çeşitli önerileri barındıran Politik Rapor, IV. Kongre'ye sunulan bütün raporlara, öneri ve kararlara, eylem programları ve planlamalara temel teşkil etmiştir. Politik Rapor'un ardından geliştirilen "Tüm Partililer; IV. Kongre Hazırlık Sürecine ve Bu Temelde Yeniden Parti-Ordu-Cephe İnşa Faaliyetlerine Tüm Gücünüzle Katılın!" çağrı ve talimatında, Parti Önderliğimiz, Partimizin kısa tarihçesini yeniden vermiş, IV. Kongre'ye nasıl gelindiğini ortaya koymuş; IV. Kongre gerçeğini, önemini ve partililerin buna nasıl yaklaşması gerektiğini belirtmiş; bütün partilileri bu temelde görevlerine doğru sahip çıkmaya çağırmış; geçmiş pratikten en çok sorumlu olanlara dahi, bu sorumluluklarını doğru tespit edip ortaya koymaları, hesap vermeleri temelinde her türlü kolaylığın sağlanacağını açıklamış; Kongre'nin gündem çerçevesini çizmiş; parti tarihi boyunca işlenen suçların ve bu suç sahiplerinin ortaya çıkarılıp hesap sorulmasının, haksızlığa uğrayanların itibarının iade edilmesinin ve sonuçlarının halka ilan edilmesinin temel bir Kongre görevi olması gerektiğini özenle vurgulamıştır. Yine bu çağrı-talimatta, Kongre sonrası parti ve gerilla düzenlemesinin nasıl yapılması gerektiği, örgütlenme ve görevlendirmede temel ölçülerin neler olacağı, parti öncülüğünü oturtma ve gerillayı geliştirme tedbirlerinin neler olduğu belirtilmiş; IV. Ulusal Kongre Hazırlık Komitesi'nin tanımı yapılıp, işlevi ve görevleri tespit edilmiştir.

İşlevi ve görevleri tespit edilen Hazırlık Komitesi 5 Kasım 1990 tarihinde resmen göreve başlayarak, Kongre'nin pratik-teknik hazırlıklarını yapmak için, Parti Önderliğinin çözümlemeleri, Politik Rapor'u ve sözlü perspektifleriyle yüklenmiş halde çalışmalarına yönelmiştir. İlk elde merkez yürütme görevini devralarak Kongre'nin yapılacağı zemini tespit etmiş ve bu zeminin hazırlanması, ihtiyaçların karşılanması ile güvenlik sorununun çözümü işine girişmiştir. Parti Önderliğinin katılımıyla, Kongre'nin nicelik ve nitelik açıdan bileşimini tespit ederek delegeleri çağırmıştır. Aynı zamanda güçlerin yeniden düzenlenmesi ve aktarımını; Kongre'ye katılmayacak olan savaş güçlerimizin örgütlenmesinin; bunların, Parti Önderliğinin çözümlemeleri ve Politik Rapor üzerinde derinleşme ve kış dönemi eğitim çalışmalarının örgütlenmesini gerçekleştirmiştir. Ayrıca dış ilişki ve görüşmeler, günlük pratik faaliyetler vb. görevleri de yerine getirmiştir.

Bütün hazırlıkları tamamlanan IV. Ulusal Kongre, delegelerin peş peşe gelmesiyle, Kürdistan'ın zaptedilmez dağlarının bağrında çalışmalarına başlamıştır. Son derece kıt olanaklar ve sade-mütevazi bir askeri yaşam içinde yapılan bu çalışmalar, faaliyet alanlarına göre grupların oluşturulması ve bu grupların, Parti Önderliğinin Ekim Çözümlemeleri ve Kongre'ye sunulan Politik Rapor'u okuyup-tartışma ve değerlendirmesiyle başlamıştır. Kuzey-Batı Kürdistan'ın tüm eyaletleri, Avrupa, Doğu Kürdistan, Güney Kürdistan ve Güney-Batı Kürdistan'ı temsil eden tüm delege gruplarını kapsayan bu çalışmalar önce Ekim Çözümlemeleri'nden başlamış ve Politik Rapor'la sürmüştür. Bu çalışmalar günlerce canlı tartışmalar biçiminde sürmüş ve herkes eldeki eserlerin sağladığı açılım sayesinde kendi pratik faaliyetini ve özgün konumunu; bir bütün olarak hata ve eksiklikleri, yapılanları-yapılmayanları, başarılı ve başarısız yönleri, bunların neden ve sonuçlarını ilk kez bu kadar açmıştır. Çalışmalar sadece Türkçe dilinde sürmemiş, bunun yanısıra Kürtçe grupları şeklinde de sürdürülmüştür. Parti Önderliğinin, her türlü mücadele sorunumuz hakkında gerçekleri çok yakıcı, çarpıcı bir şekilde dile getirmesi, en ince detaylara, derinliklere kadar inmesi, herkeste gözle görülür güçlü bir kavrayış ve bilinçlenmeyi sağlamış ve bu durum Kongre'nin nasıl dolgun geçeceğini rahatlıkla göstermiştir.

Bir taraftan böyle teorik hazırlanma çalışmaları yürütülürken, aynı zamanda Kongre'nin son teknik hazırlıkları yapılmış, pankart ve sloganlar yazılmış, salon düzenlenmiş, güvenlik önlemleri artırılmıştır. Kar-kış koşullarında mevcut günlük askeri yaşam sıkı ve disiplinli bir tarzda düzenlenmiş, tüm delegeler bu yaşama ortak katılım içine alınmışlardır.

Kongremizin aldığı en önemli ve yeni bir karar da uluslararası sosyalist-devrimci gelişmeye ilişkin olandı. Marksizm-Leninizme ve sosyalizme bu denli ihanet edilen bir dönemde Kongremiz bu olgulara kararlıca sahip çıkarak, bu özünü tazeleyip daha da güçlendirerek bunun güncel gereklerini de yerine getirdi: Önümüzdeki dört yıllık kongre döneminde "Devrimci Sosyalist Enternasyonal" adıyla bir enternasyonalin partimiz önderliğinde toplanmasını kararlaştırdı.

Ekim Çözümlemeleri ve politik raporun okunup, o temelde tartışılmasından sonra, tüm delegelere topluca Parti Önderliğinin iki kasetlik değerlendirmeleri sunulmuştur. Peş peşe sunulan ve birincisinde ağırlıkla eski merkeze, ikincisinde ise ağırlıkla Hazırlık Komitesi'ne yönelik bu konuşmalarda, eski MK üyeleri görev ve sorumluluklarını yerine getirmemek ve güçleri korumamak, bu anlamda şahadet olaylarına neden olmakla eleştirilmiştir; parti pratiği ve taktiğine dayatılan feodal-komplocu ve kontra pratiği sahiplerine karşı yeterli tutum almadıkları, bu temelde özeleştirilerin verilmesi gerektiği, 1989 tasfiyeciliğinin 1985 tasfiyeciliğinden daha zararlı ve tehlikeli olduğu, halka, kadrolara ve savaşçılara karşı çok sayıda ağır suçun işlendiği, buna karşı merkez üyelerinin lakayt yaklaşım içinde oldukları, bundan sonra bütün bu konularda büyük bir duyarlılık gösterilerek parti çizgisine ve taktiğine uymayan hiçbir tutum ve anlayışa izin verilmeyeceği vurgulanmıştır. Diğer yandan Hazırlık Komitesi de işlere sıkı sarılmamak ve ertelemecilikle eleştirilmiş; Kongre çalışmalarının ağırdan alınmasının kabul edilemeyeceği, sıcak savaş ortamında bunun onarılmaz zararlara yol açabileceği belirtilerek kesin uyarılarda bulunulmuştur. Parti Önderliğimizin bu değerlendirme ve konuşmaları çalışmalara daha bir ivme kazandırmış ve her bakımdan uyarıcı, yön verici olmuştur.

Resmi oturumların hemen öncesinde, faaliyet alanları çerçevesinde ayrı ayrı komisyonlar oluşturularak alan faaliyet raporlarının yazılmasına geçildi. Botan, Dersim, Mardin, Serhed, Güney-Batı ve Orta eyaletleri ile Doğu Kürdistan ve Güney Kürdistan olmak üzere 8 komisyon oluşturulmuştu. Avrupa, cezaevi ve Akademi faaliyet raporları yerlerinde hazırlanıp Kongre'ye gönderilmişti. Komisyonlar günlerce kendi içlerinde sürdürdükleri tartışmalarla alan faaliyet raporlarını hazırladıktan sonra, oluşturulan komisyonlarla MK çalışma raporu ile merkezi mali raporun hazırlanmasına geçildi. MK faaliyet raporu, alan raporları temelinde onların sentezi olarak tartışmalar sonucu yazıldı. Tüm raporlar III. Kongre ile IV. Kongre arası dört yıllık faaliyetleri tüm yönleriyle kapsamaktaydı. Ayrıca, Kongre Hazırlık Komitesi de kendi raporunu hazırladı. Bu süreçte gerçekleşen en önemli bir faaliyet de tüm delege yoldaşların bireysel yazılı özeleştiri raporlarını hazırlamaları idi. Günlerce süren bu çalışmada, oluşturulan kapsamlı taslağa göre herkes oldukça yoğunlaşarak ve kendi durumu üzerinde iyice derinleşerek, bütün bir dört yıllık devrimciliğini, kişilik gerçekliğini gözden geçirerek raporunu hazırlıyordu.

Bütün bu çalışmalar oldukça zor koşullarda gerçekleşmekteydi. Atmosfer birçok yönden ağırdı. Bir yandan, savaş gibi en tehlikeli bir faaliyet içinden yönetim-komuta gücünün ağırlıklı kısmı çekilip bir araya toplanmıştı; bu durumda savaş içindeki güçler zayıf bırakılmıştı; yetkin eğitim ve hazırlanma sorunları vardı; diğer yandan, bir halkın kaderini elinde tutan bu kadar güç toplu halde bulunmaktaydı, her an tehlike ile karşılaşılabilirdi. TC'nin saldırı tehlikesi her an için gündemdeydi. Ayrıca, bölgede gelişmeler çok hızlıydı; hazırlıkları, yani karar düzeyini yetkin bir şekilde ve zamanında yapmayarak gelişmelerin gerisinde kalmak birçok şeyin kaybedilmesi demekti. Tam da o günlerde bölgesel savaş tehlikesi ciddi bir şekilde gündeme girmişti; savaş kendi tehditini her an, her saat hissettiriyordu; büyük bir gümbürtüyle savaşın patlak vermesi an meselesiydi ve Kongre zemini bu açıdan en kritik koşullara sahipti. Bu ağır atmosfer Kongre öncesi son hazırlıklar ve resmi oturumlar boyunca devam etti; kendisini her an hissettirdi. Buna rağmen çalışmalar coşkulu ve dolgun bir şekilde sürdürüldü. Herkes, sorumlulukla ve öneminin bilincinde olarak bu tarihi ana yaklaştı.

Son hazırlıkların bitirilmesinden sonra 26 Aralık'ta resmi oturumlara başlanarak 31 Aralık tarihine kadar devam etti.

Toplantı, devrim şehitleri için yapılan saygı duruşundan sonra, Parti Önderliğinin açılış konuşmasıyla başladı. Parti Önderliği açılış konuşmasında genel gelişmeleri IV. Ulusal Kongre'nin anlam ve

önemini izah ediyor, Kongre'ye yaklaşım tarzını, bu konudaki esasları ortaya koyuyor ve geçmiş pratiğin, bunun sorumlularının hiçbir uzlaşmaya, liberalizme ve kendini saklama tavrına girmeden radikal tarzda ortaya çıkarılıp, hata, yanlış anlayış ve suçların mahkum edilmesini, olumlu ve başarılı yönlerinin açığa çıkarılmasını, bu temelde yetkin kararlarla geleceğin güçlü karşılanmasını belirtiyordu.

Toplantıya katılan delegelerin bileşimi nicelik ve nitelik açıdan oldukça yetkindi. Parti tarihimizdeki en güçlü delege bileşiminden biriydi. Türkiye sahası hariç, tüm faaliyet alanlarından temsil gücü en yüksek ve grup halinde olan delegeler toplanmıştı. Bu derece güçlü bir bileşimin bir araya gelmesi mücadele tarihinde çok ender rastlanan bir şeydi. Toplam ... delege mücadeleyi temsilen gelmişti. Yine de toplantıya geçmeden önce bileşim onaya sunuldu ve itirazsız kabul edildi.

Öncelikle divan seçildi ve Hazırlık Komitesi Kongre'nin yürütülmesini resmen divana bıraktı; geneldeki yürütme görevini ise Kongre sonunda yeni MK seçildiğinde ona devredecekti.

Divanın öncülüğünde öncelikle Kongre gündemi ve iç tüzüğü tespit edilip onaylandı. Zengin bir şekilde tespit edilen gündem; sırasıyla, Hazırlık Komitesi'nin faaliyet raporunun sunulması, Kongre'ye gönderilen mesajların okunması, Parti Önderliğinin Kongre'ye sunduğu Politik Rapor'un görüşülmesi, alan raporlarının ve MK faaliyet raporunun sunulması, parti çizgisi karşısında işlenen suçların ele alınıp karara bağlanması, bireysel özeleştirilerin verilmesi, kararlar, MK seçimi, toplu and içme ve kapanış konuşması konularından oluşmaktaydı. Kongre'nin iç tüzüğü ise, hiç bir kısıtlamaya yer vermeden herkesin özgürce söz alıp konuşacağı, tartışacağı, ama birbirinin hakkına el atamayacağı tarzda düzenlenmişti.

Gündem maddeleri gereği, parti tarihi boyunca parti ve halka karşı işlenen suçları araştırıp-soruşturmak ve bu konuda Kongre'ye rapor ve önerilerle gelmek için ayrıca, Kongre platformu tarafından soruşturma komisyonu da oluşturuldu. Bu doğrultuda tüm delege yoldaşlardan, bildikleri, tanık oldukları veya ilişkide oldukları bütün söz konusu suçlar konusunda soruşturma komisyonuna suç duyurusunda bulunmaları istendi. Bunun üzerine tüm delegeler, konuyla ilgili bireysel raporlarını yazıp, soruşturma komisyonuna sundular.

Platforma ilk sunulan Hazırlık Komitesi'nin faaliyet raporu olduğu gibi kabul edilmedi. Çalışmaların ertelendiği, geciktirildiği, bu nedenle sıkışmanın olduğu, bunun raporların yazılmasına yansıdığı; delegelerin çağrılmasında gecikmelerin olduğu, savaş içindeki güçlerin eğitim ve hazırlık çalışmalarının çok yetersiz olduğu; yine Hazırlık Komitesi'nin eskiden yapılan bazı işleri de kendisine mal eder gibi bir tutum içine girdiği, bu nedenle raporun kabul edilemeyeceği belirtilerek, yapılan bu eleştiriler temelinde raporun yeniden yazılıp öyle kabul edilmesi karara bağlandı.

Daha sonra, Kongre'ye gönderilen mesajlar coşkuyla okunarak alkışlandı.

Kongre'de üzerinde en çok konuşulan konu Botan faaliyetleri oldu. Oturumlar boyu gece gündüz yoğun ve çekişmeli tartışmalar halinde süren Botan faaliyetlerinin görüşülmesi, gündem maddeleri içinde en çok zamanı alan konu oldu. Bu doğaldı; çünkü, savaşımızın en çok geliştiği, bu nedenle de sorunlarımızın en çok olduğu alan Botan'dı. Ulusal kurtuluş mücadelemizin bütün sorunlarının düğümlendiği yerdi Botan. Kongre'de bu düğümün açılması, diğer bütün faaliyetlerin önünü açıcı oldu. Botan faaliyetleri tartışmalarla didik didik edildi. Rapor, sadece sonuçları verdiği, olumsuzlukların nedenleri ve sahiplerini belirtmediği gerekçesiyle reddedildi. Her şeyin Kör Cemal tasfiyeciliğine bağlanmasının doğru olmadığı, daha sonraki pratikten, 1989 tasfiyeciliğinden sorumlu olanların birçoğunun platformda olduğu belirtilerek, bunların tek tek isimleri açıklanıp, yaptıkları hatalar, işledikleri suçlar ve parti dışı pratikleri ortaya konularak mahkum edildiler. Botan'da partimize ve parti taktiğimize, bir ucu halk düşmanlığına varan, başını feodal komploculuk ile burjuva-liberalizminin çektiği yabancı-feodal bir taktiğin dayatıldığı; üçüncü bir anlayış olarak ortayolculuğun bunun karşısında sindiği, partiye ve görevlere sahip çıkmadığı, bu nedenle parti karşıtı taktiğe zemin sunup onay verdiği dile getirildi. Bu ortamda parti öncülüğünün hayata geçirilmediği, parti ölçüleri yerine başka ölçülerin konuşturulduğu, kadro ve savaşçılar ile halka karşı partimizin anlayışıyla bağdaşmayan pratiklere girildiği, uygulanan feodal zor ve feodal otorite nedeniyle yapımıza ve halka zarar verilerek kaçırtıcı olunduğu, yanlış yöntemler nedeniyle çeteciliğin yaşaması ve yer yer yaygınlaşmasına neden olunduğu, Parti Önderliğinin ve partinin talimatlarının hayata geçirilmediği, merkezileşmenin boşa çıkarıldığı, feodal-komplocu ve burjuva-liberal anlayış sahiplerinin el ele partiye zarar verici hesaplar içinde oldukları vurgulanarak, tüm bu parti dışı pratiğin sahipleri teşhir ve mahkum edildi.

Daha sonra gündeme giren Mardin Eyalet raporu da yetersiz görülerek kabul edilmedi ve bu alan faaliyetleri de iyice açıldı. Yönetimin görevlerini yerine getirmediği, o kadar potansiyele rağmen, halk meydanlarda ayaklanmaları sürdürürken güçlerimizin kendi bireysel sorunlarıyla uğraştıkları, esas olarak bu alanda devrimciliğin yürütülmediği, rehavet içinde yaşandığı, parti dışı yaşam yüzünden çok sayıda şahadet olayının meydana geldiği, düşmanın-özel savaşın bazı aile çevreleri vasıtasıyla yönetim güçlerimizi kontrol ve denetim altında tuttuğu, bu temelde bir uzlaşmanın yaşanıp faaliyetlerin geliştirilmediği, yönetim savaşı geliştirmediği için, düşmanın, olanağı olduğu halde onu imha etmediği, ama yeni gelen müdahale gücünü tehlikeli gördüğü için anında imha ettiği, Mardin pratiğinin gerçeği olarak Kongre'ce kabul edildi. Ve rapor oportünist bulunarak bu değerlendirmeler temelinde yeniden yazılması karara bağlandı.

Dersim faaliyetleri ağır bir şekilde eleştirilen diğer bir faaliyet oldu. Rapor kendi faaliyetini, taktiğe ulaşmama, taktik dışılık olarak ifade etmesine rağmen, eleştiriyi bu temelde koymanın sorunun özünü gizlemek olduğu belirtildi. Çünkü Dersim sorunu bir taktik meselesi değildi. Orada partiden sürekli kaçılarak bir parti karşıtlığı yaşanmıştı. Özel savaş içinde hareket edilerek PKK karşıtı bir pratik sergilenmişti. Objektif durum buydu. Bu nedenle orada varolan, bir PKK örgütü değildi. PKK devrimciliği yerine ona karşı, Tunceli solculuğu, Türk solculuğu yapılmıştı. Bu Dersimcilik değildir. Dersimcilik Kürt yurtseverliğine tekabül eder. Ancak Tuncelilik yabancılaşma ve Kemalizmdir. Dersim pratiğinde sergilenen de bu olmuştur. PKK ile alakası olmayan, aksine ona karşı olan bir solculuk, bir pratiktir bu. O yüzden Dersim'de kemalist entrikacı ve feodal-komplocu anlayış faaliyetlerin başına oturarak, komplo ve entrikalarla, Dersim partiden uzaklaştırılmış, ona karşı, ona yabancı bir pratik geliştirilmiştir. Kemalist entrikacı yöntemlerin aynısı uygulanarak, bir kısım güç karşıya alınıp, bir kısmı da yanına alınarak bölünüp parçalanmış, birbirine karşı çıkarılmış ve bu temelde bitirilmiştir. Durumu düzeltme amacıyla gönderilen Parti Önderliği'nin talimatları uygulanmamış, partiden sürekli kaçılmış, güçler uydurma sorunlarla (kadın sorunu, provokasyon) meşgul edilmiştir. Dersim'deki olumsuzlukları bu şekilde mahkum eden Kongremiz, 1988'de 9 yoldaşın şahadetiyle sonuçlanan Hani olayında Dersim biriminin de sorumluluğu olduğunu kabul etmiştir.

Kendi raporunda, 1990 pratiğini parti taktiğine göre değil de geçmiş faaliyet yıllarına göre değerlendiren Serhed faaliyetleri bu nedenle sert eleştirilere uğradı ve taktiğe ulaşmamak olarak değerlendirildi. Bu alan faaliyeti sürekli kaçak savaş tarzını uygulamak, silahlı propagandayı aşmamak ve daha çok taciz eylemleriyle yetinmekle eleştirildi.

Orta Eyalette faaliyetlerimizin ve güçlerimizin çeşitli yöntemlerle özel savaşın kontrolü ve denetimi altında tutulduğu; örgüt içinde feodal-komplocu, despotvari yöntemlerin ve küçük-burjuva entrikacılığının ileri düzeyde uygulandığı; bunun sonucunda şahadet olaylarının yaşandığı, müdahale güçlerinin ve yönetim kademesinin imha edildiği ortaya çıkartılarak, bu alan faaliyetlerinin daha derinden soruşturulması kararına varıldı.

Güney-Batı Eyaleti faaliyetleri, tartışmanın yoğunlaştığı, başka bir gündem maddesiydi. Bu alan faaliyetleri bazı gelişmeler sağlanmış olmasına rağmen, sağcılık ve ertelemecilikle eleştirildi. Yönetim gerçekliğine küçük-burjuva devrimciliği veya sağcılığı ile tutucu anlayışın damgasını vurduğu, bu nedenle mücadelenin silahlı propaganda düzeyinde bile hakkının verilmediği, eksiklik, hata ve ertelemecilikten dolayı yersiz şahadet olaylarının yaşandığı; bu alana parti onca eğitilmiş nitelikli güç verdiği ve alan potansiyeli çok güçlü olduğu halde bunların değerlendirilmediği; kendisine verilenin karşılığını bile yaratamadığı, aksine bunların elden çıkarıldığı Kongre platformunun ortaya çıkardığı gerçekler oldu.

Daha sonra gündeme giren cezaevi raporu, sosyalizm üzerine yoğunlaştırdığı genel değerlendirmelerin yanısıra, kendi zindan pratiğine eleştirisel yaklaşıyor ve Kongre'ye bir öneriler paketi sunuyordu. Rapor kabul edildi. Fakat eleştiri ve öneriler de yöneltildi. Bunlar daha çok cezaevlerinde verilen eğitimin zayıflıklar taşıdığı, içerdekileri dışardaki savaşa hazırlamada yetersizlik ve başarısızlıklar içerisine girildiği, bunun dışarıya çıkan bazı ögelerin savaşa katılmamalarında ortaya çıktığı konusunda ve üslup üzerine idi.

Doğu Kürdistan raporu, sert eleştiriler alan başka bir faaliyeti temsil ediyordu. Bu alan faaliyetleri, dış ilişkilerde ilkelerden taviz vermek, günlük çıkarlar uğruna temel dayanağımız olan kitleler içerisinde çalışmaktan vazgeçmek, partinin devrimci çalışma tarzını temsil etmemek; ordaki yönetim birimimizin kendisini savaş örgütü olarak hazırlamamak; kadrolara yanlış, yıkıcı yaklaşmak; peş peşe gruplarımızın imha olmalarına, ağır yaralanmalarına neden olmak; yönetimde sürekli tekleşmeyi yaşamak ve bu alandaki parti değerlerimize çar-çur edici yaklaşmakla eleştirilip mahkum edildi. Ve raporun bu temelde yeniden yazılması kararlaştırıldı.

Güney-Batı Kürdistan faaliyetlerine ise daha çok çalışma tarzı ve yaşam biçimi konusunda eleştiriler yapıldı. Kitle faaliyetlerinde partililikle alakası olmayan ögelerin görevlendirildiği, bu durumdan ve zararlı çalışma tarzından halkın alabildiğine şikayetçi olduğu vurgulandı.

Mahsum KORKMAZ Akademisi raporunun bir faaliyet raporu niteliği taşımadığı, kendi faaliyetlerine hiç değinmemiş olduğu belirtildi. Ayrıca ileri olanaklara rağmen Akademi'de eğitimin yetersizlikler taşıdığı, kadro ve yöneticilerin iyi hazırlanmadıkları eleştiri olarak getirildi. Raporun kabul edilmesine rağmen, söz konusu hususların Akademi'ye iletilmesi karara bağlandı.

Avrupa faaliyetleri tartışmasında, raporun gerçekliği önemli ölçüde koymuş olmasına rağmen, mücadelemizi uluslararası alana yansıtma ve taşırma durumunun, dış ilişkilerin içinde bulunduğu boyutun, yine ülkeye yönelik faaliyetin kapsamının, çalışmaların ne derece savaşa hizmet ettiğinin işlenmediği eleştiri olarak getirildi. Yapılan tartışmalarda, ülkeye yönelik faaliyetin ancak son dönemlerde doğru temellerde geliştirildiği, ayrı bir konu olarak, Avrupa'da 1988 provokasyonuna karşı yönetim gücümüzün beklenti içine girdiği, bunun, hangi taraf ağır basarsa oraya kayılacağı anlamına geldiği, hatta provokasyonun bir yönetici arkadaşa kariyer teklif ettiği vurgulandı.

Alan raporlarından sonra görüşülen MK faaliyet raporunun başta Botan olmak üzere alan faaliyetlerine yöneltilen eleştiriler temelinde yeniden ele alınması, özellikle parti bölümünün yeniden yazılması ve olumsuzlukların nedenlerinin izahı ile bunların başta gelen sorumlularının, parti dışı anlayış sahiplerinin isim verilerek rapora geçilmesi kararlaştırıldı. Geçmişin değerlendirilmesi daha önce yapıldığı için, bu rapor görüşülürken daha çok geleceğe ilişkin değerlendirme, öneri ve düşünceler tartışıldı. Her konuyu içeren bu tartışmalarda, özellikle ağırlık; savaşın karargahlar sistemine oturtulması, akademik eğitimin yaygınlaştırılması, cephe ve gerilla faaliyetlerinin iyice birbirinden ayrılması, şehir devrimlerine-serihildanlara ağırlık verme, yeni katılan güçlerin lojistik, üslenme vb. sorunlarının çözümü konularına yer verildi.

Parti çizgisi karşısında işlenen suçlarla ilgili madde, denebilir ki, IV. Ulusal Kongremizin en yeni ve en ilgi çekici konusuydu. Kongre Soruşturma Komisyonu'nun konuyla ilgili hazırladığı rapor, platform tarafından "parti tarihinde bir olay" olarak değerlendirildi. Kapsamlı bir şekilde hazırlanmış olan rapor, parti tarihi boyunca ortaya çıkan her türlü tasfiyeci ve çizgi dışı faaliyet ve uygulamaları özellikleri ve sonuçlarıyla birlikte tek tek ele alıyor, 1989 tasfiyeciliğini bu tabloda genişçe yerine oturtuyordu. Bu son tasfiyeciliğin, hepsinin birikimleri üzerinde yükselen ve halk düşmanlığına, ihanete varan, partiye karşı pervasızca bir çaba ve saldırı olduğunu belirtiyor; Parti Önderliğinin talimatlarını ve çözümlemelerini boşa çıkarmaya çalışacak kadar pervasızlaşan bu tasfiyeci gelişmeyi karakterize eden anlayışın feodal-komplocu ve burjuva-darbeci anlayış olduğunu açıklıyordu. Bu pratikten sorumlu olan delege arkadaşlardan izah ve tavır belirlemesi istendi. Söz konusu arkadaşlar özeleştiri mahiyetini de taşıyan çeşitli açıklamalarda bulundular ve raporu kabul ettiler. Konumu böyle olan bazı delegelerin geçmiş pratiklerinin daha da kapsamlı bir şekilde ortaya çıkarılması kararına ulaşıldı. Soruşturma Komisyonu raporunun sunduğu önemli öneriler vardı. Bunlardan biri, geçmişten bu yana mücadele içinde çeşitli parti dışı ögelerce haksız yere ölümle cezalandırılan ve itibardan düşürülen arkadaşların parti üyelik hakkının ve itibarlarının, eski konumlarının tekrar iade edilmesi idi. Platformun yaptığı yeni önerilerle bunların tümü oy birliğiyle kabul edilip karar haline getirildi. Ayrıca Komisyon raporunun, tüm parti-mücadele yapımıza ders olarak verilmesi için gerekli çalışmaların yürütülmesi kararlaştırıldı. Çünkü, platforma göre bu gelişme bir dönüşümü, değişimi sağlayan nitelikteydi.

Geleceğe yönelik karar taslaklarının görüşülmesi, Kongremizin en önemli gündem maddelerinden birisiydi. Oluşturulan komisyonlarca hazırlanan tasarılar, yeni dönemde mücadelenin her alanına ilişkin bir dizi soruna özlü ve yetkin cevaplar vermekteydi. Kararlar tam bir kolektivizm ve demokrasi çerçevesinde çıkarıldı. Çünkü hem komisyonlarda tüm Kongre delegeleri yer alarak tasarılar öyle hazırlandı, hem de tasarılar Kongre'de oy çoğunluğu ve oy birliğiyle karara dönüştürüldü. Her iki süreçte de özgür ve yoğun tartışmalarla kararlar en güçlü bir şekilde çıkarıldı. Dolayısıyla oldukça zengin ve yeni mücadele dönemine özgü bir şekilde çıkarılan kararlar, tüm delege yapısının, dolayı-

IV. Ulusal Kongremiz, çizgiyi koruma ve yeniden partileşme hareketi olarak ortaya çıktı ve bu savaşı kazandı. Kürdistan toplumunun geri özelliklerinden sürekli beslenen ve devrimimizin içinde bulunduğu zor koşullardan yararlanan feodal-komplocu, burjuva-liberal ve kemalist-entrikacı eğilimler, dört yıldır boşlukları da suistimal ederek partimizin başına musallat oldular; onu özünden uzaklaştırmak, başka bir kimliğe büründürmek istediler. Partimizin proleter çizgisini devrimcilik, ulusal kurtuluş savaşını geliştirme adına feodal ve kemalist-burjuva muhtevaya dönüştürmenin yoğun ve gözü kara savaşını yürüttüler. IV. Kongremiz, bu karşı çabayla, parti çizgisine ve savaşa hakim kılınmak istenen feodal ve kemalist-burjuva anlayışla en üst düzeyde hesaplaşma/savaşma gücü olarak tekrar öze dönüş olayını gerçekleştirdi. Çizginin ağırlığını koruyarak, proleter-halkçı içerikli yeniden partileşme ve savaşta parti öncülüğünü tekrar tesis etme görevlerini yerine getirdi.

sıyla tüm parti yapımızın ortak kararları, irade birliğinin somut ifadeleri olarak, pratikte güçlü bir uygulama dayanağına sahiptir. Kararların birçoğu PKK II. Ulusal Konferans kararlarının onaylanması şeklinde olurken, çoğu da yeni kararlar olarak çıkarıldı. Parti, cephe, ordu ve ara kararlar olmak üzere dört bölümden oluşmaktaydı. Aynı zamanda bunlara da dayanak/zemin teşkil etmesi için, Kongre'de öncelikle, önümüzdeki dört yıl için hedefler programı karara bağlandı. Platformun, çeşitli düşüncelerin karşılıklı tartışmaları sonucu aldığı hedeflere ilişkin kararlar, uzun vadeli ve güncel hedefler olmak üzere iki bölümden oluşmaktaydı. Bir paket biçiminde karara bağlanan güncel hedeflerin en önemlilerinden bazıları; bölgesel çapta veya Irak çevresinde çıkabilecek savaşa hazırlanma, bu yönlü tedbirlere gitme, lojistik ve üslenme sorunlarını halletme, birleşik kuvvetler oluşturma, bu çabayı şehit **Mehmet KARASUNGUR** yoldaşın anısına ithaf etme idi. Uzun vadeli hedeflerde ise, devrimimizin ulaşmış olduğu koşullar/aşama ve siyasal gelişmelerin yönü nedeniyle, halk iktidarına ulaşma, önümüzdeki Kongre döneminin ana hedefi olarak tespit edilip karara bağlandı. Bu bağlamda savaş ekonomisinin örgütlendirilmesi ve iktidara yönelik diğer hazırlıklar, diğer karar konularını oluşturmaktaydı.

Kongremizin aldığı en önemli kararlardan biri de, şehitlerimizi yücelten, onlara yönelik soylu görevlerimizi somut olarak belirleme idi. Bu doğrultuda alınan çeşitli kararların yanısıra Ulusal Şehitlik kararının yer belirtilerek alınması, **Şehit Bedran (Mehmet SEVGAT)** *ile* **Şehit Akif YILMAZ** *yoldaşların PKK - MK fahri üyeliğine getirilmesi;* **Şehit Ali ÇİÇEK** *yoldaşın Kürdistan gençliğinin ulusal kahramanı,* **Şehit Cuma** *ile* **Şehit Mazlum (İhsan ÇIRKAN)** *yoldaşların, Kürdistan çocuklarının ulusal kahramanı ünvanı ile onurlandırılmaları, oybirliğiyle ulaşılan kararlar oldu.*

Parti örgütlenmesine ilişkin kararlarda, merkezi parti örgütlenmesinden, eğitim, kadrolar sorunu, basım-yayın, propaganda-ajitasyon, denetim ve disiplin kurulunun oluşturulması gibi, partileşmenin her türlü sorunlarına çözüm yolu gösterilmekteydi. Bu kararlarda, parti üyeliğine yeni bir tanım getiriliyor, halk savaşına öncülük parti üyeliği için şart koşuluyor ve parti üyeliği ile cephe üyeliği daha net ayrıştırılıyor, bu resmi işleme kavuşturuluyordu. Yine MK'nin özellikleri, görevleri ve işbölümü netçe ortaya konuluyordu; buna göre MK, savaşın komuta merkezi olarak Askeri Komite, cephe, basım-yayın vd. siyasal faaliyetlerin merkezi olarak Siyasi Komite diye iki bölüme ayrılıyordu. Devamla, tasfiyecilerin en çok hedefledikleri canalıcı husus olarak savaşta parti öncülüğünün güçlendirilmesi için görev tespiti yapılıyor, bunun zayıflatılması veya yok edilmesi çabasına karşı tedbir alma ve yaptırımlara gidilmesi gündeme getiriliyordu. Basım-yayın konusunda bir eksiklik olarak, yayınlanan gazetelerimizin dağ direnişlerini daha güçlü yansıtması gerektiğine dikkat çekiliyor, basım-yayın konusunda yanlış, küçümseyici yaklaşımlar mahkum ediliyor ve ARGK'nin merkezi yayın organı **Pêşmerge**'nin, kendisini **Dengê Artêşa Gel** olarak devam ettirmesi, ayrıca merkezi bir kültürel yayın organının çıkarılması karara bağlanıyordu. Kadrolara yaklaşım, tayin-terfi, görevlendirme gibi hususlar ile eğitime ilişkin çeşitli konularda da kararlara ulaşılmasının yanısıra, parti çizgisine karşı işlenen suçları araştırıp ortaya çıkarmak, soruşturmak veya önüne geçmek için, merkezi Denetim ve Disiplin Kurulu'nun oluşturulması da karar haline getiriliyordu.

Ordu örgütlenmesi ve savaş faaliyetine ilişkin kararlarda da, gerillanın iyice oturtulması ve savaşın Botan merkezli olarak, Botan'dan hareketle ülkenin her alanına yayılmasından vuruş tarzına kadar bir çok konuda çözüm yolu tartışılıp kabul edildi. Alınan kararlara göre, savaş artık bölgeler düzeyine kadar karargahlar sistemine göre yürütülecek, bunlarla birlikte askeri akademiler örgütlenecekti. Yine, savaş ve birlik örgütlenmesi olarak yeni bir düzenlemeye gidilecek, ama dağılma-toplanma ilkesi yetkin uygulanacak ve yeni bir sistem olarak, birlik komutanlıkları üstten önerme alttan onaylama düzenine göre işbaşına geleceklerdi. Bu kararlar bölümünde üstünde en çok tartışılan bir konu da askerlik yasası oldu. Uygulama yanlışlıklarından dolayı bize birçok zararlar getiren bu yasa üzerine çekişmeli tartışmalar sonucu Yasa'nın bir yıl askıya alınması ve daha çok gönüllü ve yarı gönüllülük sisteminin hayata geçirilmesi karara bağlandı.

Cephe faaliyetlerine ilişkin karar tasarılarının görüşülmesi, çok tartışmalı geçen diğer bir konuydu. Karşılıklı düşünce ve önerilerin tartışılmaları sonucu bu bölümde de her konuda alınan kararlara göre, geçmişte görüldüğü gibi birçok zararın önüne geçmek ve her iki alanda mücadeleyi daha güçlü geliştirmek için, gerilla ile cephe faaliyetleri tamamen birbirinden ayrılıyor ve gerilla esas olarak kırsal alanı ve küçük yerleşim birimlerini kucaklarken, cephe ise şehir alanlarını ve kırdaki büyük yerleşim birimlerini kapsıyordu. Dönemin özelliklerinden ötürü şehir devrimlerine ağırlık verilecek, bu konudaki yanlış yaklaşımlar giderilecek ve şehirsel alanlarda serîhildanlar örgütlenip ortaya çıkartılacak, varolanlar doğru ve yetkin yönetilip sonuç alınacaktı. Yine cephe faaliyetleri belli eyaletlerde merkezileşecekti. Cephe ve gerilla faaliyetlerini ortak olarak Devrim Konseyleri yönetecek, bunlar en üstte Parti Merkez Komitesi'ne bağlı olacaktı.

IV. Ulusal Kongremizde yapılan yeni bir değişiklik de, dünya çapındaki köklü değişme ve gelişmeler nedeniyle, partimizin dış ittifaklarındaki temelden değişme idi. Buna göre, artık klasik dış ittifaklar yerine, dışta ulusal kurtuluş hareketleri, marksist-leninist özü koruyan sosyalist güçler ve ileri kapitalist ülkelerdeki barış hareketi, insan hakları savunucuları gibi, ilerici-demokratik güçler stratejik müttefik olarak alınacaktı.

Kürdistan'ın geneline ilişkin önemli kararlara da bu Kongremizde ulaşıldı. Kendi içinden Ulusal Meclisi çıkartacak olan Ulusal Kongre'nin önümüzdeki dönemde toplanması oy birliğiyle karara bağlandı. Özellikle Kürdistan'ın diğer parçalarına ilişkin somut güncel ve uzun vadeli kararlar alındı. Parti çizgisi doğrultusunda alınan ve yepyeni bir gelişmeyi ifade eden bu kararlar, Kürdistan'daki ve bölgedeki yeni/güncel gelişmelere cevap veren ve Kürdistan geneli açısından ciddi sonuçlar yaratabilecek niteliktedir.

Kongremizin aldığı en önemli ve yeni bir karar da uluslararası sosyalist-devrimci gelişmeye ilişkin olandı. Marksizm-Leninizme ve sosyalizme bu denli ihanet edilen bir dönemde Kongremiz bu olgulara kararlıca sahip çıkarak, bu özünü tazeleyip daha da güçlendirerek bunun güncel gereklerini de yerine getirdi: Önümüzdeki dört yıllık kongre döneminde "Devrimci Sosyalist Enternasyonal" adıyla bir enternasyonalin partimiz önderliğinde toplanmasını kararlaştırdı.

Ara kararlar olarak Kongremiz, bütün bunların dışında kalan ve ulusal kurtuluş savaşımızın daha değişik çeşitli sorunlarını kapsayan konularında çok çeşitli kararlara ulaştı. Bunlar, çeteciliğe karşı mücadele sorunundan, şehitlere ve şehit-tutuklu ailelerine ilişkin olana kadar bir dizi karar tasarısını kapsamaktaydı. Alınan karara göre, çeteciliğe karşı mücadelede tek yönteme sapılmayacak, esnek yaklaşılacak, ama kararlılık ilke edinilecek ve onları kazanma, tarafsızlaştırma esas alınacaktı. Kongremiz, ulusal birliği sağlama ve düşmanın çetecilik politikasını tümden boşa çıkarma amacıyla, bütün suçlulara yönelik olarak "Genel Af" çıkardı.

Kongremizin aldığı en önemli kararlardan biri de, şehitlerimizi yücelten, onlara yönelik soylu görevlerimizi somut olarak belirleme idi. Bu doğrultuda alınan çeşitli kararların yanısıra Ulusal Şehitlik kararının yer belirtilerek alınması, **Şehit Bedran (Mehmet SEVGAT)** ile **Şehit Akif YILMAZ** yoldaşların PKK - MK fahri üyeliğine getirilmesi; **Şehit Ali ÇİÇEK** yoldaşın Kürdistan gençliğinin ulusal kahramanı, **Şehit Cuma** ile **Şehit Mazlum (İhsan ÇIRKAN)** yoldaşların, Kürdistan çocuklarının ulusal kahramanı ünvanı ile onurlandırılmaları, oybirliğiyle ulaşılan kararlar oldu.

Özeleştiriler bölümünde hem herkes kapsamlı bir biçimde hazırlamış olduğu yazılı özeleştirisini divana verirken, hem de delegeler Kongre'ye sözlü özeleştiriler verip mücadeleye bağlılık yeminlerini yenilediler ve kararlılık düzeylerini belirttiler. Sözlü özeleştirilerde delegeler, geçmiş olumsuzluklarda kendi yerini ve payını tespit edip gösteriyor, bunlardan nasıl arınacağını belirtiyor ve mücadeleyi ne düzeyde sürdüreceğine dair Kongre'ye, Parti Önderliğine, partiye, halka, devrim şehitlerine söz veriyordu. Sadece platformdakilerin değil, Kongre'ye çeşitli nedenlerle katılmayan ve cezaevinde, dışarda olan yoldaşların gönderdikleri yazılı özeleştiriler de okundu ve sonuca bağlandı.

IV. Ulusal Kongremiz, tamamen özgür bir sistem ve ortamda yapılan parti MK üyelerinin seçimi ardından Parti Önderliğimizin Kongremizi çeşitli yönlerden değerlendiren, yeni seçilen Merkez Komitesi'ni tarihi görevlerini doğru ve yetkin bir şekilde yerine getirmeye davet eden, tüm partilileri partiye ve parti görevlerine sonuna kadar sahip çıkmaya çağıran ve başarı dilekleriyle son bulan "son söz" konuşmasından sonra, tüm delegelerin ayakta topluca mücadeleye bağlılık andını içmeleriyle sloganlar ve alkışlar arasında coşkulu bir şekilde son buldu.

Partimizin IV. Ulusal Kongresi, bu gerçekler temelinde toplanarak başarılı bir şekilde tamamlandı. İçte ve dışta bu kadar gelişmelerin olduğu bir ortamda, bir araya toplanmak için her türlü aleyhte, rizikolu koşulların olmasına rağmen, tarihi sorumluluk gereği IV. Kongremizin yapılması, partimizin devrim ve halk karşısında taşıdığı ciddiyetin ve kendine güvenle dolu büyük gücünün açık ifadesidir. Partimiz bu ciddiyet ve gücünü kongre zemininde/gerçekliğinde de göstermiş ve ulusal kurtuluş mücadelemizin her türlü sorununa başarılı ve doğru çözümler getirerek IV. Ulusal Kongremize tarihi rolünü oynatmıştır. Bu temelde, IV.

Partimizin IV. Ulusal Kongresi, bu gerçekler temelinde toplanarak başarılı bir şekilde tamamlandı. İçte ve dışta bu kadar gelişmelerin olduğu bir ortamda, bir araya toplanmak için her türlü aleyhte, rizikolu koşulların olmasına rağmen, tarihi sorumluluk gereği IV. Kongremizin yapılması, partimizin devrim ve halk karşısında taşıdığı ciddiyetin ve kendine güvenle dolu büyük gücünün açık ifadesidir.

Ulusal Kongremizin taşıdığı tamamen kendine özgü tarihi önem ve özellikler açıktır.

PKK IV. Ulusal Kongresi, dışta ve içte son derece yakıcı ve kritik tarzda ortaya çıkan hızlı gelişmeleri karşılama gücü olarak ortaya çıktı; ve gerek bir bütün olarak geçmişi kapsamlı olarak değerlendirmesi gerekse de geçmişin analizinden çıkardığı dersler temelinde, söz konusu güncel gelişmelere uygun olarak geleceğe yönelik güçlü karar, sonuç ve perspektiflere ulaşmasıyla buna cevap verdi. Kongremiz dünyamızın, bölgemizin ve devrimimizin girdiği her bakımdan köklü özellikler gösteren, altüst oluşların gerçekleştiği yeni dönemin ürünü olarak toplandığı için bunun özelliklerine göre muhteva kazandı; parti öncülüğümüzün, tarihsel-evrensel rolü gereği, dönemin bu ağır güncel ve uzun vadeli sorunlarına bilimsel sosyalist devrimci doğrultuda çözüm üretme amacını taşıdı ve bu konuda ciddi sonuçlara ulaştı.

IV. Ulusal Kongremiz, çizgiyi koruma ve yeniden partileşme hareketi olarak ortaya çıktı ve bu savaşı kazandı. Kürdistan toplumunun geri özelliklerinden sürekli beslenen ve devrimimizin içinde bulunduğu zor koşullardan yararlanan feodal-komplocu, burjuva-liberal ve kemalist-entrikacı eğilimler, dört yıldır boşlukları da suistimal ederek partimizin başına musallat oldular, onu özünden uzaklaştırmak, başka bir kimliğe büründürmek istediler. Partimizin proleter çizgisini devrimcilik, ulusal kurtuluş savaşını geliştirme adına feodal ve kemalist-burjuva muhtevaya dönüştürmenin yoğun ve gözü kara savaşını yürüttüler. IV. Kongremiz, bu karşı çabayla, parti çizgisine ve savaşa hakim kılınmak istenen feodal ve kemalist-burjuva anlayışla en üst düzeyde hesaplaşma/savaşma gücü olarak tekrar öze dönüş olayını gerçekleştirdi. Çizginin ağırlığını koruyarak, proleter-halkçı içerikli yeniden partileşme ve savaşta parti öncülüğünü tekrar tesis etme görevlerini yerine getirdi. III. Kongremizde daha çok küçük-burjuva, aydın oportünizminden kurtulan partimiz, IV. Kongremizde ise, "fırsat elime geçti, boşluk bana yaradı" diyerek çizgiyi kendi rengine boyamak, savaşta parti öncülüğünü yozlaştırmak ve komplocu-darbeci yöntemlerle iktidarı ele geçirerek partiyi başkalaşıma uğratmak isteyen feodal ve burjuva-kemalist anlayışları yenilgiye uğratarak marksist-leninist PKK ruhunda partileşmeyi sağlam temellerine oturttu.

Bu bazda IV. Kongremiz, savaşı koruma ve yeniden kendi rayları üzerine oturtma olayıdır da. Geçen dönemde partimiz 1985 tasfiyeciliğinden daha ağır, daha tehlikeli bir tasfiyecilik olayına maruz kalmıştır. Parti tarihimiz boyunca verilen onca değer ve emeğe, halkımızın kaderi açısından oldukça elverişli koşulların, olanakların bir araya gelmesine, kitlelerin artık topyekün olarak devrime hazır bir şekilde serîhildanları yükseltmesine rağmen, bunlar zafer yoluna, devrime, iktidara doğru büyük açılımlar yaptırma kanalına akıtılacağına çılgın bir tasfiyeci ve yıkıcı pratikle heder edilmiş, bu tarihi, kader belirleyici dönem layıkıyla değerlendirilmemiş, savaş rayından çıkarılmış ve giderek adeta kaos hakim kılınmıştır. Eğer önü tutulmasaydı halka ve parti güçlerine açık saldırı, komplo ve provokasyon yöntemleriyle halkla partiyi karşı karşıya getiren, kitleleri kendi öz kurtuluşlarına yabancılaştıran, karşı çıkar noktaya getiren, parti-mücadele güçlerini içten bitiren, halk savaşını özel savaşın atmosferine, güdümüne sokmak isteyen bu tasfiyeci pratik hızla yenilginin kapısını çalacaktı. IV. Kongremiz en yüksek parti iradesi olarak bu tasfiyecilik olayını kökten tasfiye etmiş, buna yol açan anlayışları yargılayıp mahkum etmiş, mücadelemizin bu yönlü tehlikelere karşı tedbirlerini almış, savaşı tekrar kendi rayları üzerine oturtmuş ve bir bütün olarak ulaştığı kazanımlar ve kararlarla, şimdiye kadar yaratılmış olan değerlere, olanaklara dayanarak ulusal kurtuluş mücadelemizin yeni dönemin özelliklerine göre gelişme yolunu açmıştır. Kongremizin halk iktidarını hedeflemesi, bu gelişmenin en yüksek düzeyde çizildiğinin ifadesidir.

PKK IV. Ulusal Kongresi, daha çok bir gerilla kongresi olarak gerçekleşmiş ve bu yönlü görevlerini güçlü bir şekilde yerine getirmiştir. Ulusal kurtuluş savaşımız yaşadığı mevcut dönem itibarıyla esas olarak gerilla karakteri taşıdığından ve dolayısıyla IV. Kongremiz, gerek geçmişi değerlendirme, gerekse de geleceğe yönelik çalışmalarında gerilla savaşını temel aldığından bu özelliği kazanmıştır. Bileşimi de bu özelliğin damgasını taşımıştır. Partimizin karşı karşıya bulunduğu başlıca sorun, şimdiye kadar çeşitli nedenlerle yerine getirilmeyen gerillanın her türlü sorunlarını çözmek ve onu parti taktiğimize göre modern karakterde geliştirmektir. Geçen dönem boyunca gerilla savaşı, tasfiyeci, sınıfdışı ve ehliyetsiz ellerde, kendisi olmaktan çıkarılmış ve sorunları çözüleceğine daha da ağırlaştırılmıştır. Tasfiyeci pratikler parti taktiğine yabancı taktikleri dayatarak onu boşa çıkarmış, gerilla savaşı/parti taktiği yerine feodal ve köylü savaş tarzı, klasik Kürt isyancılığı, asi-çetecilik ve kontra pratiği uygulanmış, gerillayı özel savaşın kendisi bize karşı uygular hale gelmiş, sağ anlayış ve ehliyetsiz eller yüzünden birçok alanda savaştan kaçma, kaçak savaş tarzı yöntem haline getirilmiş, gerillanın prestiji düşürülmüş, ertelemecilik ve zamanı boş yere tüketme başını alıp gitmiştir. Bütün bunların sonucunda mücadelemiz ağır zararlara ve kayıp-

Devamı 27. sayfada

KÜRDİSTAN ÜZERİNDE ÇATIŞAN İKİ TAKTİK VE TORUMTAY'IN İSTİFASI!

Genelkurmay eski Başkanı emekli Orgeneral Necip Torumtay, 3 Aralık günü istifasını verirken, *"İnandığım prensiplerle ve devlet anlayışımla hizmete devamı mümkün görmediğim için istifa ediyorum"* demişti.

Torumtay'ın, inandığı prensipler ve devlet anlayışı ile bağdaşmayan hangi gelişmeler oluyordu Türkiye'de? Torumtay'ın inandığı prensipler ve devlet anlayışı ne idi? Bunlar sadece, Torumtay'ın kişisel prensipleri ve anlayışı mıydı?

Önemi itibariyle olay sadece Türkiye'de değil, dünyada da tartışıldı.

5 Ocak 1991 tarihli Milliyet gazetesinde, *"ABD'de Özal Toplantısı"* başlığı altında verilen haberde, *"Cumhurbaşkanı Turgut Özal'ın son haftalarda çeşitli yollardan Washington'a gönderdiği sinyallerde belirttiği 'rahatsızlık', Bush yönetimi içinde çeşitli değerlendirmelere yol açtı. Ancak tümü Özal'ın halen Türkiye'nin en güçlü adamı olduğu noktasında birleşiyor"* denildikten sonra, Bush yönetiminden bir yetkilinin, *"Washington'da Özal konusunda 'alarm zilleri' çalmıyor. Bize göre Özal'ın gerek Körfez politikası, gerekse diğer iç siyaset konularında bir hayli sıkıntılar var. Ancak güç onda ve bu Türkiye'de önümüzdeki yıl yapılacak seçimlere kadar da böyle gidecek gibi"* dediği yazılıyor. Bundan da şu sonuç çıkarılıyor: *"Kısacası, ABD'den Özal'a destek azalmış değil. Asıl şimdi bu desteği daha nasıl artırabilecekleri üzerinde duruyorlar. Özal'ın yerinde bir başka politikacının olması halinde, Türkiye'nin ABD'ye bu kadar destek vereceğini tahmin edemiyor."*

Milliyet yazarlarından Yalçın Doğan, *"Asker barışa, sivil savaşa meraklıysa"* başlıklı makalesinde, Özal'ın Çankaya'ya kabul ettiği bazı ANAP milletvekilleriyle yaptığı konuşmada, *"Belki Kerkük ve Musul'un kendisini alamayız ama, oradan gelecek petrolden önemli avantajlar sağlarız. Onun için de Körfez'de taraf olmak ve savaştan Amerika'nın nasılsa galip çıkacağını iyi hesaplamak gerekir... Musul ve Kerkük petrollerinden pay almak, savaşan generallerle mümkün, savaşa karşı çıkan generallerle değil..."* dediğini yazıyor. Yalçın Doğan buna, *"İşte bu sözlerin bir araya getirilmesi, Torumtay'ı iyiden iyiye yaralıyor. Ortaya çok çarpıcı bir tablo çıkıyor. Bir sivil, ısrarla savaş isterken, bir asker, ısrarla barıştan yana tavır alıyor"* yorumunu getiriyor.

Hatırlanacağı üzere, Torumtay'ın istifasından önce İnönü ve Ecevit'in Bağdat ziyaretleri var. Kasım ayı sonu veya Aralık ayı başlarında Iraklı bir generalin Türkiye'de Türk generalleriyle yaptığı bir görüşmeden de söz ediliyor. Bu ikinci ziyaret basından gizli tutuldu.

21 ve 22 Aralık günleri gazetelere yansıyan haberler de, eski Genelkurmay Başkanı'nın Çevik Kuvvet'in Türkiye'ye çağrılmasına karşı çıktığını yazıyor ve muhalefet liderlerinin tepkilerini de yansıtıyorlardı. Gazete haberlerine göre İnönü şöyle diyordu: *"Üst düzey sorumlular, bizim bu macerada yerimiz yok deyip, istifa ediyorlar... Meclis duruma el koysun, Cumhurbaşkanına yetkileri hatırlatılsın... Kişisel maceraya atılma heveslilerine Meclis'in karşı çıkması gerekiyor."* Demirel'in tepkisini ise Cüneyt Arcayürek 21 Aralık tarihli makalesinde şöyle yazıyordu: *"Biz, TÖ'nün neden bu denli savaş yanlısı olduğunu sorduk. DYP lideri, 'O değil, ABD de istiyor savaşa girmemizi' dedikten sonra şunları ekledi: 'Savaş dışı kalan bir Türkiye, Araplarla yine sıcak ilişkiler kurabilir. ABD'nin işine gelmiyor bu politika. Türkiye'nin Araplar'dan kopmasını ve mutlaka İsrail ile yan yana olmasını istiyor. Tabii Mısır da üçgenin bir ayağı."* Bülent Ecevit de, Özal'ın kumar oynadığını söylüyordu. Ecevit'in 27 Aralık tarihli gazetelere geçen değerlendirmesi şöyle: *"Cumhurbaşkanı Özal, hukuk devleti kurallarını ve kendi devlet geleneklerimizi ayaklar altına alarak, bir Enver Paşa cüretkarlığı ve maceracılığı ile belirlediği Körfez politikasında, Türk ulusunu ve Türkiye'deki yetkili devlet organlarının ne düşündüğünü değil, ABD Başkanı Bush'un ne istediğini göz önünde tutmuştur. Kendi ulusuyla ve başında bulunduğu devletin yetkili organlarıyla değil, bir yabancı devletin başkanıyla diyalog kurmuştur."*

Haberi Amman'dan geçen Nur Batur, 24 Aralık tarihli Milliyet gazetesinde İnönü ile yaptığı söyleşiden notlar aktarıyor. *"İnönü ile Irak'ın geleceğini ve Kuzey Irak'da bir Kürt devleti olasılığını konuşuyoruz. İnönü'nün sözleri son derece açık, Özal'ın Irak'ın parçalanması ve Kürt devleti kurulması ihtimaline karşı Türkiye'nin olayların içinde yer alması gerektiği görüşüne karşı çıkıyor. 'Kuzey Irak'da bir Kürt devleti kurulması Türkiye için bir tehlike değil mi? Ya toprak talebinde bulunurlarsa?' diye üsteliyoruz."* Nur Batur; *"SHP'lilere göre, böyle bir olasılık* -yani Güney Kurdistan'a müdahale. bn- *Türkiye'yi Kuzey Irak'da bir batağa sürükler. İnönü de bu görüşü paylaşıyor."* diyor. Hatta, Batur'un aktarımına göre, *"Başka bir deyişle İnönü, Bağdat yolunda, Özal'dan hayati bir sorun karşısında derin bir görüş ayrılığı içinde olduğunu açıkça ortaya koyuyor. Ve Kuzey Irak'da kurulabilecek bir Kürt devletiyle Türkiye'nin yan yana yaşayabileceğini söylüyor."* (24 Aralık 1990 - Milliyet)

Ortaya şu sonuç çıkıyor: Eski devlet partisi CHP'nin devamı olan SHP ve onun lideri durumundaki oğul İnönü, CHP geleneğinin diğer takipçisi Ecevit, Demirel ve ordunun bir kesimi, ABD politikasına rağmen Türk ordusunun Irak üzerinde bir savaşa girmesini riskli buluyor ve bunun karşısında yer alıyorlar.

O halde Özal gücünü nereden alıyor? 5 Ocak tarihli Milliyet gazetesinde "ABD'de Özal Toplantısı" başlığı ile verilen haberin içeriği bu sorunun cevabını verdiği gibi, Türkiye'de bugün hakim olan politikanın kime ait olduğunu da ortaya koyuyor. Türkiye'yi yöneten güçlerin kendi içlerindeki çelişkinin boyutlarını görmek açısından da önem taşıyan Torumtay'ın istifası, çok açık ki bütün bu durumlardan ayrı olarak ele alınamaz.

Başa dönüp olaya yeniden bakmak gerekiyor.

Türk sömürgeciliği Kürdistan'da bir savaş içinde. Türk ordusunun bu savaşta nasıl bir batak içerisinde olduğunu en iyi bilen kesim ise yine ordunun kendisi. Basına yansıyan tartışmalar çok sınırlı olmakla birlikte, bu konunun uzun zamandır sömürgeciliği meşgul ettiği biliniyor. Geçmiş yıllara uzanmadan daha geçen yılın baharındaki serîhildanların nasıl bir şok etkisi yarattığını hatırlamak yeterli olacaktır. Kürdistan'da görev yapan eski generaller, durumu anlamak amacıyla Kürdistan'a gezi düzenleyen politikacılar ve basın Türk devleti açısından Kürdistan'da herşeyin yitirildiğini ya açıktan söylediler, ya da kapıldıkları dehşetle bunu ima eden açıklamalar yaptılar. Gerillanın büyüyen gücü ve halk ayaklanmalarıyla birleşmesi, eski inkar ve imha politikasının yürümeyeceğini ortaya koydu. Daha önce kapalı kapılar ardında tartışılan "sivil çözüm yöntemleri" kamuoyu önünde tartışılmaya başlandı. Ordu kesin bir yenilgi almadan bulunacak formüllerle durumu kurtarma telaşı, Türk burjuvazisi ve ordusunun tümünü sardı. Basın, Kürt politikasında hatalar yapıldığını, yaşadığımız çağda inkar ve imha politikasının dünya çapında da tepki yarattığını, dil-kültür özerkliği gibi "insani" birtakım şeylerin kabul edilmesinin artık kendisini dayattığını hareketli biçimde tartışmaya başladı. Bu tartışmalarda görülmekteydi ki, her kesimden önce ordu, sorunun bir an önce çözümlenmesinden yanaydı. Ama bu çözüm sözcüğünün altını kırmızı kalemle çizmek gerekiyor.

Eski ve yeni Genelkurmay başkanları: Torumtay ve Güreş

Bu süreçte Irak'ın Kuveyt'i kendisine katması olayı yaşandı. Bu beklenmeyen ve Ortadoğu dengelerini altüst eden bir gelişmeydi. Irak, Birleşmiş Milletler kararıyla bir abluka altına alındı. Türkiye bu abluka kararını hemen kabul ettiği gibi, ilk günden savaş kışkırtıcılığına başladı. Buna Özal'ın politikası dediler. Öte yandan, oğul İnönü, Ecevit, Demirel gibi geleneksel politikanın temsilcileri ise, Özal'da temsilini bulan ABD politikasının tehlikelerine işaret edip, Türkiye'nin klasik dış politikasından çıkmaması gerektiğini canhıraş savundular. Ortaya adeta iki devlet görünümü çıktı. Birisi, Özal iktidarında ifadesini bulan; diğeri ordu ve adı geçen Özal muhalifi çevrede ifadesini bulan devlet. Birincisi; bütünüyle ABD'nin Ortadoğu politikasına oynayan, ABD'nin nasıl olsa galip çıkacağı hesabı üzerinde Ortadoğu pastasından pay kapmayı amaçlayan ve Musul-Kerkük üzerindeki emelleri bu temelde gerçekleştirmeyi düşleyen yaklaşım. İkincisi ise; bunu "Dimyat'a pirince giderken evdeki bulgurdan olma" politikası olarak yorumlayan, bunun Türk ordusunu içinden çıkamayacağı bir batağa sürükleyeceğini söyleyen; aynı emperyalist amaçları gütmekle birlikte Özal taktiğini tehlikeli bulan yaklaşım.

Gücünü kendisini iktidar yapan ABD'den alan Özal sürekli bir savaş kışkırtıcılığı yapar, ABD'nin bir kuryesi gibi tüm Ortadoğu ülkelerini ve bu arada İran'ı da dolaşarak adeta bir savaş koordinatörü rolünü oynarken, diğerleri de, Ecevit'in deyişiyle, Türk ulusal çıkarlarını önde tutan bir yaklaşımla ayrı bir diplomatik atak başlatıyor, İnönü ve Ecevit peş peşe Irak'ın da içinde bulunduğu Arap ülkelerini ziyaret ediyor ve Türkiye'de de sözde savaşa karşı mitingler düzenliyorlardı. Zonguldak işçi grevleri de bu süreçte gündeme geldi. İşçi eylemleri Ankara'ya doğru yürüyüşe dönüştü, "Savaşa hayır!" ve "Özal istifa" sloganları öne geçti. Bu, Torumtay'ın istifası sonrasına denk geliyordu. Bir özelliği bu idi. İkinci özelliği ise, Torumtay'ın istifa etmek zorunda kalması gibi, işçi yürüyüşünün de daha başlarken son bulması idi. Bu eylemlerde işçinin ordunun desteğini aldığı dahi söylendi. Bu bakımdan, son Zonguldak işçi eyleminin başını çeken önderliğin Türk devletini yöneten güçler arasındaki çelişkilerle ne oranda bağlantılı olduğu sorusu henüz gündemdedir.

Türk basını ve çeşitli çevreler, Torumtay'ın istifası için çeşitli yorumlar getirdiler. Ancak hiç birisi, Iraklı generalle Torumtay'ın görüşmesi konusuna girmediler. Iraklı general Türkiye'ye hangi öneriyle gelmişti; bu önerisi onay bulmuş muydu? Başlangıçta Özal bu öneriye nasıl yaklaşmıştı? Kürdistan'daki sömürgeci kirli savaş karşısında kıllarını bile kıpırdatmayan çevreler, nasıl olmuştu da birden "savaş karşıtı" olmuş, kitleleri meydanlarda harekete geçirmişlerdi? "Savaşa hayır" derken, bu kesimlerin "evet" dedikleri şey ne idi?

Şu kadarı biliniyor. Iraklı general, Türk generalleriyle yaptığı toplantıya bir planla geldi. Bu plan, Kürdistan üzerinde bir uzlaşmaya dayanıyordu. Hesaba göre, Irak, Türk ordusuna güneyde harekat imkanı sağlayacak, bunun karşılığı olarak da Türkiye ABD ve NATO uçaklarına Türkiye'deki üsleri açmayacaktı. Yani, Irak'a yönelik bir askeri harekata, topraklarının kullandırılması biçimiyle de olsa katılmayacaktı. Bu, Kürdistan'ı sömürgeleştiren güçler arasında yüzlerce yıldır süren politikanın takip edilmesiydi. Kürdistan'daki ulusal kurtuluş hareketini bastırmada askeri hareket için sınırları birbirine açmada tarih boyunca hiç bir sakınca görmemişlerdi. Nitekim bu kez de yeni bir çevirme harekatı üzerinde anlaşmaya varılıyor. Bu, ilki 1983'de olmak üzere daha önce de defalarca denenen bir yöntem. Irak diktatörü Saddam, İnönü'yle görüşmesinde Türkiye'ye yönelik sitemlerini ifade ederken, bu konuya da değiniyor ve Irak topraklarını Türkiye'ye bu amaçla defalarca açtıkları hatırlatmasını yapıyor. Böyle bir hatırlatma ilginç değil midir? Öyle anlaşılıyor ki, Irak'la bu kez de böyle bir anlaşma yapılmış ve bu anlaşma Milli Güvenlik Kurulu tarafından da onaylanmıştır.

İşler, bu noktadan sonra bozuluyor. Çünkü bu durum ABD'nin Körfez çıkarlarıyla çatışıyor. ABD, Irak-Türkiye arasındaki bu anlaşmayı öğrenir öğrenmez has uşağı Özal'a yükleniyor. ABD'ye göre, Körfez krizinin tırmandığı bir süreçte Irak'la anlaşmak ABD'nin Körfez politikasına bir darbedir. Elli yıldır yatırım yaptığı, NATO'ya soktuğu, AT'ye girişi için umut verdiği, 12 Eylül boyunca desteklediği, milyonlarca dolar askeri ve ekonomik yardım akıttığı, yani kısacası çoktan satın aldığı Türk yönetiminin bu girişimi, ABD açısından hileli bir girişim olarak değerlendiriliyor. Türkiye'ye göre, durum ne olursa olsun, eğer PKK'ye karşı ortak tavır söz konusu ise Irak'la da anlaşma sağlanabilir. Ama, ABD'nin mantığında bu yoktur. ABD, yıllardır ordusunu ve hükümetlerini beslediği Türkiye'nin bu girişimini sorumsuzluk olarak görüp yükleniyor. Bu durumda, Özal'a Milli Güvenlik Kurulu'nda alınan ve Bakanlar Kurulu'nda da onaylanan kararı değiştirmekten başka yol kalmıyor.

Torumtay'ın istifası sonrasında Derya Sazak Milliyet gazetesindeki makalesinde şunları yazıyordu: *"Torumtay'ın 'istifası' üzerindeki 'giz' perdesi giderek kalkıyor.*

Dün değinmiştik... Çankaya'nın, Genel Sekreteri Kemal Yamak kanalıyla Genelkurmay'ı 'by-pass' etme siyasetinin son örneği Milli Güvenlik Kurulu'nda yaşanmış. Torumtay'ın, BM Güvenlik Konseyi'nin kararları çerçevesinde Körfez'de alınacak önlemleri içeren raporu MGK'de bir itiraza uğramadığı halde, sonradan Cumhurbaşkanı Özal'ın talimatı doğrultusunda Yamak Paşa tarafından değiştirilmiş, Torumtay da, bunu 'prensiplerine ve devlet anlayışına' ters bularak, görevden ayrılmış.

Şimdi denebilir ki; bunların hepsi 'spekülasyon'.

Öyleyse... Torumtay, niye susuyor?"

Niye sustuğu belli. ABD, petrole dayalı Körfez çıkarları temelinde milyarlarca dolar yatırım yaptığı bir planın Türkiye tarafından bozulmasına asla izin veremezdi ve Türkiye de ABD'nin dayatmaları karşısında asla dikbaşlılık yapamazdı. ABD emperyalizmine sonuna kadar bağlı olmasına rağmen Türkiye'nin çıkarları ABD çıkarlarıyla gerçekten de çatıştı; bu çatışma Kürdistan üzerinde oldu. Irak'ın bu ölçüde karşıya alınması 70 yıldır yürütülen bir politikanın sonunu getirdi. Aslında bu öyle bir günde olan bir durumda değil. Türkiye, Sadabad Paktı döneminde olduğu gibi Irak'la ve İran'la bir dostluğu sürdürmekten yanaydı. Bu, Kürdistan'ın imha sürecine alınması, haritanın değişmemesi noktası üzerinde sağlanan bir anlaşma platformuydu. Ama Türkiye, aynı zamanda son 40 yıldır NATO'ya dayanarak bir güç olma yolunu seçmişti. Türk kapitalizmi bu temelde gelişti. Bu durumda, İnönü'nün 70 yıllık baba politikasının iflası karşısında yapabileceği tek şey, yaptığı şey olan "feryat" etmektir. Ecevit, Demirel ve Torumtay'ların durumu da budur.

Şunu vurgulamak gerekiyor: Burada çatışan iki taktiktir. Biri, "Kürt devletini kurdurtmamak için savaşa gireceğim" diyor; diğeri, "ABD'nin istediği böyle bir savaşa girmek Kürt devletinin kuruluşuna ebeliktir" diyor. İkisinin de amacı, Kürt halkı açısından hayırsızdır. Burada Kürt halkına düşman iki taktik çatışıyor. Birisi, "Savaşa katılma" taktiği; diğeri, "Savaşa katılmama" taktiği. Kavga bunun içindir.

Torumtay'ın istifasının hemen ardından İncirlik ve diğer üsler ABD'nin saldırı amaçlı kullanımına açıldı. ABD uçakları yanında Türk uçakları da saldırılara katıldılar. Türk sömürgecileri, Güney Kürdistan sınırına 300.000 kişilik askeri güç yığdı. Bütün veriler, Türk ordusunun Musul ve Kerkük'e doğru bir istikamet çizdiğini gösteriyor. Yani, şimdi yürüyen "savaşa katıl" taktiğidir.

NATO Çevik Kuvveti ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi

Faşist-sömürgeci Türk rejimi, Körfez krizini bahane ederek ve "Irak'tan gelecek bir saldırı tehditi ile yüzyüze olduğunu" gerekçe göstererek NATO'dan askeri kuvvet göndermesi talebinde bulundu. Başta Almanya, Belçika, ABD ve İtalya olmak üzere NATO Çevik Kuvveti'ne dahil olan bütün devletler, değişik oranlarda savaş uçağı, füze, askeri personel ve malzemelerden oluşan Çevik Kuvvet birlikleri gönderdiler. Bu birlikler, Malatya-Erhaç ve Diyarbakır-Pirinçlik üslerinde konumlandırıldılar. TC bu birliklerin Batman ve Muş gibi Kürdistan'ın daha iç kesimlerinde konumlandırılmasını istediyse de, kuvvetleri gönderen devletler tarafından bu istek kabul edilmedi.

NATO Çevik Kuvveti'nin TC'yi korumak üzere Kürdistan'a çağrılması ve yerleştirilmesi Türkiye'de ve Avrupa'da yoğun tartışmalara konu oldu. Türkiye'deki çeşitli çevreler, böyle bir olayın açık gerekçelerinin olması gerektiğini, oysa Türkiye'ye yönelik bir Irak tehditinin bulunmadığını söyleyerek, olayın adını "gerekçesi anlaşılamayan olay" olarak koydular. Ancak Türk ordusunun durumu üzerine içlerinde doğan kuşkuyu gizlemeyi başaramadılar; bir serzeniş olarak ve utandıklarını söyleyerek bu durumu ortaya koydular. Mevcut yönetim ise, bunun "bir tedbir olduğunu, böyle olmasa ABD askerlerinin geleceğini, NATO bayrağının Türkiye'de dalgalanmasının büyük siyasi öneminin bulunduğunu" söyleyerek bu kuşkuları gidermeye ve durumu yatıştırmaya çalıştı. Bu tartışmalar sürecinde Özal, "Irak'ın kuzeyinde bir Kürt devletinin kurulmasına izin vermeyeceğiz" diyerek, anlamak istemeyenler için olayı daha da açık ve anlaşılır hale getirdi.

Kürdistan'a yerleşen Çevik Kuvvet komutanları, TC sınırları dışına çıkmayacaklarını, görevlerinin sınırların içinde olduğunu söylediler. Malatya-Erhaç'ta yerleşen Alman birliğinin komutanı, "Terörist saldırılara karşı bizi Türk ordusu koruyacak" diyerek olaya biraz daha açıklık getirdi, kendilerinin neyle ve kiminle mücadele içinde olduklarını böyle imalı bir tarzda ortaya koydu. Olay, Avrupa kamuoyunda da çoğunlukla bu kapsamda değerlendirildi; NATO birliklerinin Kürt halkına ve ulusal direnişe karşı TC'nin yanında bulunmak üzere, TC'nin Kürdistan'da yürüttüğü baskı, katliam ve savaşa katılmak üzere gönderildikleri açık olarak belirtildi.

Bütün bunlar, başlangıçta gizlenmek istenen gerçeklerin kısmen açığa çıkmasıdır. TC, PKK önderliğindeki Kürdistan ulusal direnişine karşı yürüttüğü özel savaşı uluslararasılaştırmak istiyor, en azından NATO'yu kendi safında daha aktif olarak savaşa katmaya çalışıyor, bu konuda on yıldır yürüttüğü çabaları Körfez krizini bahane ederek yeni bir düzeye çıkarmanın çabasını harcıyor. Bunun NATO devletleri tarafından kabul edilmesi, Kürdistan üzerindeki TC-NATO anlaşmasını açıkça ortaya koyuyor. NATO Çevik Kuvveti, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi tarafından TC'nin etkisiz kılınması durumunu gidermek istiyor; faşist-sömürgeci Türk rejiminin yetersiz kaldığı noktada yeni işgalci bir güç olarak Kürdistan üzerindeki sömürgeci egemenliği koruma savaşına katılıyor. Bunlar, tartışmaya ve ispatlanmaya gerek olmayacak kadar açık gerçeklerdir. Zaten bunu artık kendileri de gizleyemiyorlar ve zaman zaman çeşitli biçimlerde açıklıyorlar. Bu nedenle, olayın üzerinde bu çerçevede durmak yerine, olayın TC ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi açısından önemi ve sonuçları üzerinde durmak önem taşıyor.

En başta bir noktaya açıklık getirmek gerekir. NATO'nun, TC'nin yardımına gönderdiği kuvvetler sadece sözü edilen ve açıkta olan kuvvetler midir? Bunun böyle olmadığını söylemek bir iddia değil, sadece bir gerçeğin ifade edilmesi olur. Olaya nereden bakılırsa bakılsın durumun böyle olduğu rahatlıkla görülür. Kürdistan'da PKK ve Kürt halkına karşı yürütülen savaş bir özel savaştır. Gerçi Çevik Kuvvet de bir özel savaş birliğidir, ancak kamuoyuna gösterilen kuvvetlerin fazla bir savaş gücünün olmadığı ortadadır. Bu durumda, kamuoyuna gösterilen kuvvetlerin bir örtü olduğu, esas savaş güçlerinin bu maske altında gizlenerek gönderildiği, NATO Gladiosu denen çeşitli ülkelerdeki özel savaş kuvvetinin çok önemli bir bölümünün Kürdistan'a aktarıldığı açığa çıkmaktadır. Türk özel savaş güçlerinin başarısız ve yetersiz kaldığı yerde duruma NATO'nun Gladio denen gizli terör örgütü müdahale etmekte ve savaşa doğrudan katılır hale gelmektedir. Olayın mantıklı olan bir tek anlamı budur. Kürdistan'da 1990 yılında yaşanan büyük devrimci gelişmeler de gerçeğin böyle olduğunu göstermektedir. Kaldı ki, Irak tehditi savı açısından da mantıklı olan durum budur. NATO Gladiosu'nun tümüyle Kürdistan'ın değişik parçalarına taşınmakta olduğu anlaşılmaktadır.

Böyle bir kapsamda da olsa, bu durum politik ve askeri açıdan TC'ye ne verecektir? Önce şunu belirtmek gerekir: TC'nin bu yönlü çaba harcaması olayı yeni değildir. Son on yıldır hem Ortadoğu ve hem de Avrupa'ya yönelik olarak bu tür çabaları en yoğun bir biçimde harcamakta, bu konuda elinden gelen her yönteme başvurmaktadır. TC, kuruluş döneminde emperyalist devletlerle ve Arap-Fars hakim sınıflarıyla Kürdistan'ı paylaşma mücadelesi verdi; şimdi yıkılış döneminde de kendisinin Kürt halkını yok etme politikasına ve bu doğrultuda yürüttüğü soykırıma emperyalist ve sömürgeci devletleri ortak etmeye, kendi önderliğinde tüm bu güçleri birleştirmeye çalışmaktadır. İran, Irak ve Suriye ile on yıllardır sürdürdüğü ilişkinin odak noktası budur. NATO'ya girmesinin ve Avrupa Topluluğu'na girmeye çalışmasının temelinde de bu vardır. Kendisinin bu ilişkilerin güvenliğine emanet etmek, çağdışı sömürgeci ve soykırımcı yapısını tüm bunlara dayandırmak, böylece Kürt halkını dünyadan tecrit edip bitirmek istemektedir. Bu politika doğrultusunda 12 Eylül rejiminin Ortadoğu alanında harcadığı çabalar, NATO ve Avrupa çerçevesinde yürüttüğü çalışmalar bilinmektedir. PKK'nin gerilla savaşı temelinde geliştirdiği ulusal kurtuluş mücadelesi bunları iyice açığa çıkarmıştır. Körfez krizi temelinde bu gerçekler çok daha açık görülür olmuştur. Irak'la ilişkileri bozulduğu an, yani Kürdistan üzerindeki sömürgeci işbirliğini kaybettiği an NATO'dan imdat dilenmesi hem bu gerçeği daha açık göstermiş, hem de bu yönlü çabalarının en üst noktasını oluşturmuştur.

TC, Körfez krizini ve gelişen savaş durumunu fırsat bilerek çağırdığı Çevik Kuvvet'le NATO devletlerini Kürdistan üzerindeki sömürgeci egemenliğine ortak etmek, Kürdistan ulusal kurtuluş hareketine karşı yürütüğü savaşa katmak istemektedir. Daha önce de çeşitli yöntemlerle katmaya çalışmıştı. Bunu biraz Avrupa ülkelerinde başvurduğu terör eylemlerini devrimci hareket üzerine yıkmaya çalışarak, yani komplolar geliştirerek yapmıştı; biraz Türkiye ve Kürdistan'ın varını yoğunu emperyalizme satarak ve kapıları emperyalist sermayeye ardına kadar açarak yapmıştı; biraz GAP'la yapmıştı, tam bir ihale pazarı yaratarak yapmıştı. Bütün bunlarda dikkat ettiği tek ölçü, karşısındaki gücün Kürdistan'a ve PKK'ye yönelik yaklaşımıydı. Tüm dünyaya şunu ilan etmişti: PKK'ye karşı olup mücadele eden payını alır, böyle yapmayan uzakta kalır. Bu çabalarda tümden başarısız olmuş da değildir. 12 Eylül rejimi gibi insanlık dışı bir rejim her zaman Avrupa ile ilişki içinde olmuş ve onun desteğini sürekli almıştır. Avrupa ülkelerinde PKK'ye karşı polis kovuşturmaları ve davalar açtırmıştır. Yürüttüğü özel savaşta her türlü politik ve askeri yardımı sağlamıştır. Bu temelde NATO devletlerinin bir Kürdistan politikası oluşturmasını önemli oranda engelleyebilmiş, kendisini desteklenir kılmıştır. Şimdi bunların hepsi yeni bir aşamaya ulaşıyor. Türk rejimi NATO'ya şunu söylüyor: Eğer Ortadoğu'da egemenliğinizi daha da güçlendirmek istiyorsanız beni desteklemeniz gerekir. Sizin için bunu en iyi ben yaparım, bu konuda her istediğinizi olduğu gibi yerine getiririm, ancak siz de beni kabul edecek ve koruyacaksınız. İşte bu çerçevede herkesten çok savaş kışkırtıcılığı yapıyor ve savaşa hazır olduğunu ilan ediyor. Çünkü kendisi zaten savaşın içinde, diğerlerini de kendi durumuna getirmek istiyor. Bu konuda emperyalizmle politikaları örtüşüyor ve bundan azami yararlanmaya çalışıyor. Çevik Kuvvet bu durumun önemli bir sembolü oluyor.

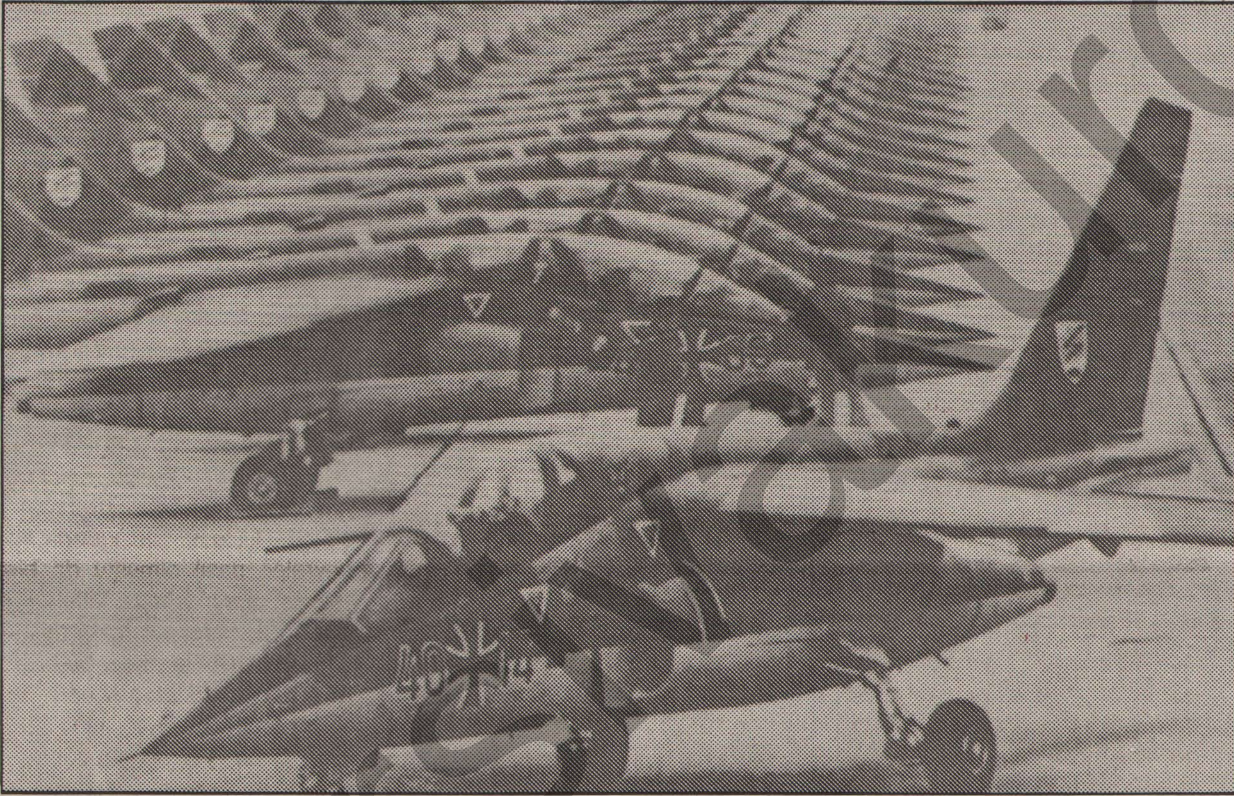
Kuşkusuz NATO Çevik Kuvveti'nin Kürdistan'a yerleştirilmesi faşist-sömürgeci Türk rejimi için belli ölçüde politik ve askeri destek sunuyor. En azından belli bir süre bu güçleri kendi politikasını destekler duruma getirmiş oluyor. TC öyle zor koşullarda ki, bu bile kendisi için önemli bir başarı sayılıyor. Bunu kendileri açıklıyorlar ve olayın politik öneminin bulunduğunu söylüyorlar. Kürt halkına ve ulusal kurtuluş hareketine, bölge halklarına ve hatta Türk halkına karşı, "işte NATO tarafından, Avrupa ve Amerika tarafından destekleniyorum, hepsi arkamdadır, bana karşı çıkan olursa ezerim" demek istiyorlar. Olayın politik önemi denen şey budur ve bu da açık bir gözdağıdır. Ayrıca bu temelde biraz daha fazla askeri malzeme, silah ve cephane alabileceklerdir. Bundan yararlanarak askeri alandaki ihtiyaçlarını gidermeye çalışacaklardır, savaşı tümden NATO'nun yürüttüğü bir savaş haline getirmek isteyeceklerdir. Mevcut durumu, bu konuda önemli bir adım olarak görmektedirler.

Çevik Kuvvet göndermiş olmak, faşist-sömürgeci Türk rejimine NATO'nun verdiği bir destektir. Ancak bu desteğin pratikteki gücü, işlerliği ve önemi nedir? Türk rejimi için bu durum ne kadar yaşatıcı olacaktır? Böyle bir olayın ortaya çıkardığı sorunlar nelerdir ve bunlar Türk rejiminin ne kadar aleyhine, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin ne kadar lehine işleyebilecektir? NATO Çevik Kuvveti'nin Kürdistan'a yerleştirilmesinin faşist-sömürgeci Türk rejimine destek olması kadar, hatta ondan daha fazla uzun vadede aleyhine işlemesi olasılığı vardır. Çünkü, böyle bir olay yürütülen özel savaşın bir yöntemi olarak gündeme gelmektedir ve her özel savaş taktiği gibi, karşı direniş geliştirilirse sahibine daha çok zarar verme olasılığını içinde taşımaktadır. Bunu şimdiye kadar TC'nin uyguladığı birçok taktikte gördük, bu olay ise böylesi durumlardan daha çok içinde taşımaktadır.

Bir kez, NATO kuvvetlerinin Kürdistan'a çağrılması ve yerleştirilmesi, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında Türk rejiminin başarısı değil, başarısızlığının bir sonucu olmaktadır. 12 Eylül rejiminin Kürdistan'da ve uluslararası planda on yıldır yürüttüğü özel savaşın ve kullandığı çok çeşitli taktiklerinin boşa çıkması temelinde gündeme gelmektedir. Eğer TC, şimdiye kadar başvurduğu komplo ve provokasyonlarla, köy koruculuğu ve pişmanlık uygulamalarıyla, özel tim, özel savaş kolordusu, sömürge valiliği, katliam ve sürgün kararnameleri, topyekün bastırma harekatları gibi savaş yöntemleriyle başarılı olup sonuç alabilseydi, elbette NATO kuvvetlerinden imdat istemeye ihtiyaç duymayacaktı. Şimdi böyle bir imdat istemeye ihtiyaç duyduğuna ve Kürdistan'ı NATO kuvvetlerinin savaştığı bir alan haline getirmek istediğine göre, bu durum uyguladığı bütün taktiklerin sonuçsuz kaldığını, en son 1990 yılında başvurduğu bütün ordu gücüyle bastırma harekatının başarısızlığa uğradığını göstermektedir. Elbette aynı durum, PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişme ve yaygınlaşma düzeyinin de göstergesi olmaktadır. Bu durumda TC, Kürdistan'da yürüttüğü savaşı Ortadoğu savaşıyla birleştirmek, tüm ordusunu katabileceği bir savaş haline getirmek ve savaşı uluslararasılaştırarak NATO güçlerini de doğrudan savaşa bulaştırmak istemektedir.

İkinci olarak, ulusal kurtuluş mücadelemize karşı Türk rejiminin NATO'dan aldığı siyasi ve askeri destek yeni değildir ve mevcut durum pek fazla bir pratik önem arzetmemektedir. TC, 12 Eylül darbesi koşullarında bile NATO'nun her türlü desteğini almış, hatta darbeyi gerçekleştiren güç bizzat NATO olmuştur. Bu temelde, özellikle ulusal kurtuluş mücadelemize karşı NATO'dan her türlü siyasi ve askeri desteği on yıldır sürekli almıştır. Bu nedenle, PKK'nin geliştirdiği direniş sadece TC'ye karşı geliştirilen bir direniş değil, onunla birlikte NATO'nun ve genelde emperyalizmin bütün saldırılarına karşı geliştirilen bir direniştir. Çeşitli Avrupa devletlerinin 12 Eylül rejimine karşı zaman zaman ileri sürdükleri basit eleştiriler hiçbir zaman bu gerçeği gizleyebilecek durumda değildir. Bunlar TC'yi daha çok uşaklaştırmak amacıyla yöneltilen eleştirilerdir, kaldı ki aynı şeyler mevcut durumda da sürecektir. Askeri açıdan da, biraz daha fazla silah ve cephaneden öte yeni bir durum olmayacaktır. Zaten bu konuda istediğini almakta fazla sıkıntısı olmamıştır. NATO'nun özel savaş kuvvetleri, eğer Kürdistan'daki savaşa doğrudan ve aktif olarak katılırlarsa, bunun da bir güçlenme ögesi olması mümkün değildir. Türkiye'nin özel savaş örgütü, NATO'nun en büyük ve en örgütlü gücüdür, şimdiye kadar da NATO'dan her türlü desteği almıştır. İstenildiği kadar örgütlendirilip savaştırılacak güç Türkiye'de mevcuttur. Bu açıdan, NATO kuvvetlerinin Türkiye'deki güçlerden daha etkin savaşabilmesinin imkanı yoktur, hatta Kürdistan koşullarında daha da yetersiz kalacaklardır. Ayrıca savaşa katılan güçlerin çeşitlenmesi, yönetim, etkinlik, koordinasyon gibi birçok konuda sorunlar yaratacak, savaş kapasitelerini daha da azaltacaktır. Bu nedenle, özel savaş kuvvetlerinin savaş etkinliklerinin artmasından değil, daha da azalmasından söz etmek gerekir.

Devamı 26. sayfada

Kürdistan'a konumlandırılan F. Almanya savaş uçakları

Serxwebûn 10. mücadele yılında!

Baştarafı 1. sayfada

distan'ın devrimci ideoloji-politikasının ve pratiğinin sesi olarak, bu ideoloji, politika ve pratiğin en geniş çevrelere taşırılması, tanıtılması ve nüfuz ettirilmesinde en önemli halkalardan birini teşkil etmektedir. Böylece, Kürdistan devriminin sesi olma sıfatı ve görevine layık bir yayın organı niteliğini taşımaktadır.

Serxwebûn, Kürdistan ulusal kurtuluş devriminin her türlü sorununun ortaya konularak tartışıldığı ve çözüm yollarının ortaya konulduğu bir organ olarak, devrimin önünü açmada ve sorunlarını çözmede de önemli bir rol oynamaktadır.Bu anlamda devrimimizin gelişiminde bir kaldıraç işlevi görmektedir. Devrimimizin sorunları ve gelişmesinin yansıtıldığı bir ayna olmakta; bir yandan bu aynadan Kürdistan devriminin ideoloji, politika ve pratiği en geniş çevrelere yansıtılırken, diğer yandan da en geniş çevrelerden alınan bilgi ve değerler bu aynada toplanarak harmanlanmakta; yeni gelişmelerin yaratılmasına kanalize edilmektedir. Böylece **Serxwebûn**, öncü ile devrimin en geniş kitleleri arasında bir köprü olmakta, bağ kurmaktadır.

Serxwebûn, sahip olduğu işlev ile, yalnızca bir aydınlanma aracı olarak kalmamakta, aynı zamanda bir örgütlenme aracı rolü de oynamaktadır. Ulusal kurtuluş mücadelemizin kadro ve çalışanlarının elinde, kitlelerle bağ kurmada en önemli bir araç olurken, diğer yandan da kitlelerin öncü ile bağ kurmasında, bilinçlenmesinde ve örgüte çekilmesinde bir halka rolü oynamaktadır. Böylece, ulusal ve sosyal her kurtuluş mücadelesinde gazetenin oynadığı örgütlenme aracı olma rolünü Kürdistan zemininde temsil etmekte ve layıkıyla yerine getirmektedir.

Serxwebûn, esas olarak Kürdistan devriminin sorunlarının çözümü ve gelişmesine hizmet ederken, rolü bununla sınırlı kalmamakta, aynı zamanda enternasyonalist bir rol de oynamaktadır. Başta Türkiye halkı olmak üzere, Ortadoğu halkları ve dünya insanlığının kurtuluş sorunlarına da yer vermekte, tüm insanlığın devrimci kurtuluş yoluna ışık tutmaktadır. Bu, Kürdistan devriminin teorisi ve dolayısıyla Serxwebûn'un yayın politikasına yön veren ideolojinin sosyalizm olması ve sosyalizmin enternasyonalist karakterinin bir sonucu olduğu gibi, enternasyonalizmin Kürdistan devriminin bağrında taşınan en önemli özelliklerden biri olmasının da bir sonucudur. Tarihsel rolü ve yeri itibariyle, yalnızca Kürdistan halkının kurtuluş sorununu çözmekle yükümlü olmayan, ama Ortadoğu ve dünya halklarının kurtuluş sorunlarına da etkide bulunan Kürdistan devriminin bu karakteri kendisini **Serxwebûn**'un yayın politikasında da çarpıcı bir biçimde ortaya koymaktadır. **Serxwebûn** ortaya koyduğu değerlendirmelerle, bir yandan Kürdistan devriminin gelişmesini ve ideolojisini en geniş uluslararası çevrelere yansıtmada bir platform olurken, diğer yandan da sosyalizmin biricik kurtuluş ideolojisi olarak tüm insanlığın ve halkların sorunlarına ışık tutmasına katkıda bulunmaktadır. Reel sosyalizm şahsında sosyalizmin aldığı yaraların sarılması ve bilimsel sosyalizmin gerçek ruhunun temsilinde **Serxwebûn** son derece iddialı bir rol oynamakta ve bugüne kadar ortaya koyduğu değerlendirmelerle de bu rolü layıkıyla oynamış bulunmaktadır. Bundan sonraki süreçte bu rol daha da belirgin olarak ortaya çıkacak ve **Serxwebûn**'da temsilini bulacaktır.

Geride bıraktığı 9. yayın yılında **Serxwebûn**, yayın ilkeleri temelinde ülkemizdeki, bölgemizdeki ve dünyadaki gelişmeleri en iyi şekilde yansıtma çabası içinde olmuş, sorunların çözümüne katkıda bulunmaya çalışmıştır. 9. yılda, periyodik olarak yayınlanmanın yanısıra iki adet de özel sayı çıkaran **Serxwebûn** böylece 14 sayı olarak yayınlanmıştır. Bunun yanısıra, kitap çıkarma faaliyetini sürdürmüş ve şiir, roman, belgesel, teorik türden yeni kitapları kamuoyuna sunmuştur.

Serxwebûn, bu bir yıllık yayın sürecinde, ağırlıklı olarak yine Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin sorunları ve gelişimi üzerinde durmuş; örgütlenme sorunlarından silahlı mücadele sorunlarına kadar devrimin tüm sorunlarını ele alıp çözümler ortaya koymaya çalışmıştır. Mücadelemizin içinden geçtiği tarihsel sürecin canalıcı öneminin bilincinde olarak, bu döneme gereğince karşılık vermenin ancak, öncünün rolünü oynamasıyla mümkün olduğunu sürekli işlemiş, bu temelde kadro ve çalışanların kişilik dönüşümü ve militanlaşması için yoğun bir eğitim politikası ortaya koymuştur. Mücadele sürecinde öncünün taşıdığı yetmezlikleri tesbit ederek bunları mahkum etmiş, çıkış yollarını göstererek, ulaşılması gereken özellikleri netçe sergilemiştir. Parti-Cephe ve Ordu sorunlarını sürekli işlemiş, gelişmenin yolunu açmak için yoğun bir çaba sarfetmiştir. Parti Önderliğimizin tüm bu konulardaki çözümlemelerine her sayısında yer vererek ve PKK II. Ulusal Konferansı değerlendirme ve kararları ile eleştiri-özeleştirileri yayınlayarak, kadro ve çalışanların ufkunu açmada önemli rol oynamıştır.

Serxwebûn, mücadelemizin sorunları ve çözümlerinin yanısıra, kaydettiği gelişmeleri de sürekli işlemiş ve kamuoyuna sunmuştur. Halk Kurtuluş Ordumuzun eylemlerini yansıtmanın yanısıra, mücadelemizin ulaştığı kitlesel boyutların çarpıcı bir örneği olan ve mücadelemizin en onurlu sayfalarından birini teşkil eden serîhildanların en geniş bir şekilde duyurulması ve kavranması yolunda çaba sarfetmiştir. Halk Kurtuluş Ordumuzun sürekli yükselen başarılarını ve halkımızın serîhildanlarını selamlamak ve en iyi şekilde sunmak için, iki ayrı özel sayı çıkarmıştır.

Serxwebûn, sömürgeci-faşist Türk devletinin mücadelemizin gelişimini durdurmak ve onu darbelemek için giderek yoğunlaştırdığı özel savaşın içyüzünü, yöntemlerini ve iflasını yayınlarında sürekli işlemiş; siyasi, askeri, ekonomik ve sosyal olarak sömürgeci Türk rejiminin içinde bulunduğu çıkmazı sergilemiştir. Böylece düşmanımızın daha iyi tanınarak ona karşı mücadelenin doğru rotada geliştirilmesine hizmet etmiştir. Özel savaşın partimize yönelik geliştirdiği ajan sızdırma ve komplo çalışmalarını bizzat ajanların dilinden ortaya koymuş, teşhir etmiştir. Böylece özel savaşın kirli yöntemlerine ve saldırılarına karşı uyanıklığın geliştirilmesine katkıda bulunmuştur.

Serxwebûn, emperyalizm cephesinden mücadelemize yöneltilen saldırı ve komploları da yayınlarında teşhir etmiş, Türk sömürgeci rejimi ile kirli işbirliğini gözler önüne sermiştir. Bu saldırı ve işbirliğinin en somut ifadelerinden biri olan Federal Almanya-PKK Davası'ndaki gelişmeler ve tutuklu Kürt politikacılarının savunmalarına sayfalarında yer vermiştir.

Serxwebûn, şehit ve tutuklu yoldaşlarımıza bağlılığın örneğini bu yayın yılında da ortaya koymuş; şehit yoldaşlarımızın yaşam ve mücadelelerini yayınlarken, tutuklu yoldaşlarımızın mücadeleleri ve değerlendirmelerine de yayınlarında yer vermiştir.

Serxwebûn, sosyalizmin sorunlarını yayınlarında sürekli işlemiş; reel sosyalizmin iflasına yol açan nedenleri ve bunun sonuçlarını kapsamlı değerlendirmelerle ortaya koymuştur. Reel sosyalizmin iflası şahsında sosyalizmin mahkum edilmesi çabalarına karşı durmuş, bilimsel sosyalizmin aydınlık ilkeleri ve zaferine inancı sürekli beslemiştir. Sosyalizm ve sosyalist sistem üzerine objektif ve doğru değerlendirmeleri ile, sosyalizmin bir kurtuluş silahı olarak insanlığın umudu olmaya devam etmesi ve gelişmesine katkıda bulunmuştur. Bununla bağlantılı olarak **Serxwebûn**, dünyadaki siyasal gelişmelerin nabzını sürekli elinde tutmuş; sistemlerin çöküşü, sistemlerarası yumuşama ve dünyada doğan yeni dengeler ve çelişkiler üzerine somut değerlendirmeler ortaya koymuştur. bu yeni gelişmelerin bölgemiz Ortadoğu'ya yansımaları ve ortaya çıkaracağı sonuçları irdelemiştir. Böylece Ortadoğu'da gelişen son krizi çok önceden görmüş, krizin yolaçacağı gelişmeleri saptayarak devrimci ve ilerici güçlerin rollerinin artan önemine dikkat çekmiştir.

Serxwebûn, geçmiş yayın döneminde Türkiye'deki gelişmelere de sayfalarında yer vermiş, Türkiye devrimci-demokratik mücadelesinin gelişmesine katkı sunmaya çalışmıştır. Aynı şekilde, devrimci güçler arasındaki mücadeleci dayanışmanın gelişmesi için katkı sunmaya çalışmıştır.

Bütün bu ve benzeri konulardaki yazılarla devrimci mücadelemizin gelişmesi yolunda rolünü oynamaya çalışan **Serxwebûn**, görevlerini önemli oranda yerine getirmekle birlikte, taşıdığı eksiklikler de olabilmiştir. Özellikle araştırma-inceleme konularına yer verme, Kürdistan'daki silahlı ve siyasal mücadeleyi dersleriyle birlikte daha güçlü inceleme ve yansıtma, dünyadaki güncel gelişmeleri yer yer sayfalarına getirme gereği kendisini ortaya koymaktadır. Geçmiş yayın döneminde bu konularda yazılar yayınlanmakla birlikte yetersiz kalmıştır. Yine yer yer ortaya çıkan gecikmeleri gidermek, gazeteyi zamanında çıkarmak ve biçim yönünden daha da zenginleştirmek de gereklidir.

Yeni yayın döneminde **Serxwebûn**, geçmiş dokuz yıllık deneyiminden ve mücadelemizin giderek artan gelişmesinden de güç alarak, eksikliklerinden daha çok arınmış ve daha yetkin bir yayın organı olmaya özen gösterecektir. 10. yılında, **Serxwebûn**'un içeriği şu çerçevede olacaktır: Kürdistan, Ortadoğu ve dünyadaki gelişmeleri içeren güncel yorum yazıları yayınlanacak; Kürdistan'daki eylemler ve düşmanın yönelimlerinin sonuçları bilançolar halinde verilecektir. İçinde bulunduğumuz yılın serîhildanlar yılı olduğu dikkate alınarak, serîhildan sayfası açılacak; bu sayfada ayaklanmalara ilişkin araştırma-inceleme yazılarının yanısıra Kürdistan'daki serîhildanların gelişimi ve derslerine yer verilecektir. PKK IV. Ulusal Kongresi değerlendirmeleri ve kararları gelecek sayımızdan itibaren yayınlanmaya başlanacaktır. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin çeşitli sorunları ve kaydettiği gelişmeler **Serxwebûn**'un yine en temel konularından olacaktır. Mücadelemizin dersleri daha çok irdelenecek; dağ, zindan ve diğer direniş cephelerindeki yaşam ve mücadeleden anılara ve değerlendirmelere yer verilecektir. Direniş şehitlerimizin yaşamları ve mücadeleleri **Serxwebûn**'da yeralmaya devam edecek, tüm toplumumuza nüfuz eden değerler olmalarında anılarına bağlılık layıkıyla ortaya konmaya çalışılacaktır. Yine, savaş esirlerinin mücadelelerine sayfalarımızda yer verilecektir. Sömürgeci-faşist düşmanın özel savaşı tüm yönleriyle irdelenmeye devam edilecek, Kürdistan'daki çıkmazının yanısıra Türkiye halkına yönelik uygulamaları ve Türkiye devrimci-demokratik mücadelesinin gelişimi ve sorunlarına da yer verilecektir. Sosyalizmin sorunlarının yanısıra dünyadaki önemli gelişmelere ilişkin yazılar da sayfalarımızda yer alacak, ayrıca çeşitli konulardaki araştırma-inceleme yazıları da zaman zaman sunulacaktır.

Ana çerçevesi böyle çizilebilecek olan **Serxwebûn**, 10. yayın yılında bu temelde daha güçlenmiş bir içeriğe kavuşturulacaktır. Aynı şekilde, biçim yönünden de giderek daha yetkinleşen ve yenilenen bir gazete olmasına özen gösterilecektir.

Gazetemizin başlığını, çok sayıda okuyucumuzdan gelen talep üzerine değiştirdik. Bu sayımızdan itibaren kullanacağımız yeni başlığın beğenileceğini umudediyoruz.

Yeni yayın yılımızda daha zengin ve yetkin bir **Serxwebûn**'la okuyucularımıza ulaşmaya çalışırken okuyucularımızın da gazetemizi her yönden daha çok beslemelerini ve en geniş çevrelere ulaştırılmasında çabalarını arttırmalarını bekliyoruz.

— 10. mücadele yılında her bakımdan daha da güçlü ve adına layık bir Serxwebûn **için görev başına!**

Ortadoğu, Ortadoğu halklarınındır

Tarih boyunca egemenlerin ve özellikle son yüzyılda emperyalizmin hiç bir zaman ellerini çekmedikleri Ortadoğu'da bugün yeni bir kanlı ve kara sayfa daha açılmış bulunmaktadır.

Saddam diktatörlüğünün Kuveyt'e saldırısıyla sarsılan emperyalist sistemin dünya hegemonya statükoları ve gerici işbirlikçi şeyhlerin çıkarlarının bekası, Saddam çıbanının başının ezilmesini zorunlu kılmıştır.

Yıllardır bölgemizde her türlü entrika, baskı ve katliamlarıyla halklarımızın kaderi ile oynayan, istediği anda Panama'yı, Grenada'yı işgal eden, Libya'yı bombalayan, Filistin halkına karşı, siyonist soykırımı Birleşmiş Milletler kararlarına rağmen destekleyen, ABD ve diğer emperyalist güçler, "uluslararası hukuk", "Birleşmiş Milletler kararı", "Kuveyt'in bağımsızlığı" demagojilerini paravan yaparak emperyalist saldırganlıklarına bir yenisini daha eklemişlerdir.

Sovyetler ve Doğu Avrupa'daki gelişmeler sonucu meydanın boş kalmasıyla birlikte, "silahsızlanma", "barış", teraneleriyle dünyayı uyutmaya çalışan ABD, dünya jandarmalığında rahat at oynatmanın fütursuzluğuyla hareket ederken, Ortadoğu'da ortaya çıkan bu kriz tüm bu demagojilerin açığa çıkmasını da sağlamıştır.

Bu savaş, Saddam'ın pay tehditlerine karşı, emperyalist çıkarların korunmasından başka bir şey olmayan haksız ve karşı çıkılması gereken bir savaştır.

ABD'nin her ne pahasına olursa olsun başlattığı savaşta faşist TC iktidarı, kraldan daha kralcı pozisyonda bir an önce savaşta yer almaya çalışmaktadır. Böylece Özal iktidarı şimdiye kadar NATO içinde Sovyetler'e karşı yerine getirdiği ileri karakol ve uşaklık görevini, bundan sonra Ortadoğu'da sahibinin sesi olarak bölge halklarına karşı yerine getirmek istemektedir. Özal'ın savaşta yer almak isteği bölge konjüktüründeki bu gelişmelere ve ırkçı yayılma emellerine bağlı olmasıyla birlikte esas olarak, ülke içinde süratle derinleşen ekonomik, siyasi ve toplumsal çıkmazına bir çare olarak görmektedir.

Bugün Özal iktidarı, Türkiye halklarının ve ilerici, demokrat, devrimci güçlerin savaşın karşısında olmaları nedeniyle düştüğü gayri-meşru iktidarını koruyabilmek için savaş silahına sarılmaktadır. Çünkü ancak o zaman yıllardır yok edemediği Kürdistan'daki silahlı mücadele ve halk direnişine ölümcül bir darbe vurabilecek. Savaş bahanesiyle Kürdistan'daki köylerin boşaltılması, sürgün, tutuklama, katliamlarla Kürdistan'ın insansızlaştırılması ve Kürdistan'ın diğer parçalarında gelişebilecek hareketlere karşı önlem alabilmesi; kısaca Kürdistan sorununu kökten halledebilmesi için böylesi kanlı bir fırsata gereksinim duymaktadır. Öte yandan her geçen gün gelişen Türkiye devrimci hareketi, işçi, memur, gençlik kitlelerinin demokratik muhalefetini ezmek, devrimcileri yok etmek ve mücadelelerle kazanılan tüm demokratik mevzileri ortadan kaldırmak için savaşa sarılmak istemektedir.

Yıllardır emperyalist tahakkümden en fazla zarar gören, tarihsel birikimleri ve zenginliklerine rağmen yoksulluk ve sefalete itilen, yüzyıllardır içiçe yaşam birliktelikleriyle barışı en fazla hak etmelerine rağmen birbirlerine düşman kıldırılan Arap, Kürt, Türk, İran ve diğer halklar olarak Ortadoğu halkları, emperyalizmin bu yeni saldırısı karşısında direnerek kendi ğeleceğimizi kendi ellerimizle kurma onurunu yükseltmekten başka çaremiz yoktur. Eğer Ortaoduğu haritasının yeniden çizilmesi gerekiyorsa -ki er geç çizilecektir- bu, bölge halklarımızın bilinci ve mücadelesiyle gerçekleştirilecektir.

Biz aşağıda imzaları bulunan örgütler olarak, Türkiye halklarının kurtuluş mücadelesini, faşist TC'ye karşı tüm gücümüzle yükseltirken, haksız savaşın karşısında Ortadoğu halklarının yanında tarihsel ve siyasal görevlerimizin bilincinde olduğumuzu bir kez daha haykırıyoruz. Düşmanımız, bölge halkları değil; emperyalizm ve onun işbirlikçi, sömürücü, katliamcı iktidarlarıdır. Bölgemizde gerçek barış, halk iktidarlarının, halk demokrasilerinin ve halklarımızın kardeşçe ve onurluca yükseltecekleri hukuk üstünlüğü, ilkeleri üzerinde sağlanacaktır. Tüm bölge halklarının, ulusal ve devrimci güçlerini, emperyalizme karşı halkların mücadelesini yükseltmeye çağırıyoruz.

— Kahrolsun ABD ve Müttefiklerinin Ortadoğu saldırganlığı!
— Yaşasın Ortadoğu halklarının anti-emperyalist mücadelesi ve dayanışması!

Devrimci Komünist Parti-Ortadoğu Temsilciliği, Devrimci Sol-Ortadoğu Temsilciliği, 16 Haziran Hareketi-Ortadoğu Temsilciliği, Partiya Karkerên Kurdistan-Ortadoğu Temsilciliği, THKP-C Acilciler-Ortadoğu Temsilciliği, Türkiye Komünist Emek Partisi-Ortadoğu Temsilciliği, Türkiye Komünist Partisi/Birlik-Ortadoğu Temsilciliği, Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist-Ortadoğu Temsilciliği, Tevgera Sosyalist a Kurdistane-Ortadoğu Temsilciliği

18.1.1991

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor:

"Bir halk eğer köleyse, ancak şehitleriyle kölelikten kurtulabilir"

1990 yılı şehitleri, düşmanın özel savaşına ve Parti çizgisini tasfiyeye yönelik her türlü çabaya karşı devrimci mücadelemizin en sağlam ve sürekli teminatları olmuşlardır. Bu şehitlerimizin mücadelemizdeki yerlerini değerlendirirken, bir yandan dayatılan özel savaşın amaçları, diğer yandan ve en önemlisi de bir türlü Parti çizgisine gelememenin, bunun çok yönlü tasfiyeciliğinin ortaya çıkardığı durumlarla bağlantı içinde taşıdıkları anlamı ifade edeceğiz. Bu yıl, mücadele tarihimizde en çok şehit verdiğimiz bir yıldır. Bu yılda verilen kayıplar, 15 Ağustos Atılımı'ndan beri verdiğimiz kayıplara bedel bir yekunu teşkil etmektedir. Hiç şüphesiz, devrimci savaşımın boyutları dikkate alındığında belki de çok az şehit verilmiştir ve fakat mücadelemizin içinden geçtiği dönemi, Partinin doğru yaklaşımını, oldukça yetkin hazırlıklarını gözönüne getirdiğimizde, yine de hata payına bağlı olarak, verilmesi gereken kayıp listesinin çok üstünde bir yekundur. Bu durumun, bu iki temel özelliğe bağlı olarak üzerinde derinliğine düşünülmesi ve bu temelde kapsamlı sonuçlara ulaşılması önem taşıyor. Özellikle de Parti değerlerinin aşırı bir aşınıma uğraması, bu konuda gelişen sorumsuzluk, her birisi bir abide değerinde olan şehitlerin kapsamlı bir değerlendirme ve yaşamlarının özümsenmesine yönelik bir ihmalkarlık nedeni de olabiliyor. Oysa kendi şehitlerine gereken değeri vermeyen bir Parti, çok şey yitirmiş demektir. Bu tehlikeyi de gözönüne getirdiğimizde, şehitlerin yaşamının ifade ettiği anlamı tekrar tekrar bilince çıkarmak ve bunu bütün Partililere mal etmek daha da önem kazanıyor.

Biz Parti tarihimiz boyunca şehitlerin anısına bağlılığı dile getiren özlü değerlendirmeler geliştirdik. İlk şehidimiz olan **Haki KARER** için yaptığımız bir değerlendirme, bizi şu sonuca götürüyordu: Böylesine bir şehidin anısına verilecek karşılık; bir parti programına ulaşma, ne kadar az donanımlı olunursa olunsun grup hareketimizi parti hareketine dönüştürme ve parti ilanına yönelik adımları hızlandırmaktır. 1978'de PKK'nin ilanına bu temelde gittiğimiz biliniyor. Bunun ne kadar anlamlı bir gelişme ve Kürdistan tarihinin en önemli çıkışı olduğunu gözönüne getirdiğimizde, bir şehidin anısına bağlılığın nasıl bir güce dönüştüğünü, nasıl tarihi bir rol oynadığını şimdi daha iyi görmekteyiz. Yine, temel şehitlerimizden olan ve şehitlerin anısına bağlılığın mücadelesini temsil eden bir **Halil ÇAVGUN** için Hilvan-Siverek direnişinin geliştirilmesi kararına ulaştık. Mücadele tarihimizde en çok silahlı yöntemin konuşturulduğu ve çok önemli bir rol oynayan 1978-79 yıllarındaki gelişmeler, biraz da bu şehidimizin anısına bağlılığın ve kararlılığın bir sonucu olmuştur.

İlk zindan şehidimiz **Mazlum DOĞAN** yoldaşın şahadetine ilişkin yaptığımız değerlendirmede, O'nun için, direnişe giden yolda bir köprü olmuştur, artık bu köprüden şahadete gitmek daha da kolaylaşmıştır, dedik. Nitekim, bu şahadetin ardından zindan direnişçiliği ve ülkeye dönüş kararlılığı başlamıştır. Bunlar, bu şehidimizin anısına bağlılıkla yakından bağlantılıdır. Bu, büyük direniş hamlesine bir köprü teşkil etmiştir. Bu şahadette, zindan direnişçiliğine ülkeye daha yakın ve daha sıkı bir biçimde yönelme kararlılığı ve sonuçları gizlidir. Hayriler, Kemaller, Ferhatlar büyük direnişe, bu anıya bağlılıkla yönelmişlerdir.

Mahsum KORKMAZ'ın şahadeti de bir dönüm noktasıdır. Bununla düşman, en zor bir dönemde 15 Ağustos Atılımını, silahlı mücadeleyi bozguna uğratmak ve ülkeye bir daha yönelinmemesinin hesabını yapmış, bunu amaçlamıştır. Gerçekten de 1985 kışı bitip de 1986'ya yönelirken komutasını kaybetmiş ve her an dağılmaya mahkum birkaç düzinelik bir gerilla gücü vardı. Bu durumda silahlı mücadeleyi sürdürmek çok büyük çaba istiyordu. Bu şahadetin ardından ortaya çıkan gelişmeler, ciddi taktik saptırmaları ile parti kişiliğine, yaşamına ters ve partiye karşıt ögelerin hesaplarını geliştirmesinin de bu şahadetle yakından bağlantılı olduğunu açığa çıkardı. Bunu gözönüne getirdiğimizde aynı bağlılığın gereklerinin ne kadar zor olduğu çok iyi anlaşılır. Bu şehidimizin anısına yaptığımız değerlendirmede, hedef, gerekirse 50 kişilik birlikler halinde Botan'da silahlı mücadeleyi tırmandırmaktır, dedik ve ardından şahadet yılında bu güce ulaşmayı mümkün kılan çabalara giriştik ve gerçekleştirdik. Bu anıya yerinde ve kararlı bağlılık olmasaydı, Botan'da mücadeleyi sürdürmek, giderek çok sayıda birliklerle yetkinleştirmek mümkün olmayacaktı. Anıya derin bağlılıkla büyük bir çalışma hamlesine yönelme, daha 1987'lerin başlarından itibaren mücadelenin Botan'da kesintisiz olarak nicelik ve nitelikçe yetkinleşerek devam edeceğini göstermiştir.

Bu şehitlerimiz, mücadele halkamızın kilometre taşları oluyor ve her halkayı diğer halkaya bağlayan temel halka rolünü oynuyorlar. Mücadelemizi kızıl bir şerit gibi etkiliyor, tüm şehitlerin komutanı oluyorlar. Şüphesiz, diğer birçok şehidimiz de var. Gerçekten hepsi, her birisinin anısına bir abide dikilmesini, bir roman yazılmasını mümkün kılacak zenginlikte şehitlerdir. Onların anısına, bütün yaşamlarını dile getiren bir şekilde parti edebiyatını mutlaka geliştirerek karşılık vermek bizim için bir borçtur. Ama bizim için en büyük borç, onların temel amacı olan mücadeleyi kesintisiz bir biçimde sürdürmekti; bunu sonuna kadar yaparak tam da anılarına verilmesi gereken karşılığı verdik.

Mehmet KARASUNGUR yoldaşın şahadetini biz bir ulusal birlik gerekçesi yaptık ve bugün Kuzey ile Güney Kürdistan halkı arasındaki birlik çabalarında öncü bir rol oynuyoruz. Yine **Hasan BİNDAL** arkadaşımızın şahadeti ile, Partiye dayatılan ve artık açıkça bir düşman dayatması konumuna yükselen kontra pratiğine karşı çok köklü yöneldik. Geçirdiğimiz bu son bir yıl içinde parti içini arındırmada tarihi bir aşama yaptık ve en az düşmanın dayattığı özel savaşa karşı verilen mücadele kadar, ondan daha tehlikeli ve daha tahripkar olan iç yıkıcılığa, bozgunculuğa, halk ve parti düşmanlığına varan tutumları bir daha kolay kolay başını uzatamayacak bir duruma getirdik. Görülüyor ki, bu önemli şahadet halkaları, Partimiz için en büyük güç kaynağı oluyorlar. Anılarına bağlılık, Partiye, tarih içinde yol aldırmada temel kilometre taşları oluyor.

Genel şehitler halkasına böyle bir bağlılıkla tekrar anlam verirken, bu temel halkalar içinde diğer tüm şehitlerin her birisinin bir halka özelliğini sıkı sıkıya dokumamız sonucunun çıkarılması gerektiğini önemle belirtiyoruz. Her şehit için, şehidin verildiği zemin, zaman ne anlam ifade ediyor? Yaşamıyla bize, döneme ve çevresine ne katmıştır? Son sözü nedir? Partiye, önderlik gerçeğine bağlılık düzeyi nedir? Bütün bunların anlamını iyi koymayı bir görev olarak bellemek hepimizin borcudur. Biz, bu borcu sınırlı da olsa yerine getirmeye çalışıyoruz. Dolayısıyla şehitleri tanıyan herkes, mümkünse onların anılarına ilişkin değerlendirmeleri belgelendirmelidir, şehitler hakkında ne biliyorsa, özellikle de hakkında fazla malumatımızın olmadığı şehitleri kim tanıyorsa, mutlaka daha şimdiden bir belgelendirme faaliyetine ağırlık vermelidir. Onların sözleri, yaşamları ve onlar hakkındaki değerlendirmelerimizi Partiye iletebilmeliyiz.

1990 yılındaki şehitlerimize biraz daha kapsamlı değinmeyi gerekli görüyoruz. 1990 yılı, bizim açımızdan da özel savaş açısından da bir kader yılıydı. Biz bu tehlikeyi daha 1989'larda iyice bilince çıkararak 1990'ın nasıl kurtarılacağını kestirmeye çalıştık. 300'e yakın oldukça eğitilmiş, donatılmış bir yönetim ve savaşçı gücünü başta Botan olmak üzere ülkeye serpiştirdik. Bu, 1990'ı bekleyen tehlikeyi, imhayı bertaraf etme düşüncesi ve tavrından kaynaklanıyordu. Bununla da yetinmedik, her an 1990'ı kesintisiz sürdürecek militan ve savaşçı gücünü ardı arkasına hazırlayarak ülkeye aktarmanın çabası ve müdahaleleri içinde olduk. Bu, ne pahasına olursa olsun, 1990 yılı kesintisiz ve giderek gelişen bir savaş yılımız haline getirilecektir anlamına geliyor ve çok yönlü bir kararlılığı ifade ediyordu. Bunun gereklerinin yerine getirilmesi, çok yoğun bir çabayla mümkün olabildi. Yine devrimci savaşı bu yıla yaymayı, geliştirmeyi sadece militan ve savaşçı aktarımı düzeyinde katkıyla değil, taktiğe yönelik olarak en büyük netliği sağlayacak çok kapsamlı çözümlemeleri yaparak da gerçekleştirmeye çalıştık. Konferans ve kongre çalışmalarını bu yıla yayarak en gelişmiş ve bütün Partiyi dönüştürecek, yetkinleştirecek seviyeye getirmeyi temel bir görev olarak belirledik. Yılı, bir serîhildan yılı haline getirerek kesin bir biçimde bizim olması için ne lazımsa onu yaptık. Milyonlarca kitleyi serîhildana çekip onun etkisi altına sokarak, düşmanın asla baş eğdiremeyeceği bir halkın devrimci savaş yılına dönüştürmek istedik, bunun sonucunda sınırlı da olsa bir gelişme yaşandı; bu, hem silahlı devrim güçlerinde ve hem de halkın siyasal savaşımının gelişmesinde görüldü. Büyük bir çabayla ve gerçekten oldukça planlı bir şekilde düşmanın bütün özel savaş dayatmalarını boşa çıkarmayı hesaplayarak bu yıla yüklendik ve bazı önemli kazanımlara ulaştık.

Düşmanın dayattığı özel savaş, sanıldığından daha kapsamlıdır ve 1990'da biraz daha yetkinleştirilerek yürütülmeye çalışılmıştır. Düşmanın açıkça itiraf ettiği bir savaş olarak bu, bütün Türkiye kamuoyunca da kavranılmaya başlanmıştır. Kürdistan halkı da, kendisine dayatılan bir savaşın mevcudiyetini derinden farketmiştir. Kürdistan'da yaşanılanın bir karşı-devrimci savaşla ona karşı geliştirilmek durumunda olunan bir devrimci savaş olduğu dost-düşman herkesin bilincine yerleşmiştir.

Ama 1990 yılı için en çok üzerinde durmamız gereken husus, kayıpların taktik dışılıkla bağlantısı, hazırlıklara yeterince ağırlık vermeme, pratik savaş komutanlığını akıl almaz bir biçimde şekilsizleştirme, merkezi rolden, komuta rolünden sürekli kaçınma ve neredeyse bunu bütün savaşım güçlerimizi tasfiyeye götürecek, kurnazca ve kontravari çabalara yönelecek kadar ve ayrıca çok kölece savaşımın yasalarında yaşamayı normal görecek kadar bir tehlikenin kendi içimizde Parti taktiğimize ve devrimci savaş çizgisine çok yönlü olarak dayatılmış olma gerçeğidir. Kayıpların nedenini bunlara bağlamalıyız. Eğer devrimci savaş daha da tırmandırılırsa belki çok daha fazla kayıplar olabilir. Ama bizim hesaplarımıza göre merkezi yürütme düzeyinde bulunanların ve savaşçıların de kölece izleyiciler konumunu gözönüne getirdiğimizde, bu kayıpların önemli bir bölümü, tırmandırılan devrimci savaşımın doğal bir sonucu değil, savaşmamanın, taktiğe gelememenin yolaçtığı kayıplardır. Bu nedenle, 1990 yılı şehitleri üzerinde büyük bir hassasiyetle duruyoruz. Eğer büyük bir hassasiyetle üzerinde durulmaz, nedenleri araştırılmaz, gerekli sonuçlar çıkarılmazsa, bu, değerlerin aşınımına, sorumsuzluğa, en büyük değer ifade eden devrimci militan ve savaşçıların yaşamına karşı sorumluluğumuzun unutulmasına, "normal kayıptır" adı altında, üzerinde en çok durulması ve geliştirilmesi gereken savaşçı gücümüzün en tehlikeli yaklaşımlar sonucu böylece heba olup gitmesine yol açar. Savaşçıları biraz daha iyi savaşır düzeye getirmek sanıldığından daha zor bir iştir. Bu işte en çok harcamaya yol açanlar, devrimci savaşçı eğitimine kendini asla vermeyenler, bir insan nasıl doğar, büyür, gelişir bundan habersiz olmanın, dolayısıyla insana değer vermemenin sorumsuzluğunu yaşayanlardır. Aylarca yanında bulunan bir-iki köylü savaşçıya bir devrimci inanç, bilinç veremeyen, özgürlükçü tutumu aldırmayanlar vardır. Kürdistan için devrimci savaşçı yetiştirmek, en zor işlerden birisidir. Şunu açıkça belirtelim ki, bu binlerce savaşçıyı, bugün ülkede savaşan ve şehit düşenlerin büyük bölümünü biz burada eğittik. Onlarda cesaret ögesini yaratmak, ülkeye kendini feda etme inancını yerleştirmek, biraz da savaş yeteneği kazandırmak için sanıldığından daha fazla ve çok yönlü bir çaba harcanmıştır. Savaşçı militan yapı üzerine ucuzca oturarak veya içinde kalıp da rolünü oynayamayanların anlayamadıkları husus budur. Bunlar gafildir, gafil oldukları ve değerlerin kıymetini iyi bilmedikleri için savaşçıları kolay kaybediyorlar, onları koruyamıyorlar, yetkinleştirmiyorlar, özellikle yeni savaşçı yetiştirmiyorlar.

Açık ki, kendini bu temelde üretemeyen, büyütemeyenler asla ordu kuramazlar. Yıllarca savaşım içinde olup da birkaç savaşçı eğitmemek, kendi birliğini büyütmemek ne anlama gelir? Bu, savaşta yenilgiyi ifade eder. Değer kaybı konusunda sorumsuzluk, Partiyi en ciddi aşınıma uğratan, dolayısıyla en çok karşısında dikilinmesi, mücadele edilmesi gereken bir tutumdur. Çünkü bu, Partimizde biraz daha tehlikeli boyutlara ulaşmıştır. Biz tüm gücümüzle özel savaşı boşa çıkarmak için, savaşçı gücünü geliştirmeye, onların her düzeydeki eğitim ve donatımlarını sağlayarak biraz büyümelerine çalışırken, özellikle ülkedeki taktik dışı pratikten sorumlu olan bazılarının kendini asla bu görevlere vermemeleri, merkezi yürütme gücü olarak onları koruma ve geliştirme çabalarını gafilce unutmaları söz konusudur. Yine çok sıradan bir talimat sistemi içinde çalışılsa, Partinin netleşen taktiği baştan beri bilinip ve biraz da sorumluluk duygusu taşınsa, birimler halinde nasıl savaşılır sorusuna rahatlıkla karşılık vermek mümkünken, bir mevzi savaşına kadar götürebilecek bir çılgınlığı görmemezlikten gelme, en yanlış hareket ve üslenme tarzına göz yumma, buna yol açma, hiçbir biçimde kabul edilmeyecek en sakat çarpışma düzenlerine girme durumları yaşanmıştır. 1990 yılı boyunca karşımıza çok çıkan kayıplarımızın büyük bölümünün taktik dışı pratikten kaynaklandığı açıktır; onlu, yirmili kayıpların temel nedeni budur ve düşmanın abartmaya çalıştığı kaçışların altında da bu gerçek yatar. İyi eğitilmeyen, moral kazandırılmayan ve iyi bir komutaya kavuşturulmayan savaşçının kaçacağı açıktır. Köylünün yaşam tarzı, bunu kesinlikle böyle kılar. Dolayısıyla çok sayıdaki kayıp ve kaçışların bu gafletin, taktiğe sağ yaklaşımdan tutalım sorumsuz, bozguncu, taktiği bilerek boşa çıkarmaya kadar ve bir de taktik dışılığa kölece boyuneğmenin çok sayıdaki tutumuna girmenin, devrimci savaş çizgimizle ve Partinin bu konudaki bitmez tükenmez çabalarıyla oynamanın bir sonucu olduğunu önemle belirtiyoruz.

1990 yılındaki kayıplar üzerinde, özellikle Botan alanından gelen militan ve savaşçılar da özenle duracaklardır. Bu kayıplara yol açan yaşamı, çarpışma, hareket ve üslenme düzenini gözönüne getirerek daha somut bir şekilde değerlendireceklerdir. Buna kimler yol açmıştır, kimler sorumlu tutulmalıdır, herkesin kendi payı nedir sorularına yanıt bulacak, bunu netleştirecek ve bu temelde IV. Kongre kararlılığımızın gereklerine ulaşmayı bileceklerdir. Bu, gerekleri mutlaka yerine getirilmesi gereken bir borçtur.

Bu yıllarda, aynı zamanda ucuz ajanlık suçlamalarıyla -ki büyük ihtimalle önemli bir kesimi suçsuzdur- komplocu anlayışın yol açtığı şehitlik olayları da vardır. Ajandır diye şehit edilen bu değerlerimizin itibarını IV. Kongre kararı gereği iade ettik. Ama bu yetmiyor; bunun yanısıra bu duruma yolaçan anlayış sahiplerinden hesap sormak ve bunlar hakkında acımasız bir kararlılığa ulaşmak da Kongremizin bir kararıdır. Bu kararımız belli oranda uygulanmış ve bundan sonra da sonuna kadar uygulanacaktır. Bazı yoldaşlar, çok alçakça ve vahşice katledilmiş, bazıları da ciddi bir biçimde ağır bir suçlama altında bırakılmışlardır. Nasıl ki halk düşmanlığı yapılarak suçsuz bazı insanlar hiç yere katledilmişse, Partiye dayatılan taktik dışılık sonucu çok sayıda militan ve savaşçı şehit düşmüşse, bir o kadarı da ajanlık ithamlarıyla manen ve fiziki olarak öldürülmüşlerdir. Bu yılda, hem de devrimcilik adına işlenen böylesi cinayetler de vardır. Bunların anısına vereceğimiz en büyük karşılık, buna yol açan pratiğin sahiplerine karşı dinmeyen bir öfke ve mücadele kararlılığını sürekli yaşatmak ve yoldaşlara değeri dimdik ayakta tutmaktır. Düşmanın piyon olarak saflarımıza sürdüklerinde bile devrimci dönüşümü yaptırma konusunda özgüvene ulaşmamızın bir gereği olarak bunu yapmak durumundayız.

Düşmanın yüzyıllardan beri uygu-

ladığı bir politika vardır: Halkımızı halkımıza kırdırma, bunu başarmak için de çok çeşitli yöntemleri hayata geçirme. Bu amaçla özel savaş kurmaylığı, bize karşı da koruculuk sistemini geliştirmiştir. Bunların hepsinin idamlık bir suç içinde olmadığı açıktır. Önemli bir kesimini afla kazanmak gerekir, ki nitekim böyle bir çabamız da vardır. Yine düşmanın saflarımıza yolladığı çok sayıda piyonu etkisizleştirmek mümkün ve gereklidir. Özellikle bunlar aracılığıyla bizi aile, kabile çelişkilerine itmek istediği de dikkate alınarak, bunları tarafsızlaştırma ve hatta affetmeyi de bir devrimci politika olarak ilan ettik ve gereklerini yapmaya çalıştık. Yine, iç hainlere karşı da, bunların amaçları, tahribatları ve iflah olmazlığını dikkate alarak devrimci şiddeti uygulamayı; dönüşme olasılığı olan herkese belli bir yaşam hakkı ve affedilmeyi tanımayı esas alacağız. Gözükara bir biçimde soyuna, insanına ve Partiye acımasızca kastedenleri ise asla affetmeyeceğiz.

İşte, bu yılda devrimci şiddete bu temelde anlam vermeye, zor da olsa Partinin şiddet anlayışına doğruluk, geçerlilik kazandırmaya çalışılmıştır. Bu yıl içinde kontra pratiği sahiplerinin -ki bazılarının muhtemelen düşmanın özel savaşıyla da bağlantısı vardır-, taktik dışı eylemlerini bir politika haline getirerek Partimizin büyük insancıllığı ve yurtseverliğini, insana büyük değer verme özelliğini bir tarafa iten ve böylece bunu halkımıza ve bize kastedecek bir duruma kadar yükseltenlerin, bilerek veya bilmeyerek kesinlikle düşman konumunda olduklarını bilme, bu temelde çözümlemelere yüklenme ve bazı kararlara ulaşma ve yerinde bazı uygulamaları gerçekleştirme durumu sözkonusudur. Bu, önemli bir meseledir. Ayrıca, devrimci savaş gücümüzün yersiz işlerle uğraştırılması, yersiz hareket tarzı ve savaşmamanın çok yönlü bahanelerine ve sonuçlarına ilişkin çözümlemeler geliştirilmiş, en kapsamlı taktik aydınlatma, taktiğe doğru gelme ve uygulama bu yıla yayılmıştır. Şehitlerimize büyük bağlılıkla, yersiz kayıplara yol açan nedenlerin, taktik dışı kalmanın ve savaşmamanın üzerine gidilerek taktik oturtulmuş, Partinin savaş anlayışına her yönüyle ulaşılmıştır. Bu temelde küçümsenmeyecek çabalar harcanmıştır. Hiç şüphesiz herşey yapılmamıştır, ama düşmanın dayattığı özel savaşa karşı daha yetkince mücadele verme, savaşı derinliğine, genişliğine yayma ve en önemlisi de oldukça aşınıma uğrayan Parti öncülüğünü oturtma, savaşçılar ve halk içinde Partinin yaşam tarzını hakim kılmak için gösterilen yoğun çabalarla bu yıl, önemli bir kazanım yılı haline getirilmeye çalışılmıştır. IV. Kongre kararlarında da çok iyi görüldüğü gibi, bunu sonuca götürme en çok ağırlık verdiğimiz bir çalışma olmuş ve başarılmıştır.

O halde, gerillayı ülke genelinde derinliğine ve genişliğine yayma, Parti öncülüğü ve yaşamıyla bütünleştirme, düşmanın çok yönlü özel savaşına karşı verilen en geçerli bir yanıttır ve böylelikle kesinlikle gerileme olmamış, ilerleme sağlanmıştır. Sağlanan bu gelişmede bu yılın şehitleri temel bir rol oynamışlardır. Parti içini netleştirme, bununla çok yakından bağlantılı olarak taktik dışılığı ve çok yönlü bozguncu çabaları ortaya çıkarma; merkeze, yürütmeye gelmeme, görevlerine sağlam ulaşmamanın nedenlerine ve yol açtığı sorunlara kapsamlı olarak yönelindi ve Parti öncülüğü ve doğru yaşam tarzı hakim kılındı. Sonuçta ortaya çıkan, bu yılın Partinin iç yaşamı açısından da ileri bir kazanım yılı haline gelmesi, bu temelde küçümsenmeyecek bir başarının gerçekleştirilmesi oldu.

Her bölgede şehitler verildi. Bu temelde verilen şehitler, bir yandan özel savaşa karşı devrimci savaşımın kalıcılığının ve bütün halka taşırılmasının gerekçesi olurken, öte yandan yurtseverliği Kürdistan genelinde dalga dalga gelişen bir akım haline getirdi. Bu gelişmeleri yaratanların, en başta bu yılın şehitleri olduğu açıktır. Kürdistan halkı, tarihin hiçbir döneminde bu yılki kadar yurtseverliğe sarılmadı. Bu yıl yurtseverliğe bu kadar sarılmasının en temel nedenlerinden biri, hemen hemen her bölgeden ve çok iyi tanıdığı değerli evlatlarının şahadetini görmesi ve bu şahadetlere, yüreğinde doğan derin acıyı içte kapsamlı bir yurtseverliğe ve giderek serihildana dönüştürerek karşılık vermesiyle bağlantılıdır. Bu, şehitlerin yol açtığı bir gelişme ve büyük bir kazanımdır. Yine uluslararası alanda devrimci savaşımımızın etkisinin yoğunca gelişmesi, Kürdistan'da verilen mücadelenin bir yurtseverlik savaşı olduğunun kabul edilmesi ve dünya kamuoyunun Kürdistan gerçeğini daha çok tanıması bu savaşla ve bu savaştaki şehitlerin anısıyla yakından bağlantılıdır. Bu yıl, Kürdistan'ı uluslararası politikanın içine sokan, dost-düşman herkesin sonuç çıkarmasına yol açan bir gelişme yılıdır ve bunda şehitler temel bir rol oynamışlardır. Ulusal birlik çalışmalarına en büyük katkılardan birisini, yine bu yılın şehitleri vermişlerdir. Gerek ülkemizin her alanında temel savaş gücümüz olan işçi-köylü-gençlik ittifakının ve gerekse diğer sınıf ve tabakaların sınırlı da olsa yurtseverliklerinin gelişmesinde, ulusal birlik çabalarına bir de bu yönde ilerleme kaydettirilmesinde bu şehitlerin rolü belirgindir. Böylesine şehit olma ve bu özveriyi çok sayıda sunma, halkın derin ulusal birlik bilincine ve talebine ulaşmasında ve birazcık yurtseverim diyenlerin ulusal birliğe gelmesinde temel rol oynamıştır.

Hiç şüphesiz PKK tarihinde her yılın şehitlerinin bir anlamı vardır. Özellikle de 15 Ağustos Atılımı ve sonrasındaki şehitler, ulusal kurtuluşa yönelmenin kesintisizliğini ve vahşi sömürgeciliğin asla bir daha eski hükümranlığını sürdüremeyeceğini kanıtlamışlardır. Bizim grup dönemimizin şehitleri Haki komutasında neyi ispatladılar? O vakit, PKK'nin şehitleri ideolojik gruplaşmalara karşı zaferin güvencesi olacaktır, denildi ve bu rolü oynadılar. Zindan direnişçileri de, bu büyük tarihi rolü oynadılar. 15 Ağustos Atılımı'nın şehitleri, silahlı mücadele Kürdistan'da kesintisiz sürecek, halk savaşımı gelişecek ve zafere bu temelde gidilecektir, dediler. Bu kararlılığın teminatı olarak görülüyor ki, birinci halka, ideolojik-politik yolun açılmasının şehitleridir; ikinci halka, PKK'nin kesintisiz yaşayacağının şehitleridir; üçüncü şehitler halkası ise, halk savaşımının kesintisiz gelişeceğinin şehitleridir ve hepsi de tarihi bir rol oynuyor ve birbirleri ile çok yakından bağlantılıdır. İşte, şehitlerimizin bütün dönemlerde ve vatan topraklarında yaşanan ulusal uyanıştaki yerleri nedir sorusuna bu temelde cevap vereceğiz. Yurtdışı, özellikle de Ortadoğu'da da şehitler abidemiz vardır. Eğer bugün buradaki çalışmaları böylesine geliştirdiysek, hiç şüphesiz bunun temel harcı yine bu şehitlerimizdir. Bu şehitlerimiz, uluslararası alanda gerektiğinde direnebileceğimizin sembolü olarak bize büyük bir yaşam alanı açtılar; bir kararın, bir yaşamın sembolü olarak hepimizin yaşamına yaşam kattılar.

O halde, şehitlere yaklaşımda yanılgılı olamayız. Onlar, bugün bizi vareden temel değerlerdir derken çok yerinde bir belirleme yapıyoruz. Yaşamımızın temel gerekçeleri ve militanlık kaynaklandırlar ve dolayısıyla biz, onların şahsımızda sürüp gitmelerinin bir ifadesi olmaktan öteye birşey değiliz. Onlar bizde yaşayan ve yaşamımıza komuta eden gerçek değerlerdir. Kürdistan tarihinin en amansız imha süreci içinde ve en büyük kararsızlığın, cesaretsizliğin, fedakarlıktan kaçınmanın kol gezdiği bir ortamda büyük cesaretin, fedakarlığın, karanlığı yırtmanın şehitleridirler. Onlar, bu temelde yüreği yaratmada, fedakarlığı yaratmada, karanlığı yırtmada en büyük kahramanlardır ve en büyük güç kaynağıdırlar. Bir halk eğer köleyse, ancak şehitleriyle kölelikten kurtulabilir; ne kadar özlü, büyük şehitleri varsa özgürlüğe de o kadar hakkı vardır. Eğer bu halk Kürdistan halkıysa ve gerçekten uğruna bir avuç insanın en büyük kahramanlıkla, kendini bile bile şahadet gerçeğine vermesiyle dirilecekse, işte bu şehitler, böylesine bir halkın dirilmesinde temel yaratıcı kaynaklar oluyorlar. Belki de hiçbir halkın kurtuluş tarihiyle kıyaslanmayacak bir biçimde, Kürdistan halkının kurtuluş tarihinde PKK şehitlerinin önemli bir yeri vardır. Bunlar, sadece PKK tarihinin, dolayısıyla PKK'yi geliştirmenin şehitleri değil, aynı zamanda Kürdistan halkını yeniden yaratmanın şehitleridir. Hatta TC gibi, son yıllarda Türkiye halkı ve giderek Ortadoğu halkları için de bir başbelası olan iğrenç bir faşizmin, halklar düşmanı bir karşı-devrim ileri karakolunun işlemez duruma getirilmesinde büyük bir rol oynayarak Ortadoğu halklarının özgürlüğünün en sağlam teminatları olmuşlardır. Ayrıca, içinde bulunduğumuz bu dönemde sosyalizme karşı kabaran tasfiyeci yaklaşımların, reel sosyalizmin çözülüşünün ortaya çıkardığı ağır sorunlar karşısında doğru bir sosyalizm anlayışını temsil etmenin ve bunu PKK'de somutlaştırmanın en sağlam kaynağı olmaları itibarıyla şehitlerimiz, sosyalizm tarihinin en değerli şehitleri olarak da bir anlama sahiptirler, böyle anılacaklardır.

“Fırat yoldaş, halkımızın en çok bittiği denilen, en çok tahribata uğrayan, göçertilen, şekilsizleştirilen bir ortamdan alabileceğimiz en umutsuz değerin bile, doğru yaklaşım, eğitim ve savaş hattıyla nasıl bir kahramanlık değeri olabileceğinin kanıtıdır.”

Burada anlamı biraz daha derinden kavranıp özümsenmesi gereken iki şehidimiz hakkında da kısaca bir değerlendirme yapmak istiyoruz. Bu şehitlerimizden birisi Fırat arkadaştır. Fırat arkadaş, uzun bir süredir anayurt topraklarından göçmüş bir ailenin çocuğudur. Avrupa koşullarının oldukça tahripkar etkisini yaşayan, ulusal kişilikten bir hayli uzaklaşmış bir ortamda doğup büyüyor ve çok az umut bağlanılan bir konumdan geliyor. Kampımıza geldiğinde, çok zor dönüşüme uğra-

Zeynel AKYAR (Fırat) yoldaşın şehit düştüğünde üzerinde çıkan ve kanıyla mühürlenen mektubu, başta Kürdistan gençliği olmak üzere tüm halkımıza mücadeleye girme emri ve kaynağa dönüş çağrısıdır.

Saygı değer Ailem,

Mektubuma başlamadan önce tüm içtenliğimle selam ve saygılarımı iletir, yaşam kavganızda üstün başarılar dilerim.

Bildiğiniz gibi yaklaşık 2 yıl olmaktadır ülkedeki mücadeleye bir fiilen katılmış durumdayım. Parti merkezi okulunda uzun bir süre siyasi ve askeri eğitim gördükten ve bu temelde bir formasyon geçirdikten sonra ülke alanına geçtim. K. sizlerinde bundan haberiniz vardır. O dönemde babamla Akademide buluşmuştuk. Burada babamla belki tam ayrıntılı olmasada konuştuk ve eminim birbirimizi çok iyi anladık. Tüm ülkeye geçmeden önce sizlere çok kapsamlı bir mektup yazmıştım. Bu mektupta yalnızca beni anlayabilmeniz için yazmamıştım. Mektubumda amaçladığım sizinde görevlerinizi öğrenip bunlara bağlı olmanızdı. Evet her şerefli, namuslu Kürdistanlılar gibi sizlerin de görevlerine sahip çıkmanız içindi.

Bu mektubumdan sonra sizlerden hiçbirşey öğrenemediğim için maalesef ne derece sizin kendi görevlerinizi yerine getirdiğinizi bilmiyorum. Fakat umarım en iyi şekilde bunu yapmaya çalışıyorsunuz. Çünkü daha önce de belirtmiştim, birbirimize karşı saygılı olmanın en doğru esası budur. Bu nedenle bende bu iki yıllık ülke mücadelesinde inancım sizlere karşı saygımı korumaya çalıştım. Eminim sizler bunu daha fazlasıyla yapıyorsunuz. [illegible] lere yakışanda ancak budur. Halk olarak birbirimizden gurur duyacak çok az şey kaldığı hepimizce bilinmektedir. Bu açıdan bu konuma yeniden [illegible] insan olarak yaşamın anlamlı kılınan kendiside budur. O halde en [illegible] bu konumdan yoksun olan bir halkın [illegible] olarak bu konuda sonsuz [illegible] bir olmalıyız. Buda elbette [illegible] ve fedakarlık isteyecektir.

Fazla örneklendirmek istemiyorum, ancak kendiniz görecek olarak [illegible] Hangi baba oğluyla gurur duyabiliyor. Hangi oğul, evlat ailesiyle [illegible] gurur duyabiliyor. Hayır, yok denecek kadar. Çünkü hepside düşürülmüştür.

İşte PKK'nin verdiği mücadelenin bu yönünün anlamını çok iyi kavramak gerekiyor. PKK mücadelesi aslında bu çarpıklığa düşürülmüş öze karşıdır. Toplumu, bireyi yeniden yüceltme, büyütme hareketidir PKK. Dolayısıyla toplumun bu konumuna karşı çıkan, kendisini, toplumu bu düşürülmüşlükten kurtarmak isteyen herkesin yeri PKK'dedir. Bu gerçekler bilindiği için ve özellikle sizlerin bunu bildiğinizden emin olduğum için buna fazla değinmeyeceğim. Bilen insanlara [illegible] pratik [illegible] yol yürüdüğüm için burada bir daha değinmeyi anlamsız buluyorum.

Biliyorum şuanda mektubumu okurken benim hakkımda bazı şeyler öğrenmek istiyorsunuzdur. Bu yüzden sizleri daha fazla bekletmeden kısacada olsa kendi durumum hakkında bilgilendireyim.

'89 Baharında ülkeye, Botan alanına bir grup arkadaşla geçtim. Buraya geldikten sonra uzun bir süre Uludere [illegible] alanda çalışmalara katıldım. Daha sonra ise Botanın birçok alanında ve çok çalışmalara katıldım. Şuanda yaklaşık bir yıldır Ara Hareket Birliği'nde(?) yer almaktayım. Bir gerilla yaşamının [illegible] Aslında gerçeği söylemek gerekirse Dağ, gerilla yaşamını tüm tatlı güzel yanlarıyla [illegible] Özgürlük [illegible] dağlarıyla [illegible] içinde [illegible] İnan

yan biri olarak değerlendirilmişti. Özellikle Dersim'in, en erkenden düşmanın vatansızlaştırma ve ulusal özelliklerden uzaklaştırma operasyonlarına derinliğine tabi tutulmasının yarattığı etkiyle Avrupa'nın yozlaştırıcı, soysuzlaştırıcı özelliklerinin birleşmesinin ailede böylesine bir kişiliğin oluşmasındaki payı da gözönüne getirildiğinde, bu ortamda oluşan problemli bir bünyeyle yola çıkmanın ne anlama geldiği daha iyi anlaşılır.

Bu kampımızın tabii bir özelliği, çok çeşitli alanlardan gelen herkese temel ulusal özellikleri ve sınıfsal kimliği kazandırmaktır. Fırat arkadaş için de bu yapılmıştır. Unutmamak gerekir ki ulusal özden kaçma, hele hele yurtdışına kaçmanın en amansız bir biçimde geliştiği bu yıllarda neredeyse ülke nüfusunun yarısının boşaltılması, kurtuluş diye, ülkeye en büyük darbenin biraz da bu biçimde vurulması, halkımızın, bilmeyerek de olsa düşmanın bu oyununun kurbanı olması, öyle kolay kolay üstünden atlanacak ve birazcık da olsa yurtseverim diyenlerin görmezlikten gelecekleri bir husus değildir. Belki de tarihimizin en tehlikeli bir döneminde özel savaşla vatan topraklarımızın boşaltılması ve bunun yıkıcı sonuçlarıyla karşı karşıyaydık. 12 Eylül faşizminin kararı, sadece ülkeyi talan etmek değil, aynı zamanda boşaltmaktı. Bütün yetkin, çalışabilir nüfusu, hem de Kürdistan'ı yaşanmaz hale getirerek boşalttı. Türkiye'nin batısına, Avrupa'ya ve hatta dünyanın dörtbir tarafına savurdu.

Büyük bir cehaleti yaşayan, yıllardır sömürgeciliğin tahribatı ve asimilasyonu altında bulunan ve bundan en kolay etkilenen yörelerimiz vardır. Bunların en başında Dersim yöremiz gelir. Buralar, Türkiye'nin batısından itibaren adım adım tüm Kürdistan'ın etkilendiği sahalardır. TC buraları boşaltmayı terörle de birleştirerek hızlandırdı. Kars'tan Maraş'a kadar, bütün alanlarda katliam -ki Maraş katliamı iyi bilinmektedir- denemelerine girişmesi boşaltma politikasının bir gereğidir. 12 Eylül faşizminin bunu daha da sistemlileştirmesi, çok sayıda operasyonla yüzbinleri tutuklattırarak sonuna kadar gerçekleştirmesi, fiziki anlamda da ülkeyi ulusal özelliklerden uzaklaştırmada ne kadar vahşi davrandığının açık örneğidir. Bugün, Botan'ı boşaltma biçiminde bütünüyle tamamlamaya götürüyor. Bu, gerekli karşılık verilmezse belki de etkisi yüzyıllarca yaşanacak olan büyük bir tehlikedir. Gerçek durum bu iken bizim ülkeye dönüş kararımız kesindi. Yurtdışına çıkış; ülke dışına bir adım atmanın karşılığında ülkeye on adım daha yönelmek şartına bağladık. Başta Avrupa olmak üzere, kaynağa dönüş hamlesini, bu politikamızın gereğine uygun olarak ruhta, düşüncede ve fiziki planda başarmaya çalıştık. Yüzlerce savaşçıyı bu alandan getirdik ve eğittik. Bunlardan yüzlercesi şehit olarak büyük vatanseverlik mücadelemizde nasıl bir rol oynayabileceklerini gösterdiler. Bu, böylesine bir kaynağa dönüş kararlılığıyla düşmanın dayattığı özel savaşa verebileceğimiz en iyi karşılıklardan birisiydi.

İşte, bu temelde, kökeni Dersim katliamına bağlı olan bir zoraki göçertme ve yine Avrupa'da ulusal özelliklerin tamamen tüketilmesine karşı başlattığımız bu yeniden kaynağa dönüşün anlamı çok açıktır; böylesine bir ortamda şekillenen ve hem de en problemli bir yapıdan gelen kişiliğin yurtseverlikle dokunması, biçimlenmesi daha farklı, daha anlamlıdır. Bu, PKK'nin tamamen öldürülmek istenen özü diriltip yurtseverleştirerek, emeğe ve kişiliğe sahip çıkarak nasıl bir gelişme yarattığını göstermesi açısından da büyük bir öneme sahiptir.

Zeynel AKYAR (Fırat) yoldaş

Kürdistan gençliğinin ve kaynağa dönüşün öncü neferlerinden şehit ***Zeynel AKYAR (Fırat)*** *yoldaş 1 Ocak 1970'de Dersim'in Nazimiye ilçesine bağlı Holik (Turnayolu) köyünde doğdu. 1973 sonlarında 1968'den itibaren Hollanda'da yaşayan ailesinin yanına geldi ve bundan sonraki yaşamı Hollanda'da geçti. Elektrik teknik okulunu bitiren* ***Fırat*** *yoldaş, ailesinin etkisiyle süreç içinde yurtseverlik duygularını geliştirmeye başladı. Ancak, kaynaktan kopuşun ve emperyalist metropollerdeki çarpık yaşamın etkilerini de taşımaktaydı. Sonunda, cesur bir kararla mücadele saflarına profesyonelce katılmaya karar verdi. Henüz çok genç yaşta iken mücadeleye atıldı, kısa bir dönem Frankfurt'ta kaldıktan sonra 1988 başlarında Akademi'ye yöneldi. Akademi ortamında, hem yaşının küçüklüğü ve hem de Avrupa ortamında aldığı kültür nedeniyle oldukça zorlansa da hiç bir zaman yılmadan mücadeleyi ve devrimci kişiliği kavrayıp şahsında somutlaştırma çabası içinde oldu. Belli bir eğitimden sonra Botan alanına yöneldi ve şehit düştüğü ana kadar iki yıl süresince bu alan mücadelesine katıldı. 24.9.1990'da Baykan'da düşmanla girilen bir çarpışmada kahramanca direnerek şehit düştü. Baykan halkı şehidine sahip çıkarak bağrına bastı.*

Fırat *yoldaşın kişiliği ve mücadelesinden çıkarılacak sayısız ders vardır. O, köklerinden koparılmış ve yabancı bir kültür ortamında çarpıtılmış da olsa, bir kişi eğer gerçekten kendisini davaya adarsa ne kadar büyüyebileceğinin somut bir örneğidir. Tüm Kürdistan gençliği ve özellikle de Avrupa'daki gençlik için bir sembol, mücadeleye ve kaynağa dönüşe bir çağrıdır. Tüm Kürdistanlı ailelere, çocuklarını nereye yönelteceklerinin somut örneğini sunmaktadır.*

Şehit düştüğünde üstünde çıkan kanlı mektubu hepimiz, tüm Kürdistanlılar için, gerekleri mutlaka yerine getirilmesi gereken bir emir, bir çağrıdır.

Anısı önünde saygı ile eğilirken, çağrısına bütün gücümüzle cevap vereceğimize dair and içiyoruz.

herşey burada daha değişiktir. Alıştıkça yaşayacak kadar güzeldir. İnsan oğlu burada kendisini hissediyor, yani kendi [illegible] değerini duyabiliyor. [illegible] diye biliyor. Yani dünyanın çarpıklığı içinde kayıp olup, kendini yitirip gitmekten bir bambaşkadır burası. Dolayısıyla buraya gelip yaşamayan birisinin gerilla yaşamını anlayacağını hiç sanmıyorum. Örneğin bir çok insan gerilla yaşamının zorluklarını düşünüyor, nasıl idare edebiliyorlar diyiyor. Oysa ben kendim söyleyeyim. Yaşamımızı güzel kılanın kendisi, özgür yaşamın temelinde yatan budur. Gerilla yaşamının zorluğu, acısı olmasa sanmam bir gün dahi dayanılsın. Ben bu yaşamda kendi gerçekliğimi buldum, insanlığımı buldum. Çünkü bu yaşam beni halk gerçekliğini tanımaya, o kadar uzaklaştığım halkımla kaynaşmaya götürdü.

[illegible] yaşamın en güzel yanı halkın içinde dağda olsa dahi onun kalbinde olma yüceliğinde olmasıdır. Yücelik diyorum çünkü gerilla yaşamı ne para ile, ne de değişik herhangi birşeyle satın alınabilecek kadar yüce bir şeydir. Bu satırları beni düşünen sizlere yazıyorum; Gerçekten benden daha şanslısı olan [illegible] midir? Ki bu andan yaşamımın sonuna kadar Parti Önderliğinin emeğinin karşılığını veremiyeceğimin derin bilincindeyim. Ben bu yaşamı görünce Parti Önderliğinin büyüklüğünü daha net görebildim. Çünkü bizi o mide bulantısı toplumsal dünya içerisinden çıkartan, böylesi yüceliğe kavuşturan onun sonsuz fedakar emeğidir.

Belki, bir edebiyatçı, şair olsaydım belki gerilla yaşamını sizlere daha [illegible] sahip olabilirdim. Mektup başta da belirttim gerilla [illegible] anlatabilmek [illegible] Hele hele bir de edebiyatın fazla olmamışsa [illegible] yazıya geçiremiyor. Örneğin şu anda [illegible] insanların yaşayamayacağını en iyi şekilde yaşayan bütün küçük çocukların kalbini seni nasıl kalbinde taşıdığımı, dağın güzelliğini, gecelerde sigara kutusu çalıp paşasına koyan yoldaşın "birşey yaşamayacağını" ölen, "üşüyor" diye attığı çığlıklarını, yaratılan kahramanlığı acı nasıl hangi cümlelerle kaç sahifede ~~[illegible]~~ hangi kudretle tam yazabileceğimi bilemiyorum. Bu yüzden beni bağışlamanızı isterim.

Sağlık durumuma gelince aslında hiç önemli değildir ~~[illegible]~~ yani merak etmeyesiniz diye yazıyorum. Durumum çok iyidir. Zaten dağın o güzel, havası insanı dinçleştiriyor denilebilir. Yemeğimde ancak hiç bir rahatsızlık bırakmıyor, insanı bir nefes çelikleştiriyor. Yani sağlığım son derece yerindedir. Bu konuda hiç bir merakınız olmasın. Umarım sizlerde hepiniz inşallah iyisiniz. Sizin sağlığınızı düşününce sizinde benim bulunduğum ortamda olmanızı isterdim. Gerçekten buranın havası yalnızca daha bambaşkadır.

Fırat.

Fırat arkadaş çok gençti, burada biraz emek verdik, önderliğin çabalarına yakından tanık oldu ve bu çabalar içinde kendi insanlığını gördü. En azından yüreğine devrimci yaşamın kararlılığını, beynine onun bilincini düşürdü. Buradan ülkeye doğru yola çıkarken babasına son bir çağrısı var. Giderken, babasına *"diğerlerini de gönder"* diyebiliyor, *"Sen beni bırak, beni tekrar oralara davet etme,"* veya bu anlama gelebilecek bir çağrıyı, *"boşver, diğerlerini de gönder"* diye yapıyor. Büyük bir gidiş kararlılığıyla ülkeye yöneliyor. Çok genç, bir çocuk. Bunu, şunun için söylüyorum: İki yıla yakın bir süre Botan direnişinde yer aldı ve en az problemli bir şekilde giderek yetkinleşen bir savaşıma cesaret ve güç getirebildi; yurtseverlik duygularını müthiş geliştirerek düşmana karşı çok büyük bir kinle, hergün artan bir kinle savaşma gücünü gösterdi ve şahadetine de yön veren bu temel savaş hattı oldu. Bundan çıkarılması gereken sonuç şudur: Halkımızın en çok bittiği denilen, en çok tahribata uğrayan, göçertilen, şekilsizleştirilen bir ortamından alabileceğimiz en umutsuz değer bile, doğru yaklaşımla, eğitim ve doğru savaş hattına getirilmeyle çok büyük bir değer, bir kahramanlık değeri olabilir. Eğer biraz daha yetkinleştirilseydi, komuta düzeni onu biraz daha yaşatma gücünü gösterebilseydi, savaşım deneyimi kazandırabilseydi, kuşkusuz Botan'dan Dersim'e kadar yaman bir savaşımın sahibi olabilirdi ve bu da ulusal diriliş ve direnişte büyük bir çabanın sahibi olma anlamına gelirdi.

Fırat arkadaşın şahadetinden daha fazla nasıl sonuç çıkarmalıyız? Şehit düşerken- ki sanıyorum, bir düşman yüzbaşısının silahını almaya çalışırken şehit düşüyor- düşmana karşı kin ve öfke ile onun üzerine atılmanın ne kadar geliştiğinin de bir göstergesidir. Şehit düştükten sonra cebinde, üzerinde kan lekeleri olan bu mektup bulunuyor. Bunun birazını okumak istiyoruz. Sizler de, en iddiasız bir konumda yola çıkanların bile doğru bir politika altında, doğru bir eğitim ve ülke gerçeğiyle tanışmaları sonucu nasıl bir gelişmenin sahibi olacaklarına ilişkin bazı sonuçlar çıkarabilirsiniz. Herhalde hiçbirinizin dayandığı objektif zemin, bu arkadaşımızın dayandığı zemin kadar tahripkar değildir. Dolayısıyla böyle bir zeminden bu kadar gelişmeye yol açılabiliyorsa, bir düşünceye, duyguya, Partiye bağlılığa yol almanası düşünülemez. Bütün PKK'lilerin, hem de en problemli, en olumsuz özellikler ortamından geliyorum diyenlerin de gelişmemesi için hiçbir neden yoktur. Bu, bir PKK gerçeğidir, onun bir kararlılık, somutlaşma gerçeğidir. PKK'ye bağlı olduklarını iddia edenlerin rahatlıkla ulaşabilecekleri, temsil edebilecekleri bir gerçekliktir.

Fırat arkadaş, ailesini de yurtseverleştirmek için bir sorumluluk duyuyor ve bunun çabası içindedir. Onun için gerektiğinde onlar için cebinde bir mektup bulundurabiliyor. Bu, iyi bir yaklaşım ve sorumlu bir devrimcilik örneğidir. Ailesine yazdığı mektupta şunları diyor:

"Saygıdeğer ailemé,

Mektubuma başlamadan önce tüm içtenliğimle, selam ve saygılarımı iletir, yaşam kavganızda üstün başarılar dilerim. Bildiğiniz gibi, yaklaşık iki yıl olmaktadır, ülkedeki mücadeleye bilfiil katılmış durumdayım. Parti merkezi okulunda uzun bir süre siyasi ve askeri eğitim görüp bu temelde bir formasyon giydikten sonra ülke alanına geçtim. Ki sizlerin de bundan haberiniz vardır. O dönemde babamla Akademi'de buluşmuştuk. Burada babamla, belki tam ayrıntılı olmasa da konuştuk ve eminim birbirimizi çok iyi anladık. Yine ülkeye geçmeden önce sizlere çok kapsamlı bir mektup yazmıştım. Bu mektupta yalnızca beni anlayabilmeniz için yazmamıştım. Mektubumda amaçladığım, sizin de görevlerinizi öğrenip bunlara bağlı olmanızdı. Evet, her şerefli, namuslu Kürdistanlı gibi sizlerin de görevlerinize sahip çıkmanız içindi.

Bu mektubumdan sonra sizlerden hiç bir şey öğrenemediğim için,

maalesef sizin kendi görevlerinizi ne derece yerine getirdiğinizi bilmiyorum. Fakat umarım en iyi şekilde bunu yapmaya çalışıyorsunuz. Çünkü daha önce de belirtmiştim, birbirimize saygılı olmanın en doğru esası budur. Bu nedenle ben de bu iki yıllık ülke mücadelesinde, inanın sizlere karşı saygımı hep korumaya çalıştım. Eminim sizler bunu daha fazlasıyla yapıyorsunuz, ki sizlere yakışan da ancak budur. Halk olarak birbirimizden gurur duyacak çok az şey kaldığı hepimizce bilinmektedir. Bu bakımdan bu konumu yeniden elde etmek için karşılıklı bir birimizden gurur duyacak birçok şey yaratmalıyız. Zaten insanoğlunun yaşamını anlamlı kılanın kendisi de budur. O halde, ençok bu konumdan yoksun olan bir halkın üyeleri olarak bu konuda sonsuz çabanın sahipleri de biz olmalıyız. Bu da elbette zorluk ve fedakarlık isteyecektir.

"Fazla örneklendirmek istemiyorum, ancak kendiniz günlük olarak görüyorsunuz. Hangi baba oğluyla gurur duyabiliyor, hangi oğul-evlat ailesiyle anlamlı gurur duyabiliyor? Hayır, yok denecek kadar, çünkü hepsi de düşürülmüştür." Burada şunu demek istiyor: Kürdistan'da çok az baba-ana oğluyla gurur duyabilir; çok az evlat da ailesiyle gurur duyabilir. Bunun temeli yok denecek kadar azdır. Mektup devam ediyor:

"İşte, PKK'nin verdiği mücadelenin bu yönünün anlamını çok iyi kavramak gerekiyor. PKK mücadelesi, toplumdaki bu çarpıklığa, düşürülmüşlüğe karşıdır. Toplumu, bireyi yeniden yüceltme, büyütme hareketidir PKK. Dolayısıyla toplumun bu konumuna karşı çıkan, kendisini, toplumu bu düşürülmüşlükten kurtarmak isteyen herkesin yeri PKK'dir. Bu gerçekler bilindiği için ve özellikle sizlerin bunu bildiğinizden emin olduğum için buna fazla değinmeyeceğim. Çünkü bilen insanlardan pratik beklenir. Sizlerden beklentimi çok defa yazdığım için burada bir kez daha değinmeyi anlamsız buluyorum.

"Biliyorum, şu anda mektubumu okurken benim hakkımda bazı şeyler öğrenmek istiyorsunuzdur. Bu yüzden sizleri daha fazla bekletmeden, kısaca da olsa kendi durumum hakkında bilgilendireyim.

"1989 baharında ülkeye, Botan alanına bir grup arkadaşla geçtim. Buraya geldikten sonra uzun bir süre Uludere alanında, daha sonra da Botan'ın birçok alanında az-çok çalışmalara katıldım. Şu anda yaklaşık bir yıldır Ana Hareketli Birlik'te yer almaktayım. Bu, gerilla yaşamını daha canlı kılmaktadır. Çünkü sürekli hareketlisiniz. Aslında gerçeği söylemek gerekiyorsa, dağı, gerillayı, tüm tatlı,güzel yanlarıyla, acısıyla, zorluğuyla, özgürlük kokan dağlarıyla anlatma kudretini kendimde bulamıyorum." Görüldüğü gibi, burada aslında derin bir yurtseverlik var. Dağlarda özgürlüğün anlatımı var. Bunu anlatmanın- kendi ifadesiyle- kudretini kendisinde bulamamasına, en büyük zorlukları yaşamasına rağmen, bazılarının dağlara nasıl ters düştüklerini de gözönüne getirirsek, buradaki yaşamın ne kadar kudretli olduğu bilincine, duygusuna ulaşması çok önemli bir gelişmedir. *"İnanın herşey burada daha değişiktir. Anlatılamayacak kadar güzeldir. İnsanoğlu burada kendisini hissediyor, yani kendi varlığını duyabiliyor. 'İşte ben de varım' diyebiliyor."* Bu, önemli bir özellik. Her türlü düşürülmüşlüğe, ihanete, hiçliğe karşı "varım" diyebilme gücünü ülkenin bu alanında ve savaşın içinde buluyor. Bunun dışında bir varlık sözkonusu olamıyor. *"Yani düzenin çarpıklığı içinde kayıp olup kendini yitirip gitmekten bir bambaşkadır burası."* Bu, önemli bir tespit. Bakın, çoğunuzun -ki Botan'dan çok sayıda savaşçı da geldi- ulaşamadığı bir duygu. O silahlar omuzunuzda bir yük oldu. O görkemli coğrafyaya ve o halka bakmasını bile bilemediniz, üstelik orada doğup büyüdünüz. Fakat, bakın burada varım diyor, insan olarak varım düşüncesine ulaşmanın ancak burada mümkün olabildiğine inanıyor. *"Dolayısıyla, burayı görüp yaşamayan birisinin gerilla yaşamını anlayacağını hiç sanmıyorum. Örneğin birçok insan, gerilla yaşamının zorluklarını düşünüyor, nasıl idare edebiliyorlar, diyor. Oysa ben kendim söyleyeyim: Yaşamımızı güzel kılanın kendisi, özgür yaşamın temelinde yatan budur. Gerilla yaşamının zorluğu, acısı olmazsa sanmam bir gün dahi dayanılsın."* Bakın, burada çok iyi bir gerçek bilince kazınmış, yüreğe sindirilmiş; gerillanın zorluğu, acısı olmazsa diyor, yaşam gerçekleşmez, yani yaşam gerillanın zorluğunda gizlidir, çekilen acıda gizlidir. Aslında bu çok önemli. Çoğunuzun ise ters düştüğü bir yaşam tarzı; zorluklar, acılar sizi yaşamdan uzaklaştırıyor, bazıları kaçıyor, bazıları savaşmıyor. Ama bu örnek savaşçımızda yaşamın zorluğu, acısı gittikçe yaşama daha büyük değer verme, yaşam budur deme noktasına geliyor. Bu, PKK'nin de ulaştırmak istediği bir yaşam sonucudur. PKK güzel yaşamı bu temelde yaratıyor. Böyle bir yaşam, güzel yaşam kuralıdır. *"Ben bu yaşamda kendi gerçeğimi buldum, insanlığımı buldum. Çünkü bu yaşam beni halk gerçeğimi tanımaya, o kadar uzaklaştığım halkımla kaynaşmaya götürdü.*

"Evet, gerilla yaşamının en güzel yanı, halkın içinde, dağda olsa dahi, onun kalbinde olma yüceliğinde olmasıdır. Yücelik diyorum, çünkü gerilla yaşamı ne parayla ne de değişik herhangi bir şeyle satın alınabilecek kadar yüce bir şeydir. Bu bakımdan beni düşünen sizlere soruyorum: Gerçekten benden daha şanslı olan var mıdır?" Aile içinde özellikle de kadınlar, evlatlarına daha çok emek veriyor, bağlanıyorlar. Ama O'nun buna verdiği karşılık açık, *"Benden daha şanslı olan var mıdır? Ki bu nedenle yaşamımın sonuna kadar..."*, yani bu yaşam şansını elde etmiş, bu nedenle diyor ki, *"...yaşamımın sonuna kadar Parti Önderliğinin emeğinin karşılığını veremeyeceğimin derin bilincindeyim"*. Burada Önderliğe bağlılığın doğru bir ilkesini dile getiriyor. Aslında biz o kadar fazla emek de vermedik, fakat zeki olduğu için biraz da olsa verilen emeğin anlamını da kavradı. Kendini insan yapan, kendisi için en büyük şansa ulaştım dedirten noktaya gelmesinde, Parti Önderliğinin emeklerinin anlamını biraz kavradığı görülüyor ve *"... bu emeğin karşılığını veremeyeceğimin bilincindeyim"* diyor. Acaba sizler ne kadar bu bilinçtesiniz? Hele 15 yıldır eğittiklerimiz, ama fırsat buldukça bütün çabalarımızın canına okuyacak olanlar, bunun ikiyüzlülüğü, sahtekarlığı içinde olanlar acaba ne diye hala bu noktadadırlar? Yıllardır inanılmaz çabalarla Parti içinde güzel bir yaşamın sahibi kılmak, bir yaşam şansına ulaştırmak için herşeyimizi verdiklerimiz ne alemde? Yaşamlarında emeğe saygı ne kadar somutlaşıyor? Kendileri açısından ders çıkarmaları için ve hatta ibret olsun diye bu değerli örneği sunuyoruz. Bu çok önemli. *"... Ben bu yaşamı görünce Parti Önderliğinin büyüklüğünü daha net görebildim, çünkü bizi bu mide bulantısı toplumsal düzenin içinden çıkartan, böylesi yüceliğe kavuşturan O'nun sonsuz fedakar emeğidir"* diyor. Biz bile kendisine bu kadar emek sunduğumuzu iddia edemeyiz, ama bu kadarının bile anlamını çok iyi kavrayabildiği için iyi ifade etmiş, gerçek anlamını daha yakından görebiliyor. Önderlikle oynama, boşa çıkarma iğrençliğini, soysuzluğunu, demagojisini, boşa çıkarıcı bir çok pratik çabayı gözönüne getirerek bu değerlendirmeye bir anlam verelim. Çok zor koşulların içinden geldi, çok az emek verdik, ama buna rağmen böylesine bir yüceliğe ulaşma! İşte, insanlık budur, PKK'nin gerçek yoldaşlık bağı budur.

"Güçlü bir edebiyatçı, şair olsaydım, belki gerilla yaşamını sizlere daha fazla yazabilme kudretine sahip olabilirdim. Maalesef başta da belirttim, gerilla yaşamını anlatabilmek fazla olanaklı değildir. Hele hele bir de edebiyatın fazla olmadımıydı, insan duygularını pek rahat yazıya geçiremiyor. Örneğin şu anda...", burada sanırım, duygularını, düşüncelerini anlatmak istiyor, ama güçlü bir edebiyat yeteneği olmadığı için *"yazamıyorum"* diyor, buna rağmen çarpıcı gerçekleri de vurguluyor. *"... Olgun insanın yapamayacağını en iyi şekilde yapabilen küçük çocukları mı, halkın seni nasıl kalbinde taşıdığını mı, doğanın güzelliğini mi, geçenlerde sigara kutusunu şalının paçasına koyan yoldaşın 'birşey paçama girmiş, beni ısırıyor' diye attığı çığlıklarını mı, yaratılan kahramanlığı mı, neyi, nasıl, hangi cümlelerle, kaç satırda, hangi kudretle tam yazacağımı bilemiyorum. Bu yüzden beni bağışlamanızı isterim."* Aslında her devrimcinin yapması gerekeni yapıyor, duygu ve düşüncelerini sunmak istiyor.

"Sağlık durumuma gelince, aslında hiç de önemli değildir. Yani merak etmeyesiniz diye yazıyorum. Durumum çok iyidir. Zaten dağın o güzelim havası insanı ölümsüzleştiriyor demiyeyim de ancak hiçbir rahatsızlık bırakmıyor. İnsanı bir nevi çelikleştiriyor. Yani sağlığım son derece yerindedir. Bu konuda hiçbir merakınız olmasın. Umarım sizler de, hepiniz inşallah iyisiniz. Sizin sağlığınızı düşününce sizin de benim bulunduğum ortamda olmanızı isterdim" diyerek ailesini sürekli olarak vatanseverliğe ve ülke ortamına çağırıyor. *"...Gerçekten buranın havası yalnızca dahi bambaşkadır"* diye bitiriyor mektubunu. Başka bir cümle gereksizdir artık.

Bir şehidimizin yaşamıdır bu, üzerinde düşünülürse kahramanlık derecesinde bir şehitliktir. Hiç şüphesiz bu örnek temelinde halkımızın hemen hemen bütün evlatlarını, hem de çok genç yaşlarda ele alıp bir kahraman haline getirmemiz mümkündür. Çıkarılması gereken en önemli bir sonuç budur. En umut kesilen bir ailenin de en soylu yurtseverliğe bağlanmasına bir evlat yetiyor. Her ailenin bir yurtsever evladı, kurtuluşun en sağlam teminatıdır. Yoldaşları ve ailesi buna bağlı kalırsa, en büyük güç kaynaklarından birisi olduğu açıktır. Dolayısıyla bu şehidimizin anısına, Dersim gerçeğine doğru devrimci bir yurtseverliği dayatmanın gereği vardır. Botan'da şehit oluyor; ülkesini bir bütün olarak çok derinden seviyor ve bunu doğru bir önderlik anlayışına bağlamanın seçkin bir örneğini temsil ediyor. Anısına mutlaka karşılık vermek isterken O'nu, ülke yurtseverliğine, gerilla savaşımının güzelliğine, onun, yaşamı her türlü iğrençlikten çıkartan bir iksir olduğuna, ancak bu temelde insanlığı yakalayabileceğimize, en umut kesilen bir toplumsal aile konumundan gelsek bile bunun asla ciddi bir engel olmadığına ve kimseden umut kesilemeyeceğine, dolayısıyla ulusal dirilişin insanın en soylu yücelişinin sağlam bir teminatı olacağına dair bir örnek olarak değerlendiriyor ve anısına sürekli bağlılığımızı bütün halkımızın ailelerinden savaşçı yetiştirmeyle, Kürdistan gençliğini bu temelde savaşımın en soylu değerleri haline getirmekle kanıtlayabileceğimizi biliyoruz. Bunun gereklerini yerine getirmek için çabalarımıza amansız yüklenecek ve mücadelemizi bir zaferle kapatarak karşılık vereceğiz.

"Hıdır yoldaş, unutulmaz şehitler kervanının seçkin bir önderidir. O'nun anısına karşılık vermek, her türlü düşürülmüşlüğe, insanımızı insanımıza karşı katil yapan, işkenceci yapan, bunu Partiye taşıran herşeye karşı olmaktan geçer"

Diğer bir şehidimiz olan Hıdır yoldaş, Partiye dayatılan Parti dışı yaşamın bir kurbanıdır; fiziksel olarak kurban olmadı, ama onun büyük işkencesini yaşadı. Hıdır arkadaşımız da Avrupa'dan geldi, coşkuluydu ve bu coşkusu yanlış anlamlara yol açtı. Düşman ordusundan da etkilendiğini sanıyorum, bir komando askeri olarak görev yapmış. Bu, kuşkuların daha da artmasına yol açıyor. Komandodur, coşkuludur; bir de kendini kabul ettirmek için oldukça çaba içindedir. Dönem kötü. Çeşitli sızmaların, dolayısıyla kuşkuların körüklendiği bir dönem. Ve bir de kamp yönetimine hakim olan bir yanlış anlayış var; bu kontra anlayışıdır. Parti dışı bu anlayışın hiç bir kurala sığmayan, akla uymayan uygulamaları yürürlüğe koyduğu bir dönemde, bir uygulama altına alınıyor. Aylarca bu uygulama altında kalıyor. Tabii bizim sorumluluğumuz altında ve bizim adımıza yapılıyor bunlar. Bunlardan bazıları şehit oldu. Bu durumların araştırmaları yeniden yapılacak, içlerinde ajanlar da vardı, ama büyük ihtimalle bazıları değildi. Bundan sonra da asla affedilmeyecek olanlar da çıkar, olmayanlar da. Bu süreçte bunlara terör uygulandı; neredeyse bir yılımızı töhmet altında bırakan, bütün varlığımızı kuşkulu bir hale getiren uygulamaydı bu. Ve biz büyük bir cesaretle bu ortamı görmeye geldik ve değerlendirdik. Bu

Cihangir ŞANAL (Hıdır) yoldaş

Ulusal kurtuluş mücadelemiz şehitlerinden **Cihangir ŞANAL (Hıdır)** *yoldaş 1964 yılında Erzincan'ın Oğulcuk köyünde doğdu. Beş çocuklu ortahalli bir ailenin tek erkek çocuğudur. Ailesi ekonomik nedenlerden dolayı 1968'de Adana'ya göçtü, daha sonra da, İzmir'e yerleşti.* **Cihangir** *yoldaş ilk ve orta öğrenimini İzmir'de gördü. Öğrenim gördüğü dönemde ve sonrasında ailesinin geçimine katkıda bulunmak amacıyla çeşitli işlerde çalıştı. 1988 yılı ortalarında İsviçre'ye gitti, burada Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine sempati duyarak saflara katıldı ve çeşitli faaliyetler yürüttü. Bir süre sonra merkezi eğitimde yer aldı ve ardından Akademi ortamına gitti. Akademi ortamına gittikten kısa bir süre sonra ajan olduğu şüphesiyle denetim altına alındı. Partimizin başına musallat olmuş feodal-komplocu anlayışın sahiplerinden,* **Hasan BİNDAL (Hamza)** *yoldaşın katili Şahin Baliç (Metin) unsurunun Akademi ortamında terör estirdiği bir dönemin kurbanı oldu.* **Hıdır** *yoldaş, bu dönemde maruz kaldığı parti dışı uygulamalar altında, "ajan" olduğuna dair "itiraflar"da bulunmuş ve bu "itiraflar" gazetemizde de yayınlanmıştı.* **Hamza** *yoldaşın katledilmesi üzerine Akademi ortamına bizzat müdahale eden Parti Önderliğimiz, Metin unsurunun feodal-komplocu, kontra pratiğinin kurbanı olan birçok kişi gibi* **Hıdır** *yoldaşı da yeniden saflara almış ve* **Hıdır** *yoldaş birbuçuk yıl süre ile Akademi'de kalarak eğitim faaliyetine katılmıştır. En ağır uygulamalar altında bulunduğu dönemde bile partiye inancını yitirmeyen ve bu dönemde ailesine yazdığı bir mektupta,* ***"PKK'nin şehitler partisi olduğu ve kendisinin de bir devrim şehidi olacağı"****ndan söz eden* **Hıdır** *yoldaş, bu sözünde durarak ne kadar onurlu bir kişilik sahibi olduğunu pratiğiyle kanıtladı. PKK II. Ulusal Konferansı'nda da yer alan* **Hıdır** *yoldaş, Dersim grubu içinde ülkeye yöneldikten üç gün sonra, 29 Eylül 1990'da İslahiye'de düşmanla girdikleri bir çatışmada 12 yoldaşı ile birlikte kahramanca direnerek şehit düştü.*

Halka ve devrime bağlılığını kanını dökerek kanıtlayan **Hıdır** *yoldaşın anısı önünde saygıyla eğilirken, O'nun en acı ve zor koşullarda dahi yaşatmayı bildiği partiye ve önderliğine inancından ders alıyor; O'nun şahsında en yakıcı bir şekilde kendisini ortaya koyan derslerden hareketle, proletaryanın adaletini mücadele saflarımızda ve tüm Kürdistan'da egemen kılacağımıza dair and içiyoruz.*

ortamı yeniden güvenliğe kavuşturmaya ve sadece burası için değil, tüm Parti ortamına dayatılan şüpheciliği, Parti dışı yaşamı açığa çıkarmak için çok yönlü çabalara giriştik, talimatlar yolladık. Dayatılan Parti karşıtı bir yaşamdır, feodal kalıntıların sınıf tanımaz bir barbarlığıdır dedik ve ardından daha da yöneldik. Bu anlayış içinde Parti emriyle, Parti denetimi daha iyi geliştirilmeye çalışıldı. Sonuçta bu Hıdır arkadaşımızı biz uygulama altından çıkardık.

Yaptığımız bir konuşmada, O'nun, kampta en örnek alınması gereken bir kişilik olduğunu belirttik. Bunu, en ufak bir endişeye kapılmadan, bizden bu kadar zarar gördü, sonu ne olur gibi bir ikircikliliğe düşmeden açıkça ifade ettik ve kendisinden hiç rahatsız olmadığımız, bütün davranışlarında bir kusursuzluk sergileyen bir yoldaştır dedik. Bizzat toplantıda O'nu örnek gördüğüm ve saygı duyduğum bir kişilik olarak değerlendirdim. Aslında, ne yapacağı biraz da pratikte belli olacaktı ve kendisi de bunun sınırsız özlemi içindeydi. Hatta, haklı olarak bize de yüklenerek gidebilirdi, bunun ortamı da vardı, fırsatını da biz vermiştik. Ama gitmedi, tam tersine Partiye ve önderlik gerçeğine özlü bağlılığın ifadesi olmaya devam etti. Aslında biz bir şey vermemiştik veya bizim adımıza işkenceden başka birşey verilmemişti. Ama buna rağmen, en büyük bağlılığı geliştirdi, bu öylesine bir bağlılık ki sonuçta, *"Bir fırsat bulsam da düşmana bir yüklenebilsem"* diyen bir savaşçılık ortaya çıktı. Bu, O'nda korkunç bir özlem haline gelmişti. Biz defalarca, sen atiksin, çatışmalarda kendini rahatlıkla koruyabilirsin, bunu yap, mutlaka yaşamalısın, uyarısını yaptık. Biraz da kendisine dayatılan anlayıştan intikam alırcasına, "kimim, ne anlama gelirim" özlemine bir an önce gerçeklik kazandırmak için ülkeye yönelmek ve en hızlı çatışmaların olabileceği bir zemine gitmek istiyordu. "Hergün acımasız bir savaşın olduğu yerde olmak istiyorum" diyordu. Bu da değişik bir PKK'liliktir.

Kendisine hiçbir şey verilmemesine -gerçi O almasını biliyordu, bu ayrı mesele-, sorumluluk, yöneticilik adına en ağır ajanlık ithamı altında aylarca uygulamada kalmasına rağmen, bundan çıkardığı sonuç; PKK büyüktür, Parti Önderliği büyüktür ve en amansız bir savaşım bu önderlik altında yürütülmelidir oldu. İkirciksiz, en ufacık itirazı olmayan müthiş bir savaşçılık ancak bu kadar gelişebilir. Önemli bir örnektir. İkirciksiz, günün 24 saatini acımasız savaşla geçirmek istiyor. Hiç tereddüt yok, çok hareketli, çok faal. Bu, büyük bir PKK değeridir. Üstelik en çok asimile edilen bir ortamdan geliyor. Erzincan ortamı, en çok asimile edilen bir ortamdır ve ailesi de çoktan göçertilmiştir. Düşmanın birçok uygulamasına tanık olmuş, katılmıştır. Buna rağmen, çok güçlü bir PKK'li olabiliyor. Burada yine PKK'nin insanı ne kadar büyütebileceğini görüyoruz. Hıdır arkadaş, en zor koşullarda kendisine bazılarınca yanlış yaklaşıldığı halde inancı koruma, sarsılmama, bilakis daha da acımasız bir PKK'liliğe ulaşma, önderliğe büyük bağlılıkla kusursuz bir kişilik sergiliyor.

Bu yoldaşta, böylesine bir kişiliğin seçkin bir temsilini görüyoruz. O, davaya ve önderliğe büyük bir bağlılığın sembolüdür. Çok kısa bir ülke pratiği vardır. Güneyden Kuzeye kendi anatopraklarına ulaşmak için, bir Güney-Batı grubumuzla birlikte Dersim grubunda yola çıkıyor. Ülkeye yönelişinin üçüncü gününde düşman güçleriyle bir çatışmaya giriyorlar. İlk elde hemen ağır silahın başına koşuyor. Bu silahı en kararlı bir biçimde düşmana doğrultan, belki de birliğin önemli bir kesiminin kurtulmasına yol açan, sonuna kadar silahın başından ayrılmıyor ve yanındaki yoldaşların aktardığına göre en sonunda *"Kürdistan faşistlere mezar olacak!", "Yaşasın savaşımız, Yaşasın Parti Önderliği!"* sloganlarını defalarca tekrarlayarak şehit düşüyor. Yaşamını böyle noktalıyor. Görülüyor ki, burada gerçekten kusursuz, çok kahramanca devrimci bir kişilikle karşı karşıyayız. Dolayısıyla bundan çıkarılacak biricik sonuç, *"PKK içinde bana şu uygulama dayatıldı veya PKK'de umduğumu şöyle bulamadım"* diyen yüzlerce yetmez devrimcinin yarasına bir merhem olduğudur. Bunların hepsini gidermede seçkin bir örnektir. Hiçbirisinin bu kadar engelleme gördüğünü, uygulama altına alındığını sanmıyoruz, ama buna karşın böylesine bir büyüklük sergilenmiyor. Bu yüzden, *"İşte bilmem şu sorunum var, bana şöyle yan bakıldı, şöyle doğru bir yönetim altında savaşmadım"* diyenlerin hepsine bu örneği dayatıyoruz. Bu örnek, böyle bir PKK kahramanlığı karşısında ne diyebilirsiniz? Bu örnek bir kahraman olarak karşınızda durdukça, hepiniz de umduğunuzu ne kadar bulamazsanız bulamayın, sizlere ne kadar yanlış yaklaşılmışsa yaklaşılsın, hatta birey olarak ne kadar zor durumda bırakılmış olursanız olun, bundan çıkaracağınız tek sonuç, bu devrimcinin anısına bütün Partimizin vermesi gereken tek karşılık, Parti gerçeğine daha ikirciksiz, kahramanca sarılmak, amansız bir savaşımın ifadesi olmaktır. Çıkarılacak tek sonuç budur, biz de bu sonucu çıkaracağız.

Bu kişilik bize güç katmış, Partimizin oldukça güçlenmesine yol açmıştır. Unutulmaz şehitler kervanının seçkin bir önderidir. Anısına karşılık vermek, her türlü düşürülmüşlüğe, insanımızı insanımıza karşı katil yapan, işkenceci yapan, bunu Partiye taşıran herşeye karşı olmaktan geçer. O, bu yönde bir abidemizdir, O'nu bu temelde insanımızı dirilten örnek bir çabanın ifadesi olarak anacağız. Ve bu seçkin kişiliğini, ulusal dirilişimizde seçkin, yüce kişiliklere ulaşmak için temel bir basamak haline getireceğiz. Bu temelde anısını, Partinin yaşam gücü haline getireceğiz. Yaşamının son anında da bağlılığını ifade ettiği önderlik gerçeğini daha kudretli hale getirmenin savaşımı içinde olacağız.

Hepimizin bütün şehitlerimize bu temelde bir yaklaşım geliştirmesinin, anılarına doğru karşılık vermesinin bir Parti görevi olduğunu bir kez daha belirtiyoruz. Çok büyük değerlerimiz vardır. Onlarcası düşmana teslim olmamak için son kurşunu kendilerine sıkmış, bombayı kendilerinde patlatmıştır. Bunların hepsi kahramanlık abideleridir. Biz sadece birkaç örnek sunduk. Sizler bu örnekleri değerlendirmelisiniz. Bunlar, adına destanlar yazılması gereken, halkımızın devrimci edebiyatının temel kaynaklarıdır; yaşamın onurlu kılınmasının en büyük güç kaynaklarıdır. Bizi var eden temel güçlerdir. Bunu böyle bilmek, onları kendinizde bu temelde yaşatmak durumundasınız. Bu, bir Parti emridir. Şehitlerimiz, komutalarında savaştığımız yüce komutanlarımızdır. Biz, biraz da şehitlerimizin vasiyetlerinin sözcüsüyüz ve bu görevi sonuna kadar yerine getirmeye çalışacağız. Sizlerin de, bütün şehitlerimize bu temelde yaklaşmanızı ve anılarına bağlılığın gereklerini yaşamınızda mutlaka somutlaştırarak onlara layık olmayı bilmenizi bir görev olarak bir kez daha belirtiyorz.

15 Ocak 1991

Devrimci fedakarlığın, özgür düşünce ve inancın timsali MERVAN (Zeki) yoldaş

Halklara yönelik zulüm ve baskılar yoğunlaşınca, önderlerin de ortaya çıkması kaçınılmaz olur. Çünkü halkların içinde bulundukları durumdan kurtulma mücadelesi de bu koşullarda kendisini dayatır. Önderler ne derece görevlerine sadık olurlarsa, o oranda da halklar önderlerine bağlanırlar.

Zeki yoldaş bu gerçeği en iyi kavrayanlardandı. Kurtuluş bilincinin kökenlerini tanımıştı. Bu nedenle, okulunu terkederek mücadelenin saflarına katıldı. Okulun yaşam yolunun garantisi ve geleceğin kapılarını açan olanak olduğunu söyleyenlerin aksine, O bu sözlere kanmayı kabullenmedi. Vatan mücadelesinin gerçek yaşam olduğunu ve bunun seçilmesi gerektiğini pratiğiyle ortaya koydu. Partiye verdiği bir raporunda devrimci olmaya karar vermesindeki nedeni şöyle belirtiyordu:

"Devrimci olmamda rol oynayan etken, devrimci mücadelede PKK savaşçılarının safında yer alma özlemim oldu. Çünkü özgür Kürdistan'ın zaferini mücadelemle de yakalamak istiyordum."

Zeki yoldaş orta halli bir ailenin çocuğuydu. Ailesi geçimini ticaretle sağlamaktaydı. 1986 yılında **Zeki** yoldaş, bazı akrabaları vasıtasıyla Partiye ulaştı. Saflara katılımından sonra çok sayıda köyde kitle faaliyetinde yer aldı. Değişik alanlarda çeşitli kültür gruplarının örgütlenmesinde pay sahibi oldu.

Ancak esas amacı ülkede sıcak savaşıma atılmaydı. Bu konuda son derece aceleci ve sabırsız olduğunu tavırlarıyla sergiliyordu. Nihayet Parti, Mahsum KORKMAZ Akademisi yolunu kendisine açtı. Başarılı pratiğiyle 15 Ağustos Atılımı'nın 7. yıldönümü vesilesiyle oluşturulan eğitim grubunun önderliğini yapmaya hak kazandı.

Zeki yoldaş kamp yaşamında esas olarak kişiliğine yönelmeyi bildi. Doğru bir yaşam ortamını, eşitliği ve kolektivizmi ilk kez kampta buluyordu. Bir raporunda, *"Ben sahte bir eşitlik ve buna dayalı kararların verildiği, gerçeklerden uzak bir yaşam içindeydim. Halbuki yaşam, gelenek-görenek, insanlar arası doğru ilişki ve insanlığın kendisi işte bu ortamdadır. Ben Partinin bu büyüklüğünü önceden düşünemiyordum bile... "* diyordu.

Gerçekten de **Zeki** yoldaş, kişilik dönüşümünde ileri adımlar atmada son derece başarılı olmuştu. Bilincini yenilemişti. Ulaştığı seviyeyi, *"Hergün yeni bir yüzyılın ileri bir insanı oluyorum ve önderimizin verdiği güçle kendime olan güvenim kat kat artıyor..."* sözleriyle raporlarında da dile getirirdi.

Kampta ortamı anlamada ve adapte olmada zorluk çekmedi. Yaşamın bu dava ve vatan uğruna harcanması gerektiğine olan inancı sonsuzdu. Bunun düşmana karşı verilecek mücadeleyle zirveye ulaştırılması gerektiğini her koşulda dile getiriyordu. Şöyle diyordu: *"Bana yardımcı olunmasını istiyorum, zira yetmezliklerimi mutlaka aşmak istiyorum. Tek amacım; mücadele meydanında, ülke topraklarında tezden savaşa katılmaktır. Bu beni hem askeri hem de siyasi bakımlardan daha da yetkinleştirecektir."*

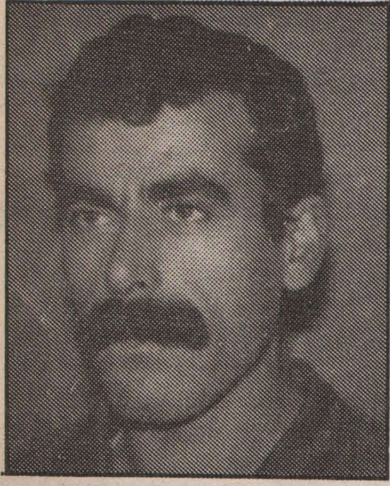
Parti bu arzusuna olumlu cevap verdi. Önce Güney-Batı Kürdistan'da mücadelede sınanma görevini önüne koydu. **Zeki** yoldaş gücü yettiğince faaliyetlere kendisini verecek, başarılı bir pratik sergileyecekti... O'ndan istenen buydu. Fakat grubundaki arkadaşlarıyla birlikte ülkeye girdikten hemen sonra İslahiye yakınlarında düşman birlikleri ile karşılaştı. Hızlı bir şekilde karşılıklı ateş başladı. Meydan büyük bir çarpışmaya sahne oldu. Gerillalar ve düşman askerleri saatlerce çarpıştı. Düşman gücü üstün olmasına rağmen, ciddi darbelenmekten kurtulamadı. Yüzyıllarca biriken kini, gerillanın namlularından çıkan ateşin düşmanı yakmasına dönüşmüştü. Düşman unutamayacağı bir derse şahit oldu. Bir kez daha ARGK gerillasının savaşçı karakteri, bitmez tükenmez iradesi karşısında eridi, hayrete düştü.

Bu çarpışmada **Zeki** yoldaş da oniki yoldaşı gibi, şehitler safının bir ölümsüz kahramanı oldu. Ama bunu düşmana kolay tattırmadı. Ardından, düşmana karşı mücadelenin verilmesinde kocaman bir miras bıraktı; bu temelde kanının son damlasına kadar, direnişin bir gelenek haline gelmesine köşe taşı oldu.

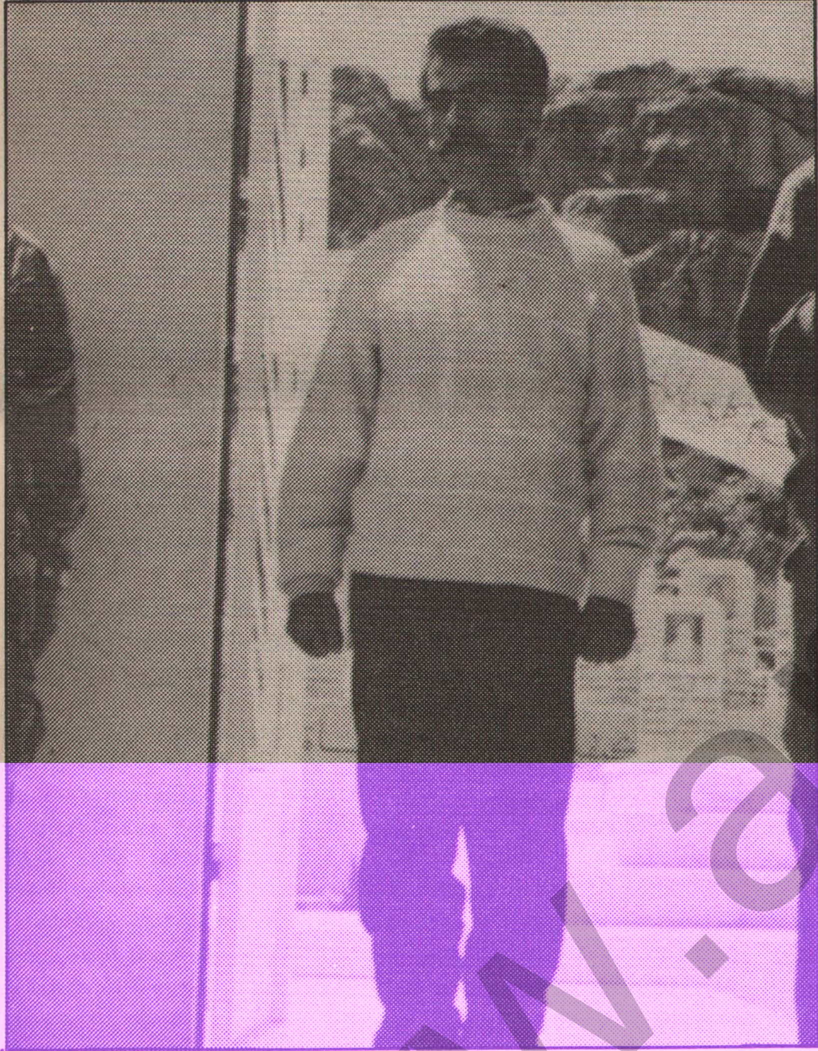
Şehit **Zeki** yoldaş! Şunu bilmeli ki düşman, kanın yerde kalmayacaktır. Özlemi uğruna can verdiğin bayrağın bağımsız, birleşik ve özgür Kürdistan'ın yüce dağlarına mutlaka gerillanın ellerinden dikilecektir.

Silah arkadaşları

Halkıyla bütünleşen Necmeddin TATLI (Kemal) yoldaşın anısı direniş andımızdır

İnsanlığın direnişi Kürdistan şahsında bugün gerilladan halk hareketine taşırılmıştır. Kürt halkı, "öldü" sanılan bir düzeyde bile özgürlüğe olan inancını ispatlamıştır. Bunu içindeki hainlere ve TC'ye rağmen geliştirebilmiştir. Mücadelemizin kutsallığı, bunu yaratan, var eden bir proleter emeğin özünde yatmaktadır. Bu kendini PKK'nin yüce direniş şehitlerinin şahsında somutlaştırıp, gıdasını ondan almaktadır. Şehitler, halkın köleliğini parçalarken, bunu anlatabilmek için ölümle alay edercesine özgürlüğe yürüyüp, kibrit çöpü, son kurşunu veya bombasıyla bütünleşmeyi esir düşmeye tercih ediyorlar. Nice adsız kahramanlarımız bunu sanat gibi işlemiştir. **Kemal** yoldaşın direnişinde tekrarlanan bu gerçek, bizi tekrar direnişin yüceliğine kavuşturmuştur.

Kürt halkı tüm zorluklarına rağmen, çok mertçe sakladığı bir kıvılcım olan onurunu bu yüce sanata cevap olarak her tarafta yükseltmiştir. Bugün onu "güne" ulaştıran, bu kıvılcımın Kürdistanlılaşmasıdır. Bu mücadele tüm zorluklarına rağmen Kürt halkının sürekli tekrarladığı bir türküdür. Bugün bu türkü; vazgeçilmez gerillası, ordulaşan halkı ve dünyaya kucak açan APO'su ile insanlık onuru adına, Kürdistan'da iktidara yürümektedir. Özgücü ile bilimsel sosyalizme sarılıp 21. yüzyılın şafağında doğması, Kürdün köleliği lanetleyip, direniş kahramanlarını yaşatma gerçeğidir. **Kemal** yoldaş bu halkın özgürlüğüne, kendi direnişçiliği kadar inanmıştı ve bu da O'nun yüceliği idi.

Kemal yoldaş, 1964 yılında Batman'da doğdu. Sömürgeciliğin Kürdistan'ı mengenesine alması, bu Kürdün de yaşamını sürgünlere çevirmiştir. Ailesini boşluk ve zayıflığa kanını emerek düşürürken, kendi gerçekliğine yabancılaşma, ajanlaşma ve kukla olma sonuna kadar dayatılmıştı. İlk, orta ve lise öğrenimini sürgünlerde bulunduğu yerlerde (İstanbul, Nusaybin, Mersin vb.) tamamladı. Ekonomik nedenlerden dolayı yüksek öğrenim yapamadı. Ailesine yaşamları için destek olmak zorunda kaldı. Ama ailenin kurmaya çalıştığı bu dar, yoksul ve içi boş dünyayı çabucak anladı. Bulunduğu aile denen kurumun bile önemli oranda parçalandığını, sahteleştirildiğini ve TC'nin Kürdistan'daki sömürü ve ajanlaştırma büroları haline getirildiğini her gün daha iyi anlıyor ve görüyordu. Bu gerçeğin içinde olan ailesini her gün aydınlatarak yurtsever kılmış ve gerçeğine ulaştırmada büyük rol oynamıştır. Yükselen mücadelemiz, O'nun kişiliği gereği yer alması gereken saflardı ve nitekim ilk fırsatta bu böyle oldu. Sömürgeciliğin tüm engellemesi, karalaması ve suni duvarları ardındaki yüceliğe dürüst kişiliği ve düşünen beyni ile ulaştı. Bunu kendisiyle sınırlamayıp ailesi ve çevresiyle bütünleştirmede yiğitliği ve cesareti ilk elden yerine getirmiştir. Dolayısıyla, Partiye katılımına ailesini sevindirme şansına ulaşan **Kemal** yoldaş, insana ancak bunun layık olduğunu ön saflarda direnerek haykırmıştır.

TC metropollerinde ve Kürdistan'da tüm yaşam zorluklarına rağmen, ailece direnmeyi ve bu direnişi ulusal ezilmişlikle bütünleştirmeyi bilmişlerdir. Dayatılan düşkünlüklere karşı iradesiyle karşı koymuş ve emeğine sarılarak direnip "Kürdün namusunu" korumuştur. İşçilik ve çiftçilikteki ailenin direnişe katık kılarken, TC'nin dayattığı tüm kir ve pisliklere rağmen, yaşam berraklığı ve onurunu kirletmemiştir. Onu kendi mengenesine alma oyunlarına karşı, uzlaşmaz bir netlik ve dürüstlükle cevap verip direnmiştir. Halkının sevdasına duygularıyla da cevap verirken, zaferin derin sabrını içinde sessizce yükselen dalgalarla yaşamış; sömürgeciliğin özel savaşını, psikolojik savaşının çirkinliğini teşhir ve mahkum etmiştir.

Bu arada Mersin, İstanbul, Batman ve Nusaybin'de bulunduğu dönemlerde sürekli olarak mücadeleye ulaşma çabası içinde olmuş ve emekçiliği yanında, önemli oranda kitle faaliyetliliğinde de yerini almıştır. Bu süreçte cesareti, atılganlığı ve fedakarlığı ile birçok hizmetlerde bulunmuştur. 1977'den beri amatörce devam eden bu ilişki 1980'e dek sürdü. 1980'den sonra kesintili olarak devam eden ilişkiler 1989'da profesyonel bir katılımla yerine oturdu. Bundan kısa bir süre sonra, PKK'nin merkezi eğitim alanı olan **Mahsum KORKMAZ Akademisi**'ne ulaştı. Bu alandaki imkan ve değerlere geçmişten beri duyduğu saygı ve susamışlıkla yaklaşarak ortamla yüksek bir katılımla bütünleşti. Bu katılım, atak kişiliği ve açık ufku, O'nu tek amacı olan halkının mücadelesinde iddialı bir düzeye çıkarıyordu. Alandaki eğitime özlü yaklaşım, önder bir kişilik edinmede en büyük rolü oynadı. Çünkü **Kemal** yoldaş, bunun çabası ve dünyası ile doluydu. Yoğun eğitim süreci sonucunda hazırlandığı ülke pratiğine yöneliş, en üst düzeyde bir süreç olan II. Ulusal Konferans ile tamamlanmıştı. **Kemal** yoldaş, bu şansını çok iyi kullanmıştı ki, konferans sonrası kendine olan güveni bir kat daha artmıştı. Gözlerinde tüten ülke alevi düşmana fışkırıyordu bu konumuyla.

Ülkeye konferans kararları ile birlikte, büyük gelecekler vaadeden bir komutan yol alıyordu. Halkına inancı ve bağlılığı ülke mücadelesinde, O'nu kükreyen gerillaya ulaştırdı. Bu noktada, **Kemal** yoldaşın şahsında varılan düzeyi, O'nun dilinden tüm berraklığı ile aktaralım:

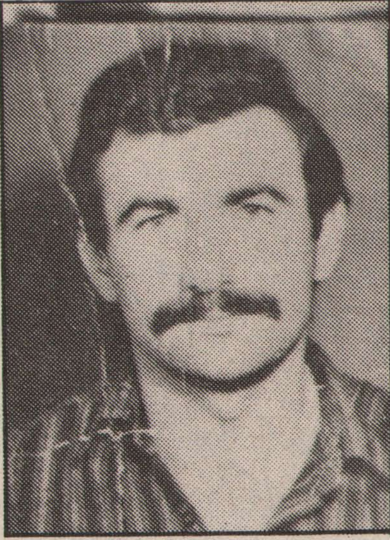
"Benim için Kürdistan'ın kurtuluşu her şeyden önce gelir. Burada mücadelenin anlamını, insana verdiği güveni, insanca yaşamanın PKK'deki yüceliğini, her şeyin ucunda ölüm olsa da, ölmenin de şereflisi olduğunu ve haklarına sahip çıkmadan şerefsizce ölmektense ateşli gömleği giyerek ölmekten daha şerefli, daha anlamlı bir şey olmadığını anladım... Halkımızın direnişini kıracaklarını sanıyorlarsa aldanıyorlar. Akan selin önünde durulamaz, dökülen kanların bedeline el konamaz. Yetim bırakılan öksüzler unutulamaz. Kürdistan'ın bağrında fışkıran direniş, engel olacakları ezeceğine, insanlık adına, Serok APO önderliğinde yemin ettiriştir." Bu yoldaşın haykırışına cevap vermemek bir Kürdistanlı için mümkün mü?..

Kemal yoldaş, özgürlüğe yürüyüşü 1990 Haziran ayında gerçekleştirdi. Yılların intikamı için, gerilla saflarında engin dağları ile kucaklaştı. Bu kucaklaşma, düşmanın kahpece kurşunları ile çabucak bitiverdi. Yiğitliğini ve komutanlığını dağlarına adayamadan, özgürlüğün filizlerine bir yenisini ekleyerek Mardin'in Savur ilçesinde Ekim ayındaki direnişle ölümsüzlüğe tüm coşkunluğu ile yol alırken, halkı da bugün O'nun yanında iktidara yürümekte ve **Kemallerine** sahip çıkmaktadır. O'nun anısına bağlılık mücadelemizi yükseltirken, bunu tekrar O'nun haykırışından duyalım:

"Biji Berxwedana gelê bindest!
Bimre koleti, bimre bindesti!
Berxwedana me pîroz be PKK!"

Mahsum KORKMAZ
Akademisi'nden yoldaşları
30.10.1990

Yusuf ARAN (Serbest) yoldaş yolumuzda sönmeyen bir meşaledir

Serbest yoldaş, Hakkari'nin Uludere ilçesine bağlı Ortabağ (Gerur)'da 1962 yılında yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Öğrenimini doğduğu alanda ortaokula kadar sürdürdü. İmkanlardan yoksunluk nedeniyle öğrenimine devam edemedi.

Serbest yoldaş, çocukluk yıllarında cesareti, boyun eğmezliği, kötülüklere karşı tavrıyla köyün en sevilen çocuğuydu. 20 yaşında TC tarafından askere alındı. Askerlik yaparken, yürütülen tüm karalama kampanyasına rağmen Partimize sempati duydu. Askerlik dönüşünde yaşadığı alanda TC sömürgeciliğinin halkımız üzerinde uyguladığı faşist politika ve bu politikanın yerle bir edilmesini hedefleyen ulusal kurtuluş mücadelemiz hakkında çevresine yönelik propaganda yaptı. 15 Ağustos Atılımı başlamadan önce bu şekilde yurtseverlik görevlerini yerine getirdi. 1983 yılında ölümsüz komutanlarımızdan **Mahsum KORKMAZ** yoldaşla tanıştı. Bu görüşmenin ardından milislik görevini üstlendi. Kimi zaman küçük çaplı eylemlere katıldı. 1984 yılında ilişkilerini daha da sıklaştırarak aktifleşti. 15 Ağustos Atılımı'nın ardından düşman koruculuk sistemini geliştirirken, **Serbest** yoldaşın da korucu olması için dayatma ve tehditlerde bulundu. Yoldaşımız, bu dayatmayı net bir tavırla reddetti. Bunun üzerine düşmanın çeşitli baskı uygulamalarına maruz kaldı. Çeşitli defalar da gözaltına alındı ve gözaltı sürelerinde işkencelerden geçirildi. Ama teslim olmadı; her ne pahasına olursa olsun düşmanın silahını taşımayacaktı. 1986'da alandaki ajan ve işbirlikçilerin bir komplosu sonucu bir kez daha Ortabağ Bölük Komutanlığı'na götürüldü. Burada her türlü işkenceden geçirildi; ölesiye dövüldü. Sömürgeci cellatlar, O'nun öldüğünü sanarak, köyün mezrasına attılar. Sabah odun toplamaya giden bir köylü tarafından baygın halde bulundu. Sömürgeciler, **Serbest** yoldaşın hastaneye kaldırılmaması için talimat verdiler. Bu engeller nedeniyle yoldaşımız 8 gün komada olmak üzere toplam 32 gün yataktan kalkamadı. İyileştikten sonra düşman bir kez daha "ya koruculuk yapacaksın, ya da yaşatmayacağız" tehditinde bulundu. Ama **Serbest** yoldaş, ölümden korkmayacak ve düşmanın istemini tereddütsüz reddedecekti. Alanda bulunan düşman ve işbirlikçileri, yoldaşımızın bu direnişçi tavrını kabullenemediler. Bir kez daha komplo kurdular. Bir eve bomba konularak ev yerle bir edildi. Olay **Serbest** yoldaşın üstüne atıldı. Bu kez yoldaşımız 3 kardeşi ile birlikte Diyarbakır Cezaevi'ne sevkedildi. 4 ay sonra tahliye olduğunda, düşmana karşı daha kinli ve ulusal kurtuluş mücadelesinde yer almada daha kararlıydı.

15.12.1989 günü **Serbest** yoldaşın evi çeteler tarafından kuşatmaya alındı. Çeteler, "Apocular evinize geliyor" diyerek **Serbest** yoldaşı tehdit ettiler. Yoldaşımız hemen içeri girip silahına davrandı ve karşılıklı ateş başladı. **Serbest** yoldaş isabetli atışlarıyla 2 korucuyu öldürdü; diğer korucular da kaçmak zorunda kaldı. Bunun üzerine tüm sömürgeci bölük ve çeteler gelip evi kurşun yağmuruna tuttular; ancak **Serbest** yoldaş, evden gizlice çıkarak köyü terketti ve bulduğu gerilla birliğine katıldı. Düşman bu kez yoldaşımızın ailesine yöneldi; bir kış gecesi aile fertlerini üstü açık bir kamyona bindirerek köyden sürgün ettiler. Ailesini, yerleştiği Silopi'de de rahat bırakmadılar; aileyi düşürmek ve **Serbest** yoldaşı teslim almak için her türlü baskıya başvurdular. Düşman amacına ulaşamadı. Çünkü **Serbest** yoldaş mücadeleye oldukça bağlanmıştı. *"Ben mutluyum. Partinin önderlik ettiği bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde yer almak, benim için gurur ve mutluluktur"* diyerek, kararlılığını ve düşmanı kahreden tavrını açıklıyordu.

Fedakar, yurtsever ve yılmaz bir savaşçı olan **Serbest** yoldaş, 1.6.1990 günü saat 04.00 sıralarında Hozê Mere yaylasında grubunun öncülüğünü yaparken, azgın çetelerin pususuna düştü. Açılan ateş sonucu yaralandı. Sağ kolundan yara aldığı için sol koluyla belindeki el bombasını alarak *"Yaşasın Kürdistan", "Yaşasın Başkan APO"* sloganlarını haykırdığı bir esnada, korucu çeteler tekrar ateşe başladılar. **Serbest** yoldaş aldığı kurşun yaraları sonucu ölümsüz şehitler kervanına katıldı.

Übeyt ÖKDEM (Ferhat) yoldaş kurtuluş mücadelemizde yaşayacak

Ferhat yoldaş, 1.1.1970 tarihinde orta halli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Öğrenimini ilkokulu bitirdikten sonra bıraktı. Daha sonra çalışma hayatına atıldı. Mücadeleye katılmadan önce bir bakkal dükkanında çalışıyordu.

Ferhat yoldaş, Temmuz 1988 tarihinde ulusal kurtuluş mücadelesi saflarına katıldı. Bir süre Orta Eyalet'te silahlı mücadelede yer aldı. Daha sonra Botan Eyaleti'ne giderek, Gabar alanında görevlendirildi. Burada çeşitli düzeylerde çalışma yürüten **Ferhat** yoldaş, şehit düştüğünde Gabar yönetiminde yer alıyordu.

Ferhat yoldaş, son olarak 27 Şubat 1990 tarihinde Kêrê Dağı'nda düşman güçlerle çıkan bir çatışmada 7 yoldaşıyla bir günboyu kahramanca çatışarak şehit düştü.

Kürt Dağı - Aker kalesi şehitlerimiz ölümsüzdür

Agit yoldaş, Uludere'nin Mijin köyünde doğdu.

Yoldaşımız, Partimizin öncülük ettiği ulusal kurtuluş mücadelesinden etkilenerek Haziran 1989 tarihinde saflara katıldı. **Agit** yoldaşı mücadele saflarına çeken, O'nun PKK'ye olan sonsuz bağlılığıydı. Saflarda yer aldığında, ilk başta eğitimine önem verdi. Çünkü bir raporunda da belirttiği gibi, Partiye bağlılık dışında donanımsızdı. Bununla birlikte Partinin ideoloji ve politikasını bilmese de, mücadele içerisinde kimi yanlış anlayışların konuşturulduğunu görüyordu. Fakat donanımsız olduğundan herhangi bir doğru anlayışı geliştiremiyordu. İşte yoldaşımız, bundan hareketle, mücadelede önemli görevleri yerine getirmek ve Partinin çözümleyici gücüne ulaşmak için düzenlenen eğitim devrelerinden sonuna kadar yararlanmaya çalıştı. Katıldığı eğitim devreleri sonucu Partiyi önemli oranda kavradı ve bununla birlikte üzerindeki toplumsal hastalıkları aşmada önemli adımlar attı. Böylelikle **Agit** yoldaş, daha bir güçlendi ve pratik görevlerinden daha önemli sonuçlar almaya başladı.

Agit yoldaşımız, görevlerinin üstüne kararlılıkla giden bir yoldaşımızdı. Yapabileceği her görevi üstlenmekten çekinmezdi. Yeteneklerini sonuna kadar mücadelenin hizmetine sunmak için çaba sarfederdi. Parti Önderliği'ne ve şehitlere verdiği sözün gereklerini yerine getirmek konusunda duyarlıydı.

Yazdığı bir raporunda, ismini ve silahını çok sevdiğini söyleyen **Agit** yoldaş, Kürt Dağı-Aker Kalesi'nde 27.7.1990 günü çıkan çatışmada şehit düştü.

M. Ali ... (Ramazan) yoldaş, Şırnak'ın Grek köyünde doğdu. Botan'da silahlı mücadele içinde yer alıyordu. Yoldaşımız, bir özeleştiri raporunda, Partinin militan ölçülerine ulaşamadığını, kendisinden beklenen görevleri yerine getiremediğini açıklıyordu. Bunun da mücadele pratiğine çeşitli darlıklar biçiminde yansıdığını belirtiyordu.

Ramazan yoldaş, 1989 yılının başlarından beri çeşitli düzeylerde görevler üstlenerek mücadele yürütüyordu. Eksiklik ve yetmezliklerini görüyor ve bunların aşılması için kendisine yöneliyordu. Parti Önderliği'nin ulaşan çözümlemelerinden sonuçlar çıkararak konumunu güçlendiriyordu. Ülkede çeşitli dönemlerde düzenlenen eğitimlere de katılan **Ramazan** yoldaş, bu olanaklardan elde ettiği kazanımları mücadelenin gelişmesi için seferber ediyordu.

Ramazan yoldaş, şehit düştüğü dönemde önemli görevleri yerine getirebilecek bir formasyona ulaşmıştı. Eksiklik ve her türlü yetmezliğe karşı mücadele vermenin keskin kararlılığını yaşıyordu. Yoldaşımız, mücadeleye daha yararlı olabileceği bir dönemde Kürt Dağı-Aker Kalesi'nde 27.7.1990 günü çıkan çatışmada şehitler kervanına katıldı

DİRENİŞ ŞEHİTLERİMİZE

Yeşerir çorak toprak...
yeşerir en kıraç dağlar bile
bir çapa vuranı olsun yeter.
Uyuyan bir yanardağ gibiydi
bu çorak topraklar
güneşin öfkesini çekmiş de üstüne
karşılığını bulamamış
yüklü bulutlardan.
Uyuyan bir yanardağ gibiydi
bu çorak topraklar.
Başını avuçlarına almış
heybetli bir heykel gibi
ta... tarih öncesi yontulan
Nemrut'a
Cilo'lara işlenen
onlardan biçimlenen.
Kimse görmedi O'nu
tüm görkemine rağmen.
Başı ellerinde
ta... tarih öncesinden
günümüze gelen.
Sanki çok uzaklardan bakardı
şaşkın
mahçup
kederli...
kimse görmedi o
kaya oyuklarındaki bu gözleri.
Oysa ağlardı zaman zaman
oluk oluk akan bir dağ
koyuğunda fışkırırdı
gözyaşları.
Güneşin öfkesini
çekmişti de üstüne
karşılık bulamamıştı
yüklü bulutlardan
onun için çoraktı
göz alabildiğine
göz görebildiğince toprakları.
Sonra...
tarihlerden bir gün
3000 yıl sonra doğuyordu yeniden
gökte küçük bir öfke bulutu;
nedir bu yüreklerin susuzluğu
ağrısı nedir diye soran.
İlk bakış
ilk göz göze geliş
ilk sarılış dağdaki yontuyla
canlandırdı
suskun
kederli
düşünceli adamı
ses verdi.
Sönmüş bir yanardağ diyorlardı
alayla
sönmüş bir kez!
Ama ilk uğultusu duyulduğunda
toprak...
kendi toprağı bile
silkindi... ürperdi...
Baktı şöyle bir
dumanlı başına dağının
kaynayan sıcaklığına baktı...
Evet! dedi birleşmeliyiz
saç lavını
saç alevini
saç...
İlk damlalar düştüğünde toprağa
bir hoş koku gelir
insanı toprağa çeken
sonra sağanak olur
yavaş... yavaş...
susuzluğu gideren.
Topraktı bizim özlemimiz
toprağaydı susuzluğumuz
ana bağrına hasret çocuklar gibi
anam! diye sarılacağımız.
İşte o
bir demet kırmızı karanfil gibi
sunanlardı toprağa kanlarını
anamızı
tanıtanlar bize.
Kim miydi?
Adı mı neydi?
Ne önemi var şimdi bunun.
Damla damla yağmurdu de sen...
aynı kökten boşalan.
Domur domur çiçekti de sen...
aynı ağaçtan tomurcuklanan.
Toprağın susuz çatlaklarından
fışkıran...
güzel
güzel bir yaşam.
Armağanınız çok güzel yoldaşlar
geleceğe mutlaka akacak
öğrettiğiniz bu YAŞAM!

★

Rüstem yoldaş güney Kürdistan'da doğdu. Ortadoğu'da Partimizin önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesiyle tanıştı. Bir süre sonra **Mahsum KORKMAZ Akademisi**'ne gitti. Burada askeri ve siyasi eğitim görerek, ülke pratiğine hazır duruma geldi.

Rüstem yoldaş, Akademi'deki eğitim olanaklarından yararlanıp gerekli ölçülere ulaştıktan sonra Botan alanına gitti. Tecrübesizlik ve politik darlık nedeniyle kendisinden beklenen görevleri yerine getirmede yetersiz kalsa da, bu eksikliğini kısa sürede gördü ve bunun aşılması için çabasını yoğunlaştırdı. Yoldaşımız, ülkeye gidişinin ardından geçen ilk üç ayda kişilik yetmezliklerini daha iyi gördü. Parti taktiğine nasıl ulaşılabileceğini, Parti yaşam ve ölçülerinin nasıl uygulamaya geçirilebileceğini sıcak savaş ortamında daha keskin hatlarla öğrendi.

Rüstem yoldaş, ülkede bulunduğu süre içerisinde silahlı eylemlere ve kırsal kesimdeki kitle faaliyetlerine katıldı. Öte yandan gerilla birliklerine ulaşan Parti Önderliği'nin çözümlemelerinden yararlanarak eğitimini aksatmamaya çalıştı. Bir raporunda, Parti Önderliği'nin çözümlemelerinin kendisini aşmada ve beklenen görevleri yerine getirmede bir ayna olduğunu belirtiyordu. **Rüstem** yoldaş, pratik görevler üzerinde de yoğunlaşmasını bilen, öneriler geliştirebilen ve birlikte faaliyet yürüttüğü yoldaşlarının gelişmelerine önem veren bir yoldaşımızdı.

Rüstem yoldaşımız, sağlam temelde geliştiği ve daha ileri görevleri yerine getirmeye doğru emin adımlarla yürüdüğü bir dönemde Kürt Dağı-Aker Kalesi'nde düşman birlikleri ile 27.7.1990 günü çıkan bir çatışmada şehit düştü.

Mehmet OKÇU (Bişar)

On yıl cezaevinde kaldı. Serbest bırakıldıktan sonra ilişkiye geçerek Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gitti. Askeri ve siyasi eğitim gördükten sonra Botan'a gitti. 27.7.1990 günü Kürt Dağı-Aker Kalesi'nde çıkan çatışmada şehit düştü.

Haci ... (Gabar), Pervari-Aker köyü.

27.7.1990 günü Kürt Dağı-Aker Kalesi'nde şehit düştü.

PKK Genel Sekreterliğinin IV. Ulusal Kongre'ye sunduğu 31 Ekim 1990 tarihli Politik Rapor'dan alınmıştır:

Kürdistan halkına dayatılan büyük vatansızlaştırma hareketine karşı büyük vatanseverlik savaşımızda zaferi mümkün kılacak çalışma ve vuruş tarzıyla hedeflerimize yürüyelim!

Türk barbar egemen güçlerinin tarih boyunca birçok halkın topraklarında yok etme temelinde yürüttüğü amansız vatansızlaştırma hareketinin en son uygulamasına Kürdistan'da tanık olunmaktadır. TC, Kürdistan halkına karşı tüm yıkıcı, göçertici, zora ve hileye dayanan yöntemleriyle bu ülkeyi de yutma savaşımını bütün gücüyle yürütmektedir. Özellikle 12 Eylül faşizmi ile günümüzde dünyada eşine rastlanmayan uygulamalarına hız vermiş; uluslararası gericiliğin izdüşümünü çok iyi yakalayarak, onu iç ve dış politikasının temel dayanağı yaparak, soykırım amacını gerçekleştirmeyi kesin kafasına koymuş ve başarısı için son çabalarını amansızca harcamaktadır. Hem zorbaca ve hem de hilekarca yapılmasını mümkün kılacak geniş bir tarihi uygulama temeli üzerinde yükselen bu uygulamalar aynı zamanda çağla kurduğu hileli diplomatik ilişkilerle de olsa, kısa bir zaman aralığına da sığdırılsa, buna oldukça elverişli olanaklar hazırlamaktadır.

Bunun karşısında halk olarak durumumuz zavallıdan da öteye sorumsuz ve baştan çıkarılmıştır. Üzerimizdeki o politikanın en amansız ve son uygulayıcılarından Atatürk'ün bir ara kendi ulusal varlığı tehlikeye düştüğü anda söylediği "Gaflet ve hiyanete düşmüşler" sözü vardır. Bizimkiler onların yüz katı ve düşmek üzere de değil; iliklerine kadar bunu yaşamışlardır. Sadece egemenler değil, en çok ezilenler de aynı konumu yaşayarak; bir ulus için, bir halk için düşülebilecek en son düşürülme noktasına gelip dayanmışlardır. Gafletin sonuna gelinmiştir; toplumsal düşürülmüşlükte, ulusal kimliksizlikte sınır yoktur. Bundan da öteye, bütünüyle insanlık değerlerinden ne kadar kopulmuştur ve kendimize insanız diyebilmenin neresindeyiz; işte tartışılması gereken budur. Buna ne kadar hakkımız var? Bu sınırı yaşıyoruz. Mübalağasız gelinen nokta bu olmaktadır.

Vatan kavramından zorlukla bahsedebiliyoruz; insanımız için, vatan kavramının bir anlam ifade ettiğine, hele geniş halk yığınlarımız için bir anlamı olduğuna kendimizi inandırmakta zorluk çekiyoruz. Vatana bakmayı bilmemekte; öz halk kimliğimize ne kadar değer verdiğimize, -oldukça yaşanan terslikten de öteye- kendimize ne kadar değer verdiğimize dair kuşkuyu da yaşamaktayız. Bunu çok iyi gördüğümüz için belirtiyoruz: Herşeye temel teşkil etmesi gereken, bütün tutum ve davranışların belirlendiği bu kavramlara karşı yan çiziliyor. Böyle olmasaydı, yaşam etkinliğimiz, savaş etkinliğimiz bu derece yanlışlıklarla dolu gelişmezdi ve "Ben de kurtuluyorum" adı altında, onu topraklarına bağlayan bir karış tarlacığını, birkaç odalık yıkık-dökük evciğini yok pahasına elden çıkarıp, "bir an önce kurtulayım da nereye gidersem gideyim" telaşıyla hiç bilmediği, orada neyi nasıl yaşayacağını kestiremediği diyarlara, büyük garibanlığa çıkışı böylesine büyük hesapsızlıkla yapmak, mecnuna döndürülmüş bir halk için yaşanmazdı. Bu durum, çok şeyini yitirmiş -insan da diyemeyeceğimiz- bir konumu yaşamakla, insanlıktan sapmış olmakla ilintilidir.

Türklük, egemen sınıf dehşetiyle, tarzıyla, daha çok da amansız bir savaşım yürüterek, halkların ülke kavramlarını yıkmakta, toplumsal varlıklarını söndürmekte ve kültürel kimliklerini silmekte maharet sahibidir, tecrübelidir. Bırakalım dünyanın diğer taraflarını, küçücük Anadolu'da bile bu temelde yürüttüğü uygulamalarına baktığımızda; bu özelliğini kavramak, bundan büyük dersler çıkarmak zor değildir. Bu Anadolu ki, insanlık tarihinin en eski uygarlıklarından birisidir. Sayısız kavimlerin yoğunlaştığı, kültürleştiği, kat be kat kültür zenginliğini yaşadığı bir ülkedir. Belki de insanlığa en çok değer aşılamış çok sayıda halkın ülkesidir. Fakat Türkler bir girdi ve bir vurdu ki, akıl durur! En eski halkların son artıklarını gözönüne getirdiğimizde bile bu uygulama daha iyi anlaşılır. Örneğin Ermeniler, uygarlıkta oldukça gelişmişlerdi; sanatta, zanaatta, mimaride iyi eserler veriyorlardı. Uygarlaştırıcı bir rolleri vardı. Bugün onların uygarlıklarının yerinde yeller esiyor, bir harabeden de öteyedirler, kalıntıları bile anlaşılamaz durumdadır.

Bir Grek uygarlığının daha 19. ve 20. yy. başlarına kadar Batı Anadolu'da oldukça etkili olma durumu vardı. Ermeniler Doğu'da etkiliyken bu çağlarda Batı'da da bunlar etkiliydiler. Yüzyılların İstanbul, Ege, Marmara, Akdeniz çevresindeki uygarlıkları bugün bile tarihin en güçlü kalıntılarına önemli bir zemin sunmaktadırlar. Ancak, Türk egemenleri, bu uygarlık eserleriyle cücelerin kahramanlarla oynamaları gibi oynuyorlar. Anlamaktan uzak, hele hele yaşamaktan fazlasıyla uzaktırlar, fakat gasp etmişlerdir. Avrupalı efendilerine "turizm" adı altında pazarlamaktadırlar. Savaşla vurdular, toprakları gaspettiler, insanları katlettiler, şimdi binlerce yıllık tarihi -ki dünya harikaları bile buradadır- pazarlayarak bir de bu yönüyle sömürmeye çalışmaktadırlar. Bir istilacı olarak, değerleri anlayıp, ona bir şeyler katıp geliştirecek ruh derinliği ve yaşam kavrayışı yerine düşürücülük hakimdir. Atilla geleneği, Hun geleneği, Oğuz geleneği, Osmanlı geleneği... bu gelenek yüzyıllardan beri sürüp geliyor ve en son Kıbrıs bunun bir devamıdır. Barbar gelenek vatansızlaştırmadır. Uygarlık sahiplerini bile bir daha vatanlarını düşünemeyecek kadar yıldırtıcıdır, kaçırtıcıdır, göçerticidir. İşte Ermeniler, işte Grekler!

İslamın uygarlığa bazı katkıları vardır. Bu temelde Güney'de gelişen bir Arap uygarlığı söz konusuydu. Onlardan kalma görkemli eserler de vardır, ama Türk egemenleri onları da tanınmaz hale getirdiler. İslamın yaşama geçirilebilecek yüceltici bazı yanları vardır, ama bunları da tanınmaz hale getirmişlerdir. Şimdi din; belki de dinsizlerin yapabileceğinden bin kat daha zararlı bir biçimde, Anadolu halkının, kültürünün canına okuyan bir dogma düzeyinde ve tümüyle barbar geleneğin emrinde kullanıldıkça kullanılıyor. Eskiden dini kılıçla temsil ediyorken, şimdi daha kötü bir tarzda yaşama karşı savaştırıyor. Bunların İslamla alakası yoktur. İslam böyle değildi. Yüzyıllardan beri İslam adına savaştıklarını iddia etseler de bu bir maskedir. İslamın kılıcı denilen de tam bir barbar kılıçtır.

Fars uygarlığı da görkemli bir uygarlıktı, fakat onu da Doğu'dan işlemez hale getirmişlerdir. Onun da üzerinden çekirge sürüsü gibi geçerek, harabeye çevirerek dumura uğratmışlardır. Türkler, Anadolu'daki bu çirkin, uğursuz, barbar rollerini günümüze kadar bütün acımasızlığıyla yürütmüşlerdir... Öyle ki, kendi halklarına bile en büyük kötülüğü yapmaktan geri kalmamışlardır. Türkmen, alttaki Türktür, ezilen Türktür ve diğer halklar gibi o da bu barbar gelenekten zarar gören bir halktır. Egemen Türk ulusu, ulusçuluğu ayrı şeydir, Türkmen gerçeği ayrı şeydir. Kendi öz milli bütünlüğü içinde ele alması gereken bu ezilen kesimini bile, yüzyıllardan beri ancak dağlara sığınarak yaşamlarını koruyacak halde bıraktırmıştır. Türkmenler, kendi Sultanlarının gazabından ancak Toroslar'a, İran'a, Arabistan'a, hatta Balkanlar'a çekilerek kurtulabilmişlerdir.

İnsanlar kendi kendilerine küçüktürler ve büyüyemezler. Onlar ancak uygun bir kültürel-uygarlaştırıcı ortam varsa orada yücelebilirler, yoksa kötürümleşir, cüceleşirler. Anadolu'daki Türklük bugün cücedir, azman kesileni bile sevilmez. Kültürün bu kadar bol olduğu, ancak uygarlığın ürünlerinin bu kadar tahrip edildiği bir yerde, herhangi bir sağlıklı uluslaşmadan ve bireysel yücelmeden bahsedilemez. Türk egemenlerinin resmi şekilsizliği böyledir, günümüz dünyasında dış politikanın ve askeri stratejilerin bir oyuncağıdır. En zorba, gerici güç nerede ise gelir bunu bulur, "neye, nasıl kullanayım" der. Dünün İngiliz Krallığı Ortadoğu'ya yayılarak Rus Çarlığı'nı sıkıştırmak istediğinde, bu en geri ve köhnemiş Osmanlı İmparatorluğu'nu bulmuştu. Osmanlı despotizmi çökmüştü ve daha 18. yy. sonlarında tasfiyesi gerekiyordu. Fakat dünyayı yutmaya hazırlanan kapitalizm ve sömürgecilik için, İngiliz'i, Fransız'ı için, yaşatılması gerekiyordu ve yaşattılar da.

Kuruluşundan günümüze kadar, TC'nin oynadığı role bakalım: Bir Amerikan oyuncağıdır ve Ortadoğu halklarının başına bugün bela edilmek isteniyor. Bu durum kuruluşta da böyleydi, şimdi de böyledir. Kuruluşunda tasfiye ettiği uygarlıklar, bin yıllık uygarlıklardır. Tasfiye edilen Ermeni uygarlığı binlerce yıllık uygarlıkların son temsilcilerindendi, yine tasfiye edilen Anadolu, Grek uygarlığının son temsilcilerindendi; yerine getirilen ise, kan içerisinde kurulan, kendi halkını ve diğer halkları eziciliktir. Uygarlık adına ne varsa hepsini yıkıma götürmektir. Günümüzde de hazırlanan temel politika, Kıbrıs'tan koparılan bir parçaya Musul-Kerkük'ten bir şeyler ekleme ve Kafkasya'ya beslenen yeni emeller yaratmadan öte bir şey değildir.

Bu tablo içerisinde Kürdistan'ın başına şimdiye kadar gelmiş olana ve daha çok da önümüzdeki kısa dönemde sonuçlandırılmak istenene gelecek olursak; ne törelerin, ne milli temelin, ne felsefenin, ne de çağdaş hiçbir siyasi akımın kabul edemeyeceği bir durum yaşanmaktadır. Ülkede uygulanan sömürgecilik, iç sömürü ve insanlığın gelişim seviyesini oldukça geriden takip etme durumu, insanımızın topraklarına da yabancılaşmasını birlikte getirmiştir. Böylelikle insanımız yaşamanın yolunu, topraklarından kaçmakta bulmuştur.

İnsanımız, halk olarak alabildiğine savaşmış ama, bu savaşların tümü de büyük katliamlarla bastırılmış, başarısızlık direnişlerin olmuştur. Ve tüm direniş hareketleri yine aynı halkın bir başka kesimince saldırıya uğramış, yaşanan iç ihanet, uğranan başarısızlıkların temel nedeni haline gelmiştir. Öyle ki, "Kürt" ve "hain" sözleri birlikte anılır olmuştur. Sürekli başarısızlık ve iç ihanet halkın kendisine olan öz-güvenini yitirmesine ve giderek öz-saygının da ortadan kalkmasına yol açmıştır. Bu, kendi kendini inkarı ruhta inşa etmenin temel nedenidir. Öyle ki, insanımız, Kürt'ten sözedilince adeta kendisinin içinde olmadığı ve tanrının lanetine uğramış bir kavimden söz ediliyormuş gibi bir şekillenmeye doğru devrilmiştir.

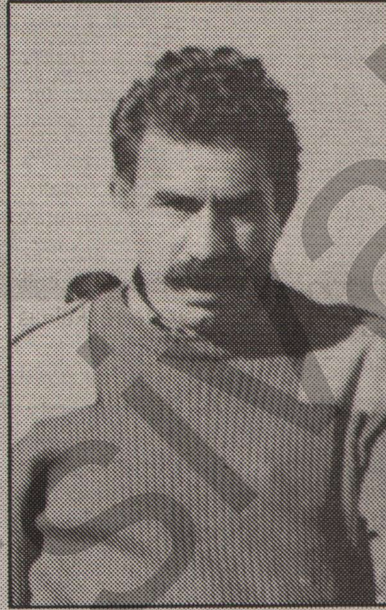
Egemen ulusun resmi tarihinde halk gerçeğimizi inkar etmesi ve kendini üstün bir ulus olarak halkımıza sunmasıyla, Kürtlükten kayış adeta, iblisten kaçma yarışına dönüşmüştür. Kimlikten bu kaçış kültürü nesilleri şekillendirmiştir. Denilebilir ki, insanımızı ruhunda, resmi tarih yaklaşımı ve egemenliği bu şekilde ele geçiriyor.

Biz bugün bunun etkilerini mücadele içinde oldukça belirgin bir şekilde hissediyoruz. İnsanımızın, halkımızın kurtuluş mücadelesine ilgisi gerçek yurtseverliğe ulaşmış değildir. Kökleri tarihin derinliklerinde duran ve süreçle birlikte gelişip yeşeren, dal-budak salan yurtseverlik insanımızın ruhunda yeşermiş değildir. İnsanımız, egemen ulus kültürüyle halka ve ülkeye yaklaşıyor; kendini halkın içinde, halkın bir parçası olan özgürlük savaşçısı olarak görmeyip, mağdur duruma düşmüş bir halkın yardımına koşan kişinin konumunu konuşturuyor. Kürt aydınlarının tümünde egemen olan bu yaklaşım, savaşa atılan kadro yapımızda da, mücadelenin zorluklarına paralel olarak ortaya çıkmaktadır. Kitle politikamızda çizgi-dışı tutumlara girmenin temelinde yatan olgu; Kürt kimliğine güvensizlik, halk gerçeğimize inançsızlık, yurt sevgisinden yoksunluktur. Ve bu, minnetle savaşan bir yabancının lütufkar tavrı olur ancak.

Sömürgeci yabancılaştırma politikalarının sonuçları insanımızda önemli ruhsal dönüşümler sağlamıştır. Diyebiliriz ki, insanımız ruhsal olarak halk olma niteliğini kaybetmiş veya bu ruh önemli oranda erozyona uğramıştır. Bu, oldukça çarpıtılmış bir tarih bilincinden kaynaklanmaktadır kuşkusuz.

Büyük isyanımız işte bu tarzadır, bu tarzda yaşam ve yürümenin normal kabul edilmesinedir. Yaşananlara baktığımızda, beterin-beteri bir durum olduğunu belirtebiliriz. Hergün yazılıyor; "Adı konmamış ülke insansızlaştırılıyor." Hakkari, Siirt, Van, Kars, Ağrı, Bingöl, Mardin boşaltılıyor, Güney Kürdistan boşaltıldı. Nedir bu durum? Hayvanlar bile kolay kolay yaşadıkları yerlerden ayrılmazlar; kuşlar bir yıl önce yaptıkları yuvaları bir yıl sonra yeni-

" Hergün yazılıyor: 'Adı konmamış ülke insansızlaştırılıyor.' Hakkari, Siirt, Van, Kars, Ağrı, Bingöl, Mardin boşaltılıyor, Güney Kürdistan boşaltıldı. Nedir bu durum? Hayvanlar bile kolay kolay yaşadıkları yerlerden ayrılmazlar; kuşlar bir yıl önce yaptıkları yuvaları bir yıl sonra yenilerler; keçiler vardır, ayrılmazlar yıllarca o zozanlardan. Peki insanlar yurtlarını nasıl boşaltıyorlar? "

" Göçertilme; son vitesli tam gaza basılmış olarak sürüyor. Her düzeyde biraz daha düşkünce oluyor. Süngü altında olsaydı ve hergün Ermeniler, Rumlar gibi biçilip leşlerimiz derelere dolsaydı daha iyi olabilirdi; balıklara yem olunsaydı, bu biraz daha insana yaraşabilirdi. Ancak bunun yarı-yarıya gönüllü, biraz keyifli, biraz üzüntülü olması pek yakışmıyor. "

lerler, keçiler vardır, ayrılmazlar yıllarca o zozanlardan. Peki insanlar yurtlarını nasıl boşaltıyorlar?

Göçertilme; son vitesli tam gaza basılmış olarak sürüyor. Her düzeyde biraz daha düşkünce oluyor. Süngü altında olsaydı ve hergün Ermeniler, Rumlar gibi biçilip leşlerimiz derelere dolsaydı daha iyi olabilirdi; balıklara yem olunsaydı, bu biraz daha insana yaraşabilirdi. Ancak bunun yarı-yarıya gönüllü, biraz keyifli, biraz üzüntülü olması pek yakışmıyor. Bu iş için biçilen süre çok kısa; on yıllarca diyebileceğimiz süreç birkaç yıla sığdırılmak isteniyor. Mevcut faşist klik ve onun özel savaş yönetimi 2000 yılına doğru tam başarma gereğinden bahsediyor. 2000 yılında 70 milyon nüfusuyla ulusal birliği, bütünlüğü sağlanmış, Japonya haline gelmiş, komşularını böylece ürküten, dünyanın sahibi bir güç olmadan bahsediliyor. Burada ise bize bir yer yoktur, tasfiye olmuşuz, sürülmüşüz, geri kalanların gözlerine kül serpilmiş, tabutluk gibidirler. Böylesi bir hedef oldukça planlanmış ve çok etkin güçlerle hayata geçiriliyor.

Türklük şuuru, Türklük bilinci, fethi denilerek, çağın bütün gericiliği süzülüyor ve adına da iç politika, dış politika, siyaset deniliyor. Çağdan utandıkları ve çağın kendilerini lanetleyeceğini çok iyi bildikleri için bazı figuranlarla, sivil-maskelilerle gizlice özel savaşı yürütüp, bu temelde insanlığı aldatarak politikalarını sürdüren üniformalılar; kendi halklarını ve halkımızı, ne yaptıklarının farkına varamaz, varsalar bile, birşey yapamaz duruma getirerek sonuca varmak istiyorlar. Bu temelde özel savaş eşine ender rastlanan bir alçaklıkla, sahtekarlıkla, hilekarlıkla sürdürülmeye çalışılmaktadır.

Makyavelcilik bin defa bunlardan daha temiz ve soyludur. Toplumun bütün değerleriyle oynamak bundan ayrı bir yöntemdir. Bu, sınır tanımaz politik madrabazlıklarla yürütülmektedir. Askeri yöntemler belki de hiçbir savaş kuralına sığmayacak bir etkinlikle, bir ustalıkla yürütülmektedir. Resmi ideoloji, o çok ünlü ortaçağ kiliselerinin aldatabileceklerinden daha çok aldatıyor, onlardan çok daha tahripkar bir rol oynuyor, özellikle üniversiteler, bilim ocakları denilen ocaklar, ortaçağ kilise ocaklarından daha uğursuz rollerdedirler. Bu sahtekarlık ve aldatma ocakları, günü-birlik beyinleri uyuşturuyor, ne göz bırakıyor, ne anlayış bırakıyor, herşeyi silip-süpürüyor; radyo-televizyon göz açtırmayan bir sağanak gibi duygu ve düşünceyi özel savaş için şekillendiriyor. Bırakalım askeri-siyasi zorla ve hilekarlıkla ne kadar yol aldıklarını, yalnız başına bir üniversite, basın-yayın alemi bile halkları düşürüp felç etmeye yeterli olmaktadır.

Bu çağdışı sistem, ekonomi ile oynuyor, mide ile oynayıp insanları aç bırakıyor. Pavlov'un köpeğinin öğrenme yöntemiyle, halkların ekmeğiyle oynuyor. Zil sesi ajanlıktır. Ekmek o sestedir. İnsanların ağızları ekmek için açılırken kuyrukları ajanlığa bağlanmıştır. İşte ekonomi işleri tamamen budur.

Özel savaş makinası yıkım işini tamamlamak istiyor. Bu yıkım makinası; göçertmeyle, soykırımla, düşünceyle, bütün duygusuzluğuyla, hunharlığıyla, lanetliliğiyle, bu göçertme işini çok kısa bir sürede tamamlamak istiyor. Boşaltmanın altındaki temel gerçek budur.

O resmi Türklük, barbar Türklük Batı'da yayılmasını tamamladı, şimdi de Kürdistan'da, Doğu'da bunu tamamlayacak. Grek ülkesi gitti, Ermeni ülkesi gitti, Kürdistan ülkesi de yutulacak ve o yüzyılların oburluğuyla, vücudunda birkaç yılda onu eritecek. İşte buna da asimilasyon deniliyor. Ve bu sefer de yeni bir lokmayı kapmak için gözünü başka bir yere dikecek; belki Azerbaycan'a, belki Ortaasya'ya ama, şu andaki lokması Kürdistan lokmasıdır.

Biz PKK olarak ortaya çıktığımızda şiarımız şuydu: "Kolay yutulmayacağız." Ve halen bu iddiamızı sürdürüyoruz. Bizim siyasal yönelimimizin temelinde, tüm uygulamaları yönelimde kabul etmeme tutumu yatar. Herşeye bu temelde kuşkuyla; kabul edilmemesi gerektiği, gerçeğin daha değişik, yaşamın daha farklı ele alınması gerektiği biçiminde yaklaşıyor ve bu tutuma sıkı sıkıya bağlı olmaya çalışıyoruz. Kolay yutulmamak demek, bütün çalışmalarımızın veciz bir ifadesidir. Bunun için, tarihin araştırılmasını, güncel insan değerlendirmesini yaptık. Onun için, işler olmaya çalıştık, kılçık olup batmaya çalıştık. Buna politika, politik çizgi, gerçekleri açıklama kampanyası, ideolojik faaliyet dedik ve yüklendik. Şiddet, silahlı savaşım ile daha düzenli vurmaya yöneldik ve buna da taktik dedik.

"Kendi topraklarında özgür doğup özgür yaşamak için, genel gidişata uymak için, küçücük bir toprak parçasında; atalarımızın doğup büyüdüğü, bizden bazı değerlerin hala kalıntı biçiminde de olsa sürüp gittiği, çok şeyin kökü dahi kurutulmuşsa da, yine de bazı şeylerin tuttuğu, bölük-pörçük de olsa birkaç sözcüğün konuşulduğu, biriki türkünün söylendiği, bir-iki oyunun oynandığı, bazı harabelerin bile birşeylere tanıklık ettiği, her şeye rağmen yine de havasından, suyundan kolay kolay kopamadığımız bir yerde, dünya halklarının yaptığına benzer bazı şeyleri yapmaya ve mümkünse daha iyisini yapmaya çalışmanın adıdır savaşımımız. Bu yıllarda hedefleneni savaşla kazanacağız."

Boşaltma şimdi yürütülüyor diye düşünmek, büyük bir yanılmacadır. Türklük girdiğinden beri, Kürdistan boşaltılıyor. Alpaslanlarla, Selçuklu Sultanlarıyla başlamış, Yavuz bunda güçlü bir temel atmış, Kuyucu Murat Paşalar daha dehşetlisini ortaya koymuş, Sultan Mahmut ve Abdulhamit de boşaltmayı daha da bir yoğunlaştırmışlardır. Bu yıllardaki boşaltmanın günümüze kadar yansıyan kalıntılarını görmek mümkündür. Mustafa Kemal ve TC bunu daha da sistemli, planlı hale getirmiştir.

Dersim'in göçertilmesi, cumhuriyetin o büyük temel göç politikasıdır. Dünyaya en geç açılan, aslında en çok toprağına yapışması gereken Dersim bugün dünyanın dörtbir tarafına savrulmuştur. Çünkü o, Kemalizmin politikasının bir nişanesidir. O feodal dediğimiz barbar gelenek, bu yıllara dek boşaltmayı bu sistemle yürütürken; bu cumhuriyet döneminde ve özellikle de 1950'lerden sonra en hileli, zorba rejime kaynaklık eden kapitalizm gelişti. Bundan sonra göçertme daha sistemli, bütün yönleriyle yürütülen bir politika oldu.

Sadece insanlar da göçertilmedi; beyinler göçertildi, yürekler yürek olmaktan çıkarıldı. İnsanların bedeni yaşıyor ama, beyni göç etmiş, yüreği göç etmiş. Göçertmenin bu yönleri daha tehlikelidir. Alçakça bir şekilde ekmeğe muhtaç bırakılanların gurbet çabaları, belirli ölçüde anlayışla karşılanabilir ama, ülkesinde olup da büyük beyinsizliği, büyük yüreksizliği yaşamak, bugün Avrupa'ya Ortadoğu'ya savrulan halkımızın durumundan bin kat daha sefil, bin kat daha alçakça bir durumdur. Ne kadar, dilimiz susturuldu, beynimiz uyuşturuldu, kulağımız sağır edildi denilse de bu böyledir.

İnsanlık hep sorar; "Vatanında böyle yaşamayı nasıl kabul ediyorsun" diye. Büyük vatansızlaştırmayı, büyük düşürülmeyi nasıl sinene ve beynine yedirdin? İşte gelişmeyişimizin ana nedeni! PKK'yi geliştirirken amacımız, son tahlilde bu politikanın kendini beğenmiş, büyük barbarından hesap sormaktır. Ama, daha beride de, kendimizi karşımıza çekmek, böyle bir iç hesaplaşmayı yapmak, bunu giderek halkımıza yaymaktır. En büyük zorbadan, zalimden hesap sormak için, yaşamımızda bu hesabı geliştiriyoruz. Bu halkada, hesaplaşmak için her şeye katlanacağız ve her şeyi yapmaya çalışacağız. Çünkü, bugün biraz vicdanları çalışmaya başlamıştır. "Göçertiliyoruz" diye bazı ağızlar konuşmaya başlıyor, "Bizim de bir vatanımız vardı" deniliyor. Bazı buzdağlarının erimesine benzer erimeciklerle, yürekler bu çabalar karşısında biraz eriyor. Beyinler, biraz düşünme mahareti gösteriyor.

Göçertilen yalnız Botan insanı mıdır? Botan mı yalnız insansızlaştırılıyor? Oysa yüzyıllardan beri boşaltılmadık neresi kalmış, yüreklerde boşaltılmayan ne kalmıştır? Beyinlerde kazılmayan, insanlıkla ilgili tek bir zerre kalmış mıdır?

Bu noktada kendinizi üzmek, yatırmak, dilinizi kesmek olmaz. Aksine iyi konuşup, kulak kabartıp biraz görmesini bilmek gerek. Harabeye dönmüş de olsa, vatanınıza başka ellerden insanlar gelir, bizlerin "en kötü bitkidir" diye kokusuna dahi yaklaşmadığımız bir bitkiyi sevilecek, oldukça güzel bir bitki olarak değerlendirir. Bunu görebilen göz var mıdır?

Sözümona yaşama en tutkun gerillamız insanı çiğnerken, herhangi bir güzelliği fark etti mi? Gören göz ne kadar var? Hasretine en çok yandığımız gerçekleri, güzel dile getiren kaç kişi var? Bunlar bir yana, vatansızlaştırmayı, göçertilmeyi anlayabildik mi? Bir halk kimliğini, ağzımıza alabilir miyiz? Saygı duyulacak bir insan bireyi olarak kendimize değer biçebilir miyiz? Gerçeklere bakalım, bir kez daha sorumuza cevaplar arayalım.

Önderlik olarak bugün biraz iddialı konuşma gücü vardır. Bir halkın bağlılık değerinin ifadesi olma ve büyük bir saygı olamasaydı elbette bu denli dinlenemez, sahip çıkılamazdı. Yine de düşünüyoruz; anlayanlar ne kadar ciddi, bağlı olanlar ne kadar ciddidir. Biraz daha gerçeğe yakınlaşabilmek için çabamızı esirgemiyoruz. Sürekli kendimizi sorguluyoruz, kendi içimizde kaçışı ne kadar durdurduk? Yürekte, beyinde, duyguda, düşüncede vatan kavramına ne derece ulaştık? Vatanı doğru sevebiliyor muyuz? Dağ halkı, adsız halk, avukatsız halk denilen o halkın bazı sevilecek, ciddiye alınacak yanlarına ulaşabildik mi?

Bu uğurda çok şeyler yaptık. Bu halkın gencecik evlatlarını çektik, kanlarını döktüler. Bütün insani kuvvetleri kullanarak göze, kulağa ve buradan beyine, yüreğe akmasını bilerek insanları etkilemeye ve bazı kavramlar -büyüklükler- için en değerli varlıklarını adamalarını sağlamaya çalıştık. Kolay dayanılmaz bir yürekle bunu yapmaya çalıştık. Bu ülkede kan döksünler, hem de en çıkarsız bir şekilde kanlarını döksünler ki, bazıları, o kanın izi üzerinde belki düşünebilir, duyabilir, dedik. En değerli varlıkları adadık ki, bu topraklara bazıları bir kez daha geri dönebilsinler, "Bizim can parçalarımız şuraya düştüler, üzerinde biraz düşünelim" desinler. "Bu nu bir halk için yaptılar" desinler ve o halkı anlamaya çalışsınlar. Kanlar yerde, izler yerde işte bu düşünce yaratır, duygu yaratır.

Büyük dil döktük geri dönüş için, bazı etkinlikler yaptık kendi halimizce, mütevazice; göçü durdurmak için, sizleri durdurmak için ve fakat büyük bir öfkeyle, büyük bir iddiayla bunu yaptık. Duygularınız kaçıyor, gözleriniz kaçamaklıydı. Hem gözler yaşlıydı, hem de kaçılıyordu. Bu bir çelişkidir, dedik; önderlik olarak daha sonra amansız üzerine gittik, yüklendik ve çözdük.

Sosyalizm, eşitlik, özgürlük, bağımsızlık temel kavramlardı, onlardan tuttuk. Milliyet, yurtseverlik, özgürlük deniliyordu, yerli-yerine oturtmak için tuttuk. Parti, halk savaşı, gerilla; onları da yerli yerine oturtmaya çalıştık. En fazla oynanılan bu kavramlara karşı biz ciddi olmaya çalıştık. Bu, bizi PKK arayışlarına, PKK'lileşme çabalarına götürdü. Dönüşü biliyorsunuz; Ankara nihai ölümümüzün kararlaştırıldığı bir kentti, ama biz dönüşü maddi anlamda orada gerçekleştirmeye çalıştık. Kaderin garip cilvesine bakınız ki; oradan vatansızlar ülkesine, büyük fedakarlık ve cesaretle ilk adımını atan bir Karadenizliydi. Ortada öyle ideolojik tarihi bir kanıt yoktu ama, çalışan bir insan yüreği olarak Haki KARER; "Fazla uzatmaya gerek yok, gitmek gerekir" deyip yola koyulmuştu. Bu sembolik bir gidiştir. Bu vatanı tanımayan birisi, bu halkın adını belki bizimle duyan birisi, bize bakıp bunu yapıyor. Ya eline bu kadar silah verdiklerimiz, o kadar para verdiklerimiz, fethedilmesi zor dağları verdiklerimiz ne yapıyorlar? Karşılaştırın ve ne olduğunuzu tanımaya çalışın, en çok kaypaklık edenler kimlerdir? Elbette bu vatansızlar ülkesinden gelenlerdir.

Haki ve Kemaller; üslupça tam, stili tam, yüreği tam bir çıkış yaptılar. Diğerleri pek onlar kadar çıkmadı. Bunların vatana gidişi, hiç bir şey ifade etmiyor, uğraşılan iş vatan hareketinden başka her şeye benziyor ve vatan bunu kabul etmiyor.

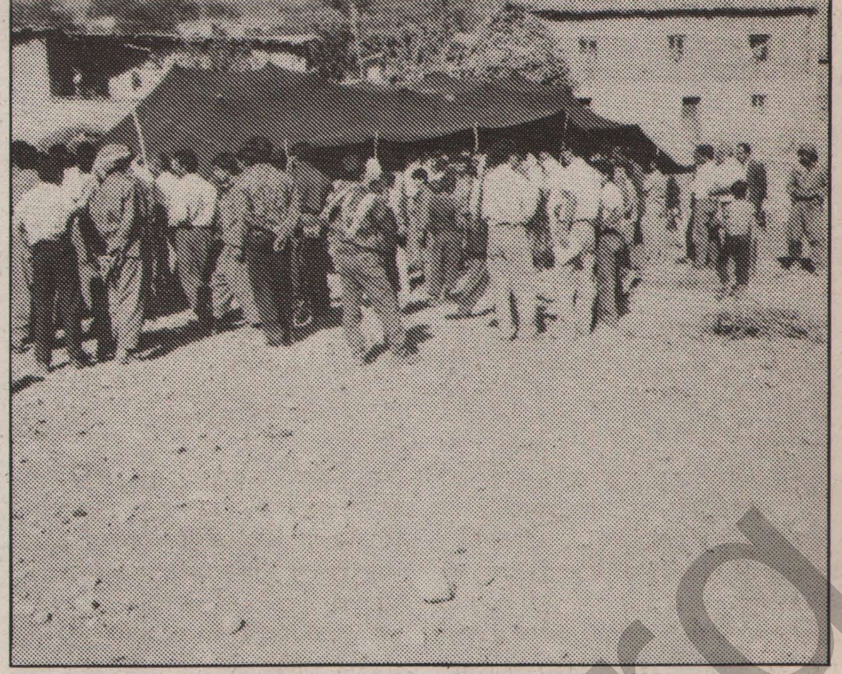
Kemal PİR'in kurumuş cesedini gördük. O, kendini Diyarbakır'ın zindanlarında ölüme verdi. Oysa bizimkiler vatanın fethedilmez doruklarında olmalarına karşılık vatanından kaçıyor, vatanı duymuyorlar. Sözümona TC dil öğretmiş, başka yerlerde bülbül gibidirler. Fakat buralarda susmuş, kızgın, somurtmuş yüz sahibidirler. Çelişkiye bakın; durduramazsak özel savaş ekiplerinden daha amansız bir şekilde, bize yönelecekler.

Kürt kökenli ozanlarımız, yazarlarımız, hatta büyük aktörlerimiz var. Son zamanlarda Kürdistan'ı eveleyip gevelemeye çalıştılar. Kürdistan denmeye başlanır başlanmaz, dayanamadılar. Kürdistan kendisini şimdi dayatıyor; yazamıyor, çizemiyorlar. Ne roman ne şiir... Susmuşlar, kendi gerçeklerinden ürküyorlar. Bunlar da, duygu sahipleri, edebiyatın seçkin örnekleridirler. Vatan kavramı üzerine bunlar çok düşündüler, yazdılar -özgürlük üzerine de-. Fakat sıra kendi halkına ve adsız ülkesine geldi mi, yürekler ve beyinler durdu. Türkücüler de güzel söylerler ama, bugün çoğu özel savaşın bülbülüdürler.

Biz burada yılmadık; işi sonuna kadar götürmek gerekirdi. Çok az ayakta kalmış değeri varsa bile, adını koy gerçeğin. Ve kendini oradan görmeye çalış. Vatan vardır, bir ülken vardır; adı Kürdistan'dır, bir halk vardır; adı Kürt'tür, dedik. Fıkralara konu da olsa; biz adını koyalım dedik. Gerçekten yabancılar, "Hiçbir işleri kalmadığı için birşeylerle uğraşıyorlar" diyorlardı. Yıllarca tanımımız buydu ve bıyık altından gülenlerdi bunu söyleyenler. Bu noktada yanılmamamız önemlidir. Büyük öfke ve tutku sahibi olmak, burada gerekli. Yiğitlik biraz da böyle başlar.

Bu yıllarda çok konuştuk; adına ideolojik-politik mücadele dediğimizi yapmaya çalıştık. Zaman zaman silahlar da sıkıldı, kan da döküldü. Haki'ler toprağa düştü. Görev büyüdü, işler çatallaştı. Bir kez kan yere döküldü mü, işler böyle olur. Sorumluluk işte böyle başladı; bunlar senin sorumluluğun altında düştü, bunların kanı yerde kalmayacak, sen bu kanın yerde kalmamasını sağlayacaksın, başka türlü kurtulamazsın dedik. En güzel yön; dava uğruna en güzel kanı akıttığımız oranda bir yüceliğe ulaşıyor ve böylece çok ağır bir sorumluluğun da altına giriyorduk.

Partiyi ilan ettik, bu dökülen kanlara bir bağlılıktı. Programını yazıp bir yerlerden de vurmaya başladık; bu da tarihi bir intikam oldu. Derken bir baktık ki, canavar uyanmaya başladı ve barbar gelenek başını kaldırdı. Nemrut'un burnundan girip beynini kemiren sivrisinek örneği, bu yıllarda biz böyle savaşım vermeye çalıştık. Her dönemde, bir kişi de olsa kendini işin tam gereğine göre yatıran varsa dev denilenlerle de savaş yürütülebilir. İşte 12 Eylül'-

Köylerinden sürülüp çadırlarda yaşamlarını sürdüren Kürdistanlılar

ün hazırlanışı, büyük kıyım makinasının PKK üzerine doğruluşu. Karşı taraf kıymak ve yutmak için oldukça yetkin ve sen belki de bir civciv gibisin, zıplayıp yürüyebiliyorsun, ama nereye kadar? Bizim hareket tarzımızı böyle anlayın. Kör-topal veya telaşla yem olmamaya çalıştık. Bazı sol örgütler yutuldu; bir daha dönmemecesine herşeyi, ülkeyi de pratiği de terkettiler. Bizim namusumuz burada şudur; herşeyi böyle ucuz terketmemek! Bir adım geri at, ama, daha fazlasını korumak için. Birçok şeyi bırakma pahasına gerçekleştirilen terkediş, kaçış ve ihanettir, birçok şeyi kurtarmak için bir adım geri atma ise, taktik geri çekilmedir ve bunun anlamı vardır.

"Bu ülkede kan döksünler, hem de en çıkarsız bir şekilde kanlarını döksünler ki, bazıları o kanın izi üzerinde belki düşünebilir, duyabilir dedik. En değerli varlıkları adadık ki; bu topraklara bazıları bir kez daha dönebilsinler, 'Bizim can parçalarımız şuraya düştüler, üzerinde biraz düşünelim' desinler. 'Bunu bir halk için yaptılar' desinler ve o halkı anlamaya çalışsınlar. Kanlar yerde, izler yerde; işte bu, düşünce yaratır, duygu yaratır."

Bu halimizle aslında -her ne kadar PKK denilen bir iddialı isim takmıştıysak da kendimize- ne sınıfı, ne kadrosu ve ne de arkasında yürüyen bir ulusu bulunan bir iddianın sahibi idik. Ama, aldık o iddiayı elimize ve adam gibi yüklendik. Peki, bu dönemde yapımızın içinde bulunduğu durum neydi?

Savaşçılarımız mevzilere yüklenmesini bilmiyorlardı. Yaşadıkları ve hücum dedikleri olay, aslında taktiğe sığınmaydı. Geriye çekilme, bütün değerleri eteğinden boşaltarak kaçış biçimindeydi; yürüme dedikleri ise, gözü körcesine, rahatlıkla düşürülebilecek adımlardı. Bu da herşeyin yitirilmesine yol açıyordu. Buna rağmen duyarlıydık bu konuda. Geri çekilmiştik ama, tuttuğumuz ilk mevzide can havliyle yatıyor, bütün gücümüzle korumamız gerekenleri koruyor ve ilk fırsatta bir hamle ile ileri atılma şansını yakalamaya çalışıyorduk. Yurtdışındaki faaliyetin, bir diğer deyişle tanımı böyledir.

Yeniden doğuş tarzı, yalnız kendimiz için değil, bir ulus içindir ve bütünüyle onun kurtuluşuna yön verecek düşünce ve davranışın kurtuluşu içindir. Başlangıçta, fazla dikkati çekmez ve mütevazidir. Ancak kendilerine dünyada bir karış yer yaratmak isteyenler için anlam ifade edebilecek bir tutum ve davranış içinde kalmaya büyük özen gösterdik. Ne var ki, kadrolarımız iddialı olmayı bilemediler. Eğer tarihin bizim için işleyen kör mantığını iyi anlasalardı, 12 Eylül krizinin neyi, nasıl vurup, sonunu getirmek istediğini zerrelerine kadar duysalardı ve tarihin bizim için bu yıllarda nasıl bir son noktayı koymak istediğini bilince çıkarsalardı; bizden büyük adamlar çıkardı.

Başlangıçta hiç umut vaadetmese de kendimize yüklendik ve çok kısa bir süre sonra Kemal PİR'lerin örneğinde yeniden ülkeye çıkışı gerçekleştirdik. Daha 80 Mayıs'ında, o bizden her şeyi alıp götüren Hilvan-Siverek pratiğine müdahale ettik, onu kurtarma çabasına girdik. Mahsum KORKMAZ'lar Batman'da birşeyler kurtarmak için yola çıktılar. Dersim'e, Kars'a kadar ulaştık. Antep, Urfa, Mardin gibi bazı yerlerden ne varsa çekip çıkarmaya çalıştık. Avrupa'ya elimizi uzattık. Bütün bunlar, 80'lerin değerlendirilmesi olarak ifade edilebilecek bir değer varsa onu kurtarmak ve bir atılım şansı varsa onu yaptırmak içindi. 82 yılı ise, çok sınırlı da olsa bir derleme-toparlama ardından dönüş yılıdır.

Tanımaya çalışalım; birşeyler kaldırıldı, bir şeyler yollandı adsızlar ülkesine, avukatsız halka. Dilsizlere, zerre kadar kendine ve kendi özkimliğine değer vermeyenlere yine de katlanacaksınız. Tarihin emri budur. Böyle emirleri çok alırız. Aldık ve yürütmeye çalıştık. Botan'a dönüşün anlamını değerlendirmeye çalıştık. Hinduların bir Nirvana'sı vardır; çok görkemli mabetler yapmışlardır, tapınırlar. Hz. Muhammed'in bir mirac'ı var, yani göğe yükselişidir bu. Kudüs kutsallık içeriyor, öyle yücelmiş bir kutsallıktır. Başka halkların, başka yücelik sahaları vardır. Bizim için de aynen öyle, dağların kutsallığından bahsedilir. Tarihi gerekçeler gösterdik, bol siyasi gerekçeler getirdik, güzelliklerini anlatmaya çalıştık, çiçeklere dek birşeyler koklatmaya çalıştık.

Buna rağmen kadrolarımızın duydukları, düşündükleri pek de işin özüne göre değil; buna sağ sapmadır dedik, intiharvaridir dedik, fakat doğru rotaya kutsalca sahiplenmeyi istediğimiz tarzda başaramadık. Şu çıkıyor ortaya: Vatanın, yurtseverliğin adından çok söz edilmesine rağmen, halk savaşı, dağlar, yiğitlikler çok geçerli olmasına rağmen kıymeti bilinmiyor. Dağlara hor bakılıyor, insanlara hor bakılıyor, üstelik kendilerine güvenleri de yok.

Kutsal soy ağacına aşılanma, istediğimiz gibi bağımsızlık biçiminde değil, tam tersine onu güçten düşüren sürgünler gibi olmaktadır. Ne ondaki büyük tarihi gerçek gözüküyor, ne o dağların haşmeti. Bir bakış bile, bir roman kadar çekicidir. Bakmayı bilmiyorlar; duymayı, koklamayı bilmiyorlar. Bunlardan yakınıyoruz tabii; bunlar bu sözcükleri çok kullandılar ama, kendilerini yine de dağıttılar.

Bu konuma kendi çabalarımızla geldik. Büyük saygınlık olmazsa ve bunlara kalsa, düşmanların bile bize reva görmeyeceğini, gerçeklerimize reva görecekler. Adileşme, eşkiyalaşma, kötü bir kaçış ve hem de değerli canlara rağmen bunu yapmak gerçekleşecek.

İyi fırsatlar ele geçirildi; tam yaşayacakları bir duruma geldiler; vatansızlar, bağımsızlık, özgürlük temelinde böyle bir yurt edinme imkanını yakaladılar. Tutku büyük, umut büyük fakat buna karşı gelişen, tam da bozup atma olayıdır.

1980-1990 yılları arası on yıl Partimiz ve halkımız için tam bir sonun on yılıdır. Herşeyi ile iddia da kalmayacak, umut namına da birşey kalmayacak. Bu yıllar büyük kaçış yıllarıdır. 12 Eylül özel savaşçılığı, tarihte eşine ender rastlanan hilekarlıkla ve zorbalıkta sınır tanımayarak yönelmiş bize, biraz onu rahatsız etmişiz çünkü. İşte bu nedenle mutlak anlamda, tasfiyeyi tamamlamak istiyor.

Bir Rum'laştırma, bir Ermeni'leştirme operasyonu... Düşmanın bu yutma işleri tamı-tamamına bize yön veren gerçeklerdir. Kadro ve savaşçılara yön verense başka duygulardır. Arzulama, yok etme duyguları fazla gelişmemiş; nasıl yutulmayacağız, düşmanın dişini nasıl parçalayacağız diyemiyorsunuz. Niye siyasal düşünceye, askeri düşünceye ulaşmıyor; niye bu tutumun sahibi olamıyor; niye tutku ve irade geliştiremiyorsunuz? Oysa bu yıllar, Kürdün ölüm-kalım yıllarıdır, ateşten intikam yıllarıdır. Dışımızdakiler bile bunu fark etmiş, biz niye bunu gerektiği biçimde göremiyor ve değerlendiremiyoruz?

İnsanlarımız büyük umut için yürüyemiyor, ulusunun soyluluğu, soyunun sürdürülmesi için kör-kütük ama, şahsi soyu ve soysuzluğu için güçlerini adeta şahlandırıyor. Bu yıllarda Kürdistan'da soyunu sürdürmek için çok çocuk yapıldı. Bunu hor gördük; çünkü, düşmanın dayatması altında gelişti, içinde özgürlük yoktu, düşkünlük vardı. Bir ulusun soyunun tükenişi vardı. Yoksa insanımıza saygılıyız, altında yatan bu hileyi gördüğümüz için hiç bir şeye hakkınız yok dedik. Çünkü soykırım zafere ulaşmak istiyordu.

Ermeni halkına saygımız var, fakat soykırıma uğradıkları için çok kötü durumdadırlar. Rum halkına da saygımız var, fakat Türk soykırımını o güzelim topraklarda yaşadığı için utanç duymalıdır. Bugün bunlar bazı tepkilerini ifade edebiliyorlar, ama bu hiç bir şey kurtaramaz artık.

İşte biz daha da kötüsünden bir duruma götürülmek isteniyoruz. Ermeniler şimdi dünyada itibarlıdırlar, Rumlar yine öyle; aydınlardır, gelişkinlerdir. Ya biz, bin yıl ötesinin çobanları, dağın dilsiz halkı ne durumdayız? Bunu bir türlü anlatamadık.

Botan raporları geldi, okundu, her şey gözler önünde. Bir kez daha sormak lazım bunlara; nasıl bu durumlara düşmeyi kabul ettiniz? Biz bu yıllarda halkı ayağa kaldırdık, milyonlarda büyük tutkular yarattık, büyük canlar yatırıldı, demek ki boşa gitmemiş çabalarımız.

Bazı yol arkadaşlarına, en çok da bu işin komuta, yürütme gücü durumunda olması gerekenleredir sözümüz. Yürütme gücü demek, yönetim gücü demek, kurtuluş demektir. Buna kolay gelinemeyeceği, bunun da kurtuluşumuzun zorluğu kadar zorlu

Köylerinden göç ettirilen Kürdistanlılar...

olacağı açıktır. Fakat durumunuz tehlikeli ve hafife alınmayacak bir durumdur. Bu olumsuzluk bir kişide de somutlaşsa, milyonların büyük uyanışı, umut ve yürüyüş gücüyle oynar, saptırır ve düşürür. Neye karşı, nasıl ayağa kalkıyorlar belli değil! İlk yürüyüşümüzün ilk adımları nasıl atıldı, bunu boşuna anlatmıyoruz. Fakat bazılarına kalsa, kendileriyle birlikte anında düşürürler. Yürek yok bunlarda, beyinler çalışmıyor, ölmüştür bu tipler. Birşey ifade etmezler, mesele yaşatabilmektir.

Halk bize kutsal bağlanmalı, gerilla yapabilmeli ve Parti buna öncülük etmeli dedik. Bunlar anlaşılmayan şeyler değildir. Sık sık aynı şeyleri tekrar etmek yakışır mı? Biz yine de hiçbir halkın savaşımında görülmedik tarzda yurtseverlikten, halk savaşımının geliştirilmesinden, onun gerillasından bahsettik. Bin defa söylettiler, bin defa söyledik. Fakat yine de yürütemiyorlar. Kendi gerçeklerine kırk defa da vurulsa, bir adım atmıyorlar. Biz insanoğlunda en temel yaşam kavgasının biçimini uygulatamıyoruz. Şimdi biraz sakinleştiriyoruz, biraz yurtseverleştiriyoruz, fakat ortaya bir türlü komutan çıkaramıyoruz. Bir türlü komutanlaşmaya, kendi öz savaşımlarına kavuşmaya, gerillayı uygulamaya gelemiyorlar. Biçilmeye, kör-kütük gitmeye varlar ama, kendilerini yaşatacak biçime gelemiyorlar.

PKK öncülüğünün gerçekliğini değişik de olsa defalarca anlattık. Bu temsilin niteliğinde hangi tarihe karşı, nasıl bir çıkışla karşılık verildiğini ortaya koyduk. Gerilla, bunun akıllı vuruş tarzı, taktiği idi. Çıktınız ortaya, alnınız ak, düşman üzerinize geliyor, ama kollarınız kalkmıyor. Peki neye yaradı sizin bu çıkışınız? Düşmanı çok güçlü yumruklarla teslim almanız gerekir. İşte, son yılların büyük taktik savaşında, duruşunuzdan bakış açınıza, ayağınızdan boyunuza-posunuza kadar her yanınıza yön verdik, biçim verdik. Ama biz bir tarafı düzeltiyorken, siz diğer tarafı koyveriyorsunuz.

"Vur gerilla vur, Kürdistan'ı kur", güzel bir slogan, güzel bir özlem. Fakat işler özleme gelmeyecek kadar ciddi. Nasıl olacak gerilla, daha anlaşılamıyor; elindeki silah kaç para eder, bilmiyor. Bir düşman kontrası sürülüyor gerillanın ortasına ve hepsini ipe dizebiliyor. Oysa gerilla pusuya yatardı. Bugün düşmanın hiç de adım atamayacağı dağlar, düşman pususuna dönüşmüş ve ne yazık ki, hergün gerilla pusuya düşüyor. Gerilla sıkışmış, pestil gibi olmuş. Bunun için sıkça üzerinde duruyoruz, komutan kimdir, gerilla kimdir, nasıl savaşır, diye.

Ancak herşeye rağmen birşeyler kurtarıldı tabii. Bu kadar çaba boşa gidecek değildi elbet. İyi savaşmasalar da, dünyada en yakışmayan uygulamanın sahibi de olsalar, bir şeyler kurtardık. Ancak biliyoruz ki, bu yetmez ve bu biçimiyle kurtarmaz. Buna bir son noktayı koyduk. Asıl savaş, asıl sayfalar şimdi açılacak; yürünecekse bu, noktalanma değil, yeni bir başlangıç için olacaktır. Düşman bunu itiraf etti. Halk da bunun nokta değil, bir başlangıç olduğunu kabul ediyor. Öncü bir türlü rolünü oynamak istemese bile, biz bu rolü oynatacak duruma getirdik. Peki işler bununla bitti mi? Hayır! Hedef düşman için eski hedeftir; ikibin yılına dek "ulusal birlik" sağlanacak, Japon mucizesi gerçekleştirilecek ve bunda bize nokta kadar yer bırakılmayacak. Yutma, özümseme, asimilasyon işi tamamlanmak ve bu her türlü zorbalıkla sonuçlandırılmak isteniyor. Düşmanın tüm cephesi bunu böyle istemese de hali-hazırda iktidarda olan vurucu savaş cephesi, özel savaş cephesi dediğimiz kesimin kesin kararı budur.

Bizim de hedeflerimiz var; 2000'e doğru, şu gezegenimizde küçücük

"Düşman, Kürdistan'ın genel nüfusunu Kürdistan'ın içinde ve daha çok da dışına doğru, metropollere taşırdı. Kentlerde büyük bir birikim yaptı. Alev alacak malzemeyi kendi elleriyle oralara taşırdılar, hiç şüphesiz oralarda tutuşturacağız. Biraz taktikten anlıyorsak eğer, bunun böyle olacağı açıktır. Bol bol ayaklanmalar, serhildanlar gelişecek. Basit bir organizasyon, örgütleme meselesidir bunlar. Halk ölümüne birşeyler yapmaya yatarak, bu duruma getirilmiştir, ölmesini de bilecektir. Bir halk ölmesini bilen bir noktaya geldi mi yaşamaya başlamıştır."

bir parça yerimiz olacak. Bu, şerefli insanlık ailesine yaraşır bir üye olmak için gereklidir. Kendi topraklarında özgür doğup özgür yaşamak için, genel gidişata uymak için, küçücük bir toprak parçasında, atalarımızın doğup büyüdüğü, bizden bazı değerlerin hala kalıntı biçiminde de olsa sürüp gittiği, çok şeyin kökü dahi kurutulmuşsa da, yine de bazı şeylerin tuttuğu, bölük-pörçük de olsa birkaç sözcüğün konuşulduğu, bir iki türkünün söylendiği, bir iki oyunun oynandığı, bazı harabelerin bile birşeylere tanıklık ettiği, herşeye rağmen yine de havasından, suyundan kolay kolay kopamadığımız bir yerde, dünya halklarının yaptığına benzer bazı şeyler yapmaya ve mümkünse daha iyisini yapmaya çalışmanın adıdır savaşımımız. Bu yıllarda hedefleneni savaşla kazanacağız.

Buna yeniden bir dönüş, dönüşte derinleşme diyeceğiz. 1990'lı yıllar, 2000'e dayanan merdiven çok şeyi kaldıracağa, yücelteceğe, yükselteceğe benziyor. Yeni bir başlangıçla tırmanışa geçiyoruz. Her biri bir abide kadar yüce dağlara bir kez daha kutsallık bahşederek, bu tanrı kadar yüce dağlara huşuyla kapaklanmak, bu merdivenin basamaklarından tırmanmak bir anlamıyla da böyledir.

Hiç şüphesiz, dönüş çok yönlüdür; dağdaki çobanın yüreğinden, dünyanın en ücra köşesinde bu ülke ve halkla ilintisi kalmış olanın yüreğine kadar fırtınalar koparılmıştır. Bütün bunlar riskli noktalarda birleşme ve daha sert vurarak öze ulaşma çabaları olacaktır. Buna yönelirken düşmanın hedefini unutmuyoruz, bir nokta kadar olmayan kendi yerimizi de öyle.

Gerçekçi olalım! Düşman iç ve dış dayanaklarıyla, ekonomik, kültürel, siyasal ve askeri cephede güçlüdür; gerici bir politikayı da esas alsa maddi olarak güçlüdür. En ufacık bir hatamızı bile acı bir yenilgiye dönüştürüp kendini başarıya götürecek kadar imkana sahiptir. Bu konuda hiç kendimizi aldatmaya, yanlış yaklaşmaya gerek yok. Şimdiye kadar bu çok büyük yetmezliklere, hatalara, yanlışlıklara rağmen bizler ayakta durmuşsak, bunun nasılını iyi kavramak gerekir. Bunların bir tanesine geçit verseydik, o düşmanı zafere götürebilirdi. Başarı ve bugüne geliş bu temel tedbir sayesindedir. Hiç şüphesiz bundan sonrası daha az hatalı ve oldukça yetenekli ele alınacaktır. Biz işlerimizde, tarihçemizden de anlaşılacağı gibi, dünyada belki de en az umut bağlanacak, kimsenin başarı şansı vermediği bir yerden bu çıkışa geldik.

Gerek halk olarak, gerek öncü

güç olarak bu işe düzen verirken, esas olarak halkın gücü ve ona öncünün rolünü oynatarak götürtme işini yanlışlıklardan, yetersizliklerden arındırarak cevap vermeyi bileceğiz. Hedef belirlerken her zaman umut yerinin, hayal yerinin büyük olduğunu söyleyebiliriz ama, hiç birinin bu dönem kadar gerçekçi olmadığını da eklemeliyiz. Hayal daha gerçekçi ise, umut daha gerçekleşebilir olacaktır. Bunu mümkün kılacak olan değer birikimi vardır; her biri büyük bir çağrı kuvvetinde olan şehitlerin gücü vardır. O cesarete, fedakarlığa çekiyor. Direnişçiler vardır dağda ve zindanda, bütün bunlar büyük bir çekim kuvvetidirler; çağrı ve yürütme kuvvetidirler, görevleri yaptırırlar.

Halk tartışıyor ve en önemlisi de karar veriyor; her türlü zorbalığı yıkmak ve bu işte varım demek için. Bir yandan bizi çağırıyor ve diğer yandan bu çağrısını hayata geçiriyor, kendini yiyen canavara başkaldırıyor; bu da bir devrimdir. Eskiden uykudaydı, param parçaydı. Şimdi şu andaki duruma getirebildik.

Önümüzdeki birkaç yıl düşman sadece toprağın insansızlaştırılması ile kalmayıp, soykırımın yanısıra eğer Kürtlük adına bazı şeylere geçit verirse bilin ki o taktik icabıdır; noktayı daha iyi koyup, bir daha başlangıçlar yaptırmamak içindir.

Kuvvetle yüklü olanlar ancak kuvvetle durdurulacaktır. İnsanlık, hak-hukuk aramak, barışçı koşullar altında mümkün değildir. Barış mı isteniyor; buna yıllardan beri hazırız. Bunu, politikanın en güzel yanı olarak bilir ve uygulatırız. Türklerle barış görüşmelerine otururuz, politik yöntemlerle bazı sorunları halledebiliriz, ama onlar buna kolay kolay gelemezler. Birçoklarının işini politika ile hallettiler ama bizimle biraz ilginç olacaktır. Düşman barış sözcüğünden birşey anlarsa eğer, insanlık adına bundan mutluluk duyarız. Fakat düşman buna değil de zorbalığa dayanarak sonuç almak istiyor. Kocaman bir ordu, teknik, yakıcı silahlar, tanklar, helikopterler vb. yıkım araçlarıyla sonuç almak isteyecektir.

Şüphesiz bu bizi şuna götürür: Bu silahları bizim görkemli dağlarımızda işlemez. Bunun için dağın hakkını verip gerillayı konuşturacağız. Kendi öz savaş biçimimizi varlık-yokluk aracı yaparsak bizi var eder, aksi durum ise yok eder bizi. Böylesine anlamı olan aracı mükemmel kullanırsak düşmanın bütün askeri cephesini boşa çıkarırız. Siyasi cephede ise, düşmanın bozgunu tamdır, daha şimdiden belirtileri önemli oranda ortaya çıkmıştır. Biz büyük askeri dengesizliği siyasal cephede dengeye ulaştırmaya çalışacağız. Düşman, Kürdistan'ın genel nüfusunu Kürdistan'ın içinde ve daha çok da dışına doğru, metropollere taşırdı. Kentlerde büyük birikim yaptı. Alev alacak malzemeyi kendi elleriyle oralara taşırdılar, hiç şüphesiz oralarda tutuşturacağız. Biraz taktikten anlıyorsak eğer, bunun böyle olacağı açıktır. Bol bol ayaklanmalar, serîhildanlar gelişecek. Basit bir organizasyon, örgütleme meselesidir bunlar. Halk ölümüne birşeyler yapmaya yatarak, bu duruma getirilmiştir, ölmesini de bilecektir. Bir halk ölmesini bilen bir noktaya geldi mi yaşamaya başlamıştır.

İşte bizde o nokta yakalanmıştır, biraz komuta edebilirsek yürüyecektir. Şimdi bu noktada büyük yanlışlıklardan, askeri taktiğimizin konuşturulamamasından, silahın doğru kullanılmamasından bahsetmeye anlam veremiyoruz. Neden geliştiremiyorlar? Bu işte olanakların eksikliğine, dağların güç getiremediğine, halkın omuz vermediğine inanmıyoruz. Asıl problemi bu işte oynayanlarda görüyoruz. Bunları çok uyardık, önlerini çok açtık, ender rastlanır cinsten eğitici çabayla eşsiz fırsatları yakalattık. Yürüyemezlerse, savaşamazlarsa, bu silahı iyi kullanamazlarsa ne olur? Biz hedeflerimize ulaşacağız ama bunlara yazık olacaktır. Bir kişi giderse, yerine on kişiyi getirebiliriz. Bir cephede iyi savaşılmazsa, mutlaka diğer bir cephede uğraştırırız, gerekirse bütün halkı çekeriz, halk bunu şimdiden gösteriyor. Fakat bunlar ayak altında kalıp ezileceklerdir. Bütün bunlar, kendi işlerine sakar, sakat yaklaşımlardan ötürüdür. Bu sözlerimiz askeri elbise giyip de silahı kavramayanlaradır.

Büyük dönüşün, -bu çok yönlü dönüşün-, büyük başlangıcın, bu büyük yurtseverlik adımının başına, eskiden getirilenlere benzer kötülükler getirilebilir mi? Biz bütün bunlara karşı tedbirlerimizi almış bulunmaktayız. Ne düşman affeder, ne biz, ne de halk. Giden kendisi kaybeder. Sorumluluk, yine de saygılı olmamız gereken, o, biricik canınıza karşıdır. O çok değerlidir aslında. İşlense bir atom kapasitesinde infilak edebilir, ama işlenmezse bir balon gibi de sönebilir. Balon gibi olmayın. Bir-iki adım yürümeden düşmeyin. Bunu, yerinizi dolduramayacağımız veya siyasetimizi yürütemeyeceğimiz endişesiyle istemiyoruz; yürüyüşçüler böyle düşmemeliydi diyoruz, bu bir inançtır bizde. Aslında askeri anlamda ele alsak; "kurallarla oynayan, düşmeli" der çıkardık. Ama yine de böyle olmamalıydı. Bunlar savaşmalı, savaşta biraz yetkinleşmeli, komutanlık görevini halkı için süratle temsil edebilmeliydiler.

Bugün bazı şeylerin hala konuşulmak zorunda kalınması bizim için işkence oluyor. Gerilla eylemi nasıl yapılır, dağ nasıl kullanılır, nasıl yürüyüş yapılır, nasıl pusuya yatılır, düşman nasıl vurulur? Bunlar üzerinde durmak tamamıyla bir sıkıntı yaratıyor. Gariplik burada. İlk göz atışta dağ nasıl kullanılır? İlk halk ilişkisini gördüğünde o ilişki nasıl kullanılır, beş kişi bir araya gelince o topluluktan müthiş bir kuvvet nasıl çıkar, düşmana en iyi nasıl vurulur, vuruş tarzının en dehşetlisine nasıl ulaşılır? PKK'de olup da, PKK'den biraz nasibini alıp da buna gelememek, bunu görmemek, bilmemek mümkün müdür?

PKK öncülüğünden, bunun ortaya çıkış ve vuruş tarzından birazcık anlasaydınız, yaman bir gerillacı olmamanız için neden yoktu. İlk aşamaların zorluklarını anlarız, bunları büyük anlayışla karşıladık, sorumluluğunu üstlenmeye çalıştık ve bunları aştık da. Şimdi silahlar mükemmel, savaşçıların herşeyleri var, halk onları bağrına basıyor, dağlar büyük, vadi de bulunuyor, her taraf açılmış, çember kırılmış; öyleyse bir yerden vur diğerinden çık. Bu topraklara kendimi adadım mı diyorsun o halde bunların hepsini yapabilirsin. Taktik nedir? Yürümeyi bilmedir; o halde yürü ve vur! Vura vura yürü! İlişki lazımsa var, silah lazımsa kopart düşmanın elinden al! Eğer gerilla isen bunu yapacaksın.

Bu PKK'dir; büyük zorluklardan üremesini bilen hareketin adıdır. Sen onun evladısın, onun ürünüsün; hiç mi anlamadın ondan birşey! Bu kadar yıldan sonra başka şeyler yaşamak olabilir mi, kabul görür mü? Bu aşamadan sonra olmaz diyoruz. Başarılı olmak, hem kaçınılmaz ve hem de çok kolay ve özlenir bir meyva oluyor karşımızda. Ülke ve savaş şimdi bu kadar güzel, önümüzde duruyor.

Mübalağa yok, tek bir güzelliğinizden mi bahsetmek istiyorsunuz, bu savaşım güzelliğinizdir. Bütün güzelliklerin anasıdır o, bunu görmemek, görüp de vurgun olmamak mümkün değildir. Bunun aşkıyla büyük yaşamayı yakalamamak mümkün müdür? Daha şimdiden bu halk büyük çileleri, yoksullukları bu aşkı için yaşamıyor mu? Size ne oluyor peki?

Derecikler ırmak olmuş, şimdiden bir akış haline gelmiş, kıvılcımlar zaten tutuşturuyor her tarafı, sesimizden başka ses duyulmuyor artık ülkemizde. Bunun için yürünmüyor mu? Bazılarınız, küçük hesaplar, basit hesaplar sonucu erken gider, buna üzülüyoruz. Bu işlerde kan akmalı, kesinlikle kavgamız kanla bizi temizlemeli. Bizim derdimiz çok kan dökmemek değil, feda edilmesi gerektiği kadar kendimizi feda etmeyi sürekli kılmak, bunu örgütlü kılmak, sürekli silahı elinde hazır tutmak, savaşıma feda olmaktır. İşte büyük bir tutkumuz da buydu. Bu, kurtuluş demekti bizde. Vuruş tarzımız, yaşam tarzımız, tutkumuz buydu. Bu, yıllara egemen olacak ve egemen olanlar kazanacak; çünkü, büyük yaşam tutkusu burada gizlidir.

Biz çıkarken düşmanı sinek gibi soktuk, darbeledik ve aslında bunlar ölümcül darbelerdi. Şimdi çok sert yumruklarla vuracak duruma geldik. Düşman ise daha da kötürümleşmiştir, istediği kadar özel savaşla şu kadar yol aldım desin, bir enkazdır. Tarzımızı iyi konuşturursak onun işi bitiktir. Ağzı alev saçan fakat sağına, soluna, arkasına dönemeyen bir durumdadır. O halde sende illa ağzına gireceğine, arkasına geç, dönerse diğer tarafa geç ve o şekilde onu vur.

Biz aslında kendi tarzımızı konuşturamadık. Halen bu halimizle, bu tek halimizle uğraştırıyoruz. Her biriniz bir diken olmayı bilseniz, nereden nasıl darbe alacağını bilemez bir biçimde sinir tellerine dokunsanız, düşman o dağlarda yürüyebilir mi? Bu hazırlanan kuvvetimizi bile iyi yerleştirirseniz, bu temelde o ardına bile bakamaz. Bunun için, düşmanı iyi tanıyalım ve tarzımızı iyi konuşturalım.

Tarzımızı uygulamaya evet, "alev ağzın içine girip öyle savaşacağım" diyene hayır, zira bu imhadır. Tarihte de biz böyle savaştık ve hep kaybettik. Düşmanı tanı, onun usulünü tanı, ruhunu, bilincini tanı ve buna göre de kendini ayarla; işte bu taktiğe başlangıçtır, askerliğin ilk dersidir.

Bugün biraz yaşıyorsak bu, biraz siyaset ve onun yoğunlaşmış ifadesi olarak, askeri açıdan doğru taktiklerle davranmasını bildiğimiz içindir. Düşünce iyiydi aslında, herkes bu düşünceleri benimsiyordu. Stratejik anlamda kabul etmeyen yok ama taktik açıdan kimse ne siyasi ve ne de askeri doğrultuya girmedi.

Parti önderliği olarak biz, doğrultuya girdik. Buradaki mevzimiz askeri-siyasi bir mevzidir. Buradan attığımız bütün kollar birer taktik gelişmedir, taktik mevzilendirmedir. Dayandık burada. Eğitimden ve onun hiç yapılmamasından bahsediliyor. Oysa biz burada özellikle eğitime yüklendik. Eğitimle bazı sonuçlar aldık; sizleri eğitimle ülkeye yolladık, halkı eğitimle ayağa kaldırıyoruz, inanılmaz imkansızlıklardan silahlar çıkarttık ortaya. Elimizde tek bir silah yoktu buraya geçerken, ama şimdi onbinlerin eline silah verdik. Üstelik burası görkemli bir dağımız da değil, yaban ellerde en fazla dost diye tabir edebileceğimiz bir egemenlik sahasında küçücük bir özgürlük alanı olarak değerlendirdik ve bu sonuca yol açtık. Oysa sizin mevzileriniz daha görkemli, daha fethedilmez, buralarda daha çok eğitebilir ve daha büyük bir tutkuyla, duygu ve zeka ile bu işi yapabilirsiniz.

Yurtdışına çıkmış insan, sudan çıkmış balık gibidir; zor teneffüs eder, yaşamı zor üretebilir. Ülke içi, zindan ve burada biz bu kadar direniş üretebildiğimize göre, bu dağlar mümkün mü savaş üretmesin? Gerilla, onun derinliğine-genişliğine ilerletilmesi, yaşam ve vuruş tarzı, yürüyüşünden üssüne, lojistiğinden eylemine her şey oldukça aydınlatılmıştır. Biraz sağduyulu yaklaşımda bulunulursa, her şeyi doğal seyrine göre yürütmenin artık mesele olmadığı bir gerçekliğe ulaşırız.

Halk bir ayaklanma gerçeği olarak yanıbaşımızda; çözümü, tarihin kendisi için bağımsız ve özgür gelişimini zorluyor. Eğer biz kendi kendimiz mücadeleyi tehlikeye sokmazsak, halkın bir imhayı olduğu gibi sinesine oturtacağını sanmıyoruz.

Eğer bu sefer kavramını anlayacaksak, hakkını vereceksek, bu büyük vatanseverlik adımımız oluyor. 1990'lardan sonrasının dönüşü ve en fazlası da ülkenin içinde halkın ayağa kalkışı, büyük duyguların ve oldukça gelişebilmeye doğru beyinlerin uyanışı, hareketlenişi çığ gibi olacağa benziyor.

1990 yılının oldukça az hazırlıklı çıkışları bile çok anlamlı idi. Biraz daha öncüye yaraşır bir biçimde verilse, çok iyi biliyoruz ki on kat daha fazlası çıkardı. Bu yıldan önümüzdeki yıllara büyük hazırlanış, büyük başarılar, dolayısıyla büyük vatanseverlik hareketi ve onun savaş düzeyinde gelişmesi bir gerçektir.

Düşman bize dörtbaşı mamur bir vatansızlaştırmayı dayattı; sadece mekansal alandan değil, yüreklerimizde, beynimizde ne varsa hepsinden koparmayı vazgeçilmez bir hedef olarak önüne koydu ve halen de sürdürmektedir. Tarihe asla yakıştırılamayacak, hep lanetle anılacak bu büyük alçaklığa karşı, büyük bir vatanseverlikle, ufak bir mevzi, kör bir bıçak, bir taş parçası bile kavranıldığında, nasıl iyi savaşmayacaksın? Biraz yaşama fırsatı yakalamışsın, nasıl onu düşmana ödettirmek için kullanmayacaksın?

Tarih tam da bu fırsatı bizim için yakaladı ve önümüze serdi. İşte yüzyılların kininin, öfkesinin iyi boşaltılacağı hesap günleri gelmiştir. Bu günler için yaratılmışız diyebileceğimiz günlerdir. Erken şehit olanların da çıkışı böyleydi, daha çıkacaklar da var. Onlar bu temelde canımız ve ruhumuzdurlar. Fakat bundan sonrası bizden daha fazlasını istiyor. Ruh olmak, can olmak yetmiyor, bizzat onları yaşatmak gerekiyor.

Artık vatana dönüşün, vatanı yaşamanın büyük edebiyatına geçebilmeliyiz. Doğru bir temelde vatanlaştırma başlamışsa; ona ilk dokunuşlarla birlikte, o dağlara, ırmaklara, halkımıza büyük bir sevecenlikle bakacaksınız. Bütün bunlar size büyük bir romantizm gibi gelecek, herkes böyle anlayacak; işte bu vatanlaştırma hareketidir. Bunu anlayamayan, yüreğinde duymayan gider. Şimdiki düzey, herkesin iş yapabileceği, iyi savaşabileceği bir savaşım düzeyidir. Yapamazsanız kaybetmiş olursunuz. Hiç olmazsa bu aşamadan sonra buna yanaşalım.

Biz halkımızın insanlık ailesi içine girişine, ona sadece ulaşabileceğine değil, onu aşabileceğine de derinden inandık. Ve bunu büyük ideolojimize, onun bilimsel ifadesine bağlılığımızla, sosyalizme bağlılığımızla kanıtlıyoruz.

Önümüzdeki yılların üzerine dayatılan ve tam bitmişlerdir diye konulmak istenen bir noktalama hareketine karşı, bu özel savaş hareketine karşı, herşey yeniden başlıyor, hesaplaşma sayfaları tam da bu noktada açılıyor. Bu hesaplaşmaya, yurtseverlik hareketini tam bir savaşa dönüştürmekle, bunun için de vuruş ve savaş tarzımızı tam da zafer neyi istiyorsa öyle yapmakla, temel görevlerimizin üzerine amansız yürümekle, ucunda zafer olan bu yürüyüşü başlatmakla karşılık veriyoruz.

Bu temelde hepiniz, bu güçlü yürüyüşte layıkıyla yerinizi almakla, savaşımın herhangi bir cephesinde başarıyı mümkün kılacak tarzı sonuna kadar yetkince sürdürmekle, karşı karşıyasınız. Hiç şüphesiz bu yol, şehitlerin yoludur. Şahadet bir adım ötesi için bize şerefli bir durak olabilir, böyle sağlama alınmış bir hareketin yürüyüşünde başarı için her şey hazırlanmıştır. Böylesine bir yürüyüş cesaret verir. Bu cesaret, hesabı büyük, yürüyüşün anlamı büyük çizilen, varacağı hedefi her şey anlamına gelen, kendi içinde kazanmanın bütün yolunu-yordamını mümkün kılan bir cesarettir. Bunun şansını halk olarak tarihte ilk defa yakaladık. Birey olarak belki ömür boyu uğraşılırsa elde edilemeyecek bir şansa ulaştık.

İşte bu cesaretle başarı için yürürken, dayanılacak, iyi kullanıldığında bizi tam zafere götürecek değerleri, Parti öncülüğünü, onun güçlü silahlı savaşım cephesini, halk ayaklanmasını, bu küçümsenemeyecek dostluk değerlerini iyi kullanarak mutlaka zafer şansını yakalamak, 2000 yılına doğru büyük hedefe erişmiş olarak tırmanmayı bilmek, hem tek çıkar yolumuzdur, hem de gerçekten yaşamımızın en görkemli yılları olacaktır.

Şehitlerimiz tamamen bu görkemli yürüyüşün tutkularıydılar. Bizler onun gerçekleşmiş ifadesi olacağız. Bu yılların üzerine yürürken böyle büyük düşünüyoruz, büyük duruyoruz. O halde kazanacağız.

* * *

"2000'li yıllara doğru ilk adım..."

Baştarafı 7. sayfada

oranda, bu yılın şehitleri, PKK tarihinin adına layık şehitleri olacaklardır. Ölmekten çekinmiyoruz, ama bunu düşmana pahalıya ödettirmek gerekir. En çağdışı vahşi bir rejimin hiçbir gerekçeyle günümüzde yaşamaması gereken bir özel savaşının, ne kadar zayıf ve donanımsız da olsak, olduğu gibi hükmünü yürütmesine evet diyemeyeceğimiz açıktır. Tam tersine, özel savaşın başarıyla sürüp gitmesine izin vermeyecek, özel savaşı geriletecek şekilde kendi devrimci savaşımımıza ve görevlerimize yükleneceğiz. Bunun dışında bir görev anlayışını kabul edemez, kendimize yakıştıramayız. Herşeyimizi, görevlere bu temelde yaklaşmak için seferber etmek durumundayız. Bunun dışında bir yaşam şansımızın olmadığını; devrimci görevde başarı ve başarıda da yaşamın mümkün olduğunu bilmeliyiz. Hiç kimse bize, başka türlü bir yaşamın mümkün olduğunu anlatmaya kalkmasın; böyle yapmak isteyenler kendilerini ne görevlere ve ne de yaşamaya yakıştırsınlar. Bu durumda olanlar, boş hayallerini, korkularını ve ahmaklıklarını atarak, kendilerini gerçeklere ve görevlere hakkıyla versinler. Devrimci savaş gerçeğimiz, tek yaşam seçeneğimizdir; aksi bir iddia aldatmacadan başka bir şey değildir. Bu, bazı güçlerin reformizmi ve işbirlikçilikleriyle aynı anlama gelir.

Bu temelde devrimci savaşta görevlere doğru yaklaşılacağına inanıyoruz. Devrimci görevlere nasıl yaklaşılacağı ve başarılacağının ölçüleri yeterince verilmekte, ortaya konulmaktadır. Burada sergilenmesi gereken, militan kişiliktir. Hiçbir şeye yaramıyoruz diyerek kendine güvensizlik doğru değildir. Bunun yerine, görev adamıyım, gerilla için silahımı iyi kullanırım, halkı iyi örgütlerim, iyi önderlik ederim demek ve bunları başarmak gerekir. Zaten gerçek militanlık da budur. Bunlar öyle zor, başarılamayacak işler değildir; yeterince aydınlanmıştır, muammaya da dönüştürmemek gerekir. Geçmiş yıllarda da bunları ısrarla vurguladık, az-çok uygulatalım dedik. Her ne kadar bizden daha büyük uygulatıcı olmasa da, bunu fazla ciddiye alınacak bir uygulama olarak görmüyor, çok yetersiz ve bize yakışmayan bir uygulama olarak değerlendiriyoruz. Bunun için geçmişi aşalım diyoruz. Çünkü, çoğuna kalsaydı kader diye yerin altını tercih edecekti. Biz bunu bir daha içine düşülmeyecek bir yaşama çevirmek istiyoruz. Doğrusu ve uğruna herşeyin verilmesi gereken bütün gelişmelerin esası da bu oluyor.

Burada, çoğu arkadaşın yeniden Partileşmeye ilk adımı atması, iyi bir başlangıç yapması için önemli bir fırsat var. Geçmişle kıyaslanmayacak bir umut ve umudun gerçekleşme olanağı var. Bunu emeğe saygı temelinde devrimci savaşımın geliştirilmesi için gerçekleştirmek, ona hizmet ettirmek durumundayız. Bu, bir örgütlenme, komuta ve savaştır; hepimiz bu görevlerde sonuna kadar varız. Hiç kuşkusuz bunları çok akıllıca değerlendirmek hepimizin vazgeçilmez ülküsü, tutkusu olmalıdır. İnsan geçmişte ne kadar düşürülmüş, ne kadar olumsuzluklar içine girmiş veya itilmiş olursa olsun, bunların üzerine büyük bir cesaretle kırmızı bir çizgi çekip tutulacak olumlu yanlar varsa bunlardan tutarak bunları tersine çevirebileceğimize inanıyoruz, hatta bizi tanımadan düşman adına yola çıkanların pek çoğunu bile düzeltebileceğimize inanıyoruz. Zaten hergün bilerek ya da bilmeyerek düşmana alet olmuş yüzlerce insanı düşman saflarından koparıyoruz. İşte, PKK'nin büyüklüğü buradadır. İnsan ne kadar düşürülmüş de olsa, ondan sağlam çıkışları sağlamak mümkündür. Bunları yapabileceğimize güveniyoruz. Fakat gerisini getirmek, yenilenmeyi ve gelişmeyi büyütmek ve geliştirmek kişinin verdiği sözün sahibi olmasıyla mümkündür. Bizim onay vereceğimiz çalışma da budur, ama bizi aldatmaya, kişinin kendisiyle birlikte bizi de oyalamasına ve düşürmeye asla izin vermeyiz, böylesi yaklaşımları ezer geçeriz. Bu konuda kesinlikle yanılgıya düşülmemeli, bu gerçekler asla unutulmamalıdır. Bunu yapan biz bile olsak, kendimizle de sonuna kadar uğraşır ve mutlaka doğruyu uygularız. Önderlik gerçeğine çocukça, ahbapçavuşça, aşiretvari ve hatta sağdasolda solculuk olarak öğrenilen biçimlerle yaklaşılırsa, bizimle oynanmaya çalışılırsa, sonucun hiç de iyi olmayacağını, kişinin kendisini çok zor durumlara düşüreceğini ısrarla vurgulamak istiyoruz. Biz yedi yaşındaki çocuklarla da, bütün bir halkla da çok rahat yol arkadaşlığı yapabiliyoruz, bu görülüyor, biliniyor. Bu konuda oldukça alçakgönüllüyüz. Fakat bu, önderlik ilkeleriyle çelişeceğimiz, onunla oynayacağımız, başarısızlığa götüreceğimiz, ölüme gideceğimiz anlamına gelmez. Tam tersine, hepimiz, önderlik ilkesini her zamankinden daha fazla amansız bir biçimde yürütme ihtiyacı ve zorunluluğuyla karşı karşıyayız. Arkadaşlar, bunda bizden daha fazla başarılı olabilirler; çünkü gençtirler, enerjiktirler ve yıpranmamışlardır, üstelik daha fazla başarıya muhtaçtırlar. Halkımızın da beklediği ve istediği gibi, savaşma tutkusu yüksek olanı en ileri düzeye kadar savaştırabiliriz. Edindiğimiz izlenimlere göre, halkımız, Parti Önderliği'nden bu sene daha hayırlı işler yapmasını, daha ileri bir adım atmasını beklemekte ve istemektedir. Ve tabii ki, en başta da PKK adına hareket ettiği iddiasında olup da bir türlü önderlik etmeyerek başbelası olanların doğru önderlik etmesini istemektedir. Halkımızın bu temelde hem önerileri ve hem de şikayetleri vardır. Elbette buna en iyi karşılığı vereceğiz. Biz halk için varız ve bu sözümüzde de tutarlıyız. Herşey halkın kurtuluşu için olduğuna göre, düzeltemeyeceğimiz, dönüştüremeyeceğimiz ve törpüleyemeyeceğimiz hiçbir yanlışlığımız, olumsuzluğumuz olamaz.

Bütün bu hususlar, bu yılın beklentilerine iyi karşılık vereceğimizi, bütün kayıplarımıza rağmen kazanım hanemizin yüklü olduğunu göstermektedir. Bu yılın üzerine yürürken, kimseyi geçmiş yılın kazanımları üzerine oturtmamak, onunla ucuz geçindirtmemek; ama bunlarla birlikte geçen yılın kayıplarından mutlak çıkarılması gereken dersleri çıkarmak ve onları da bir kazanç hanesine dönüştürmek oldukça önemlidir. Geçmiş yılın temel muhasebesi bu olmaktadır. Buna dayanarak bu yılı kazanmaya çalışıyoruz. En temel kazanımlarımız olan Parti öncülüğü, gerilla gerçeği ve serîhildanlarla ortaya çıkan gelişmeler üzerine hiç kimseyi oturtmamak oldukça önemlidir. Varılan düzey asla geriye düşürülmemelidir. Bütün kazanımları esas alan, gelişmeleri yerinde ve zamanında değerlendiren ve buna bu yılın katkısını sunan bir devrimciliği esas almak durumundayız. Yenilgili, yanılgılı, bize kaybettiren yaklaşımların karşısında amansız duracak ve bunları mahkum edeceğiz.

Eğer önümüzdeki yılın üzerine bu yüklü derslerle yürürsek, mutlaka daha fazla kazanacağımız açıktır. Daha önce de belirttiğimiz gibi, 2000'li yıllara doğru ilk adım olan 1991 yılını, her zamankinden daha fazla bağımsızlık ve özgürlüğümüzün ilanı haline getireceğiz. Bu fırsatı yakalayan tüm arkadaşların, bu yıllara bu temelde yüklenmesini ve başarmasını diliyorum.

3.1.1991

NATO Çevik Kuvveti ve Kürdistan...

Baştarafı 13. sayfada

Üçüncü olarak, her ne kadar TC, bütün NATO devletlerinin kuvvetlerini Kürdistan'a götürse de, kendi hareketini tamamen ABD'ye bağlı olarak yürütmekte, Kürdistan ve Kürt halkı adına her türlü gelişmeyi kendisine düşman sayıp buna göre bir güvenlik anlayışı benimsemektedir. Körfez krizi ve savaşından anladığı ve amaçladığı da budur. Bu durum, asker gönderen birçok devlet tarafından bu biçimde kabul görmemektedir. Bütün NATO devletleri Ortadoğu'da ABD ile aynı politikayı aynı biçimde uygulamamakta, bununla çeşitli farklılıkları bulunmaktadır. Nitekim bazı ülkelerin Çevik Kuvvet komutanları TC sınırları dışına çıkmayacaklarını ve savunma dışında görev yapamayacaklarını açıklamaktadırlar. Hatta bazıları savaşa hiç katılmayacaklarını söylemekte ve buna uygun güvenlikli yerler dışında konumlanmayı kabul etmemektedirler. Bu durum da, Çevik Kuvvet olayının bir gövde gösterisi, bir gözdağından öte bir şey olmadığını ortaya koymaktadır.

Dördüncü olarak, NATO Çevik Kuvveti'nin Kürdistan'a yerleştirilmesi ve savaşa katılmak istenmesi, Kürdistan sorununu ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini doğrudan ve tamamen uluslararası bir sorun, Körfez krizi çerçevesinde Ortadoğu'nun en merkezi sorunu haline getirmektedir. TC, şimdiye kadar Kürdistan sorununa hiç kimseyi bulaştırmamak ve Kürdistan'ı dünyadan tecrit etmek için tüm gücünü harcıyordu. Şimdi gelinen noktada içine düştüğü çaresizlik sonucu, kendi politikası doğrultusunda herkesi soruna katmaya çalışıyor. Elbette bunu yaparken, bu süreç içinde ulusal direnişi tümden ezmeyi ve sorunu bitirmeyi umut ediyor, amaçlarını ve planlarını böyle oluşturuyor. Tıpkı Ermeni soykırımında yaptığı gibi, katliam ve sürgünlerle Kürt halk varlığını tümden yoketmeyi amaçlıyor. Ancak bu doğrultudaki yönelimi kendisi için son derece riskli bir yönelimdir. Bunu gördükleri için Demirel ve İnönü gibi güçler adeta feryat ediyorlar, "Cumhuriyet, tarihindeki en büyük tehlike içine atılıyor" diyorlar. Durum gerçekten de biraz böyledir. Kürdistan ulusal direnişinin sürdürülmesi ve rejimin mevcut planlarının boşa çıkarılması, Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi açısından yepyeni ve çok ileri bir konum ortaya çıkaracaktır. Kürdistan, bölgenin sömürgeci devletleri arasındaki bir sorun olmaktan çıkmakta, bir uluslararası sorun haline gelmektedir. TC, yalnız başına egemen olma gücünü kaybetmektedir. Sorun artık bir uluslararası sorun olarak siyasal gündemde yer alacak ve katılan herkes bu durumda söz sahibi olacaktır. Askeri güçle ezme çabalarının boşa çıkarılması, Kürdistan sorununun siyasi çözümünü dayatacaktır ki, bu durum bile TC'nin sömürgecilik anlayışının ve egemenliğinin parçalanıp yok edilmesi demektir. Bu açıdan, bugün "Çevik Kuvvet'in siyasal önemi var" diyerek sevinenler, yarın bu siyasal önemin tamamen aleyhlerine olan bir sonucuyla karşılaşacaklardır.

Kürdistan'a NATO Çevik Kuvveti'nin yerleştirilmesi ve ulusal kurtuluş mücadelesine karşı kullanılmak istenmesinin Türkiye, bölge ve dünya çapında önemli siyasal sonuçları vardır. İç toplumsal olaylarda Özel Harp Dairesi'nin kullanılıp kullanılamayacağını tartışan Türkiye kamu oyu, NATO Çevik Kuvveti'nin kullanılma durumuyla karşılaşınca tam bir şaşkınlık içine düşmüştür. Orduya ilişkin taşınan güven duygusu tam bir hüzünlü burukluğa dönüşmüş, ordu ve yönetim gerçeği çok daha açık olarak ortaya çıkmıştır. Buna karşılık, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin niteliği ve kimlere karşı geliştiği de Türkiye kamuoyunda daha açık hale gelmiştir. Çok çeşitli çevreler, ordu ve yönetimin durumunu utanç verici olarak tanımlamaktadır. Özellikle işçi ve emekçi kitleleri, kendi mücadelelerine karşı da aynı şeyin yapılacağını daha iyi görmekte ve anlamaktadırlar. Bu durumda PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelemizin Türkiye halkı ve kamuoyundan daha geniş sempati ve destek bulacağı, bunun alanının çok daha genişlemiş ve bilincinin çok daha gelişmiş olduğu açıktır. Rejimin Kürdistan'a yönelik asimilasyon ve yok etme politikasının toplumsal desteği iyice daralmış, bir avuç faşist ırkçı kesime indirgenmiştir.

TC'nin NATO Çevik Kuvveti'ni Kürdistan'a yerleştirmesi, Güney ve Doğu Kürdistan'daki her türlü gelişmeye karşı derhal savaşa girip kullanacağını açıklaması, Ortadoğu'da TC gereçeğinin ne demek olduğununu, Avrupa ve ABD'nin nasıl bir kuklası durumunda bulunduğunu bütün çıplaklığıyla açığa çıkarmıştır. TC'nin Ortadoğu ve islam alemine yönelik şimdiye kadar yürüttüğü demagojinin niteliği artık iyice görülmüştür. Bu durum, bölge halkları ve ilerici güçleri tarafından nefretle karşılanmakta, TC'ye geçmişten beri duyulan güvensizlik artık düşmanlık düzeyine varmaktadır. Irak'la zaten savaş durumundadır, mevcut gelişme başta İran ve Suriye olmak üzere bölge devletlerini de TC'ye karşı son derece dikkatli olmaya götürmektedir. Çünkü, onun bölgedeki bir ABD uzantısı olduğu artık iyice anlaşılmış bulunmaktadır. TC'nin bölgedeki dostları siyonizm ile feodal krallıklardır. Bölgede bu güçlerle emperyalizm cephesi iyice netleşmiş, bölgenin diğer tüm güçleri bunun dışında ve karşısında kalmıştır. Bütün bunların ne anlama geldiği açıktır. Bölge için bu kadar tehlikeli hale gelen TC'ye karşı duran Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin, bölgenin önde gelen bir devrimci kuvveti olduğunu, bölge halkları ve bölgenin ABD karşıtı tüm güçleri tarafından sempati ve destek göreceğini ortaya koymaktadır. Bu durum, Arap ve Fars toplumları içindeki çok geniş güçleri, PKK önderliğindeki Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin destekleyicileri haline getirmektedir.

Benzer durum NATO ülkelerindeki halklar, ilerici ve demokratik güçler açısından da geçerlidir. NATO kuvvetlerinin Kürdistan'a savaş için gönderildiği, bu kuvvetlerin bölge savaşına katılacağı ve Kürdistan ulusal kurtuluş hareketine karşı savaşacağı bu ülkelerdeki demokratik ve barışçı kamuoyu tarafından bilinmekte ve yoğun protestolarla karşılanmaktadır. Bütün ülkelerde kuvvetlerin gönderilmesinden beri çok çeşitli protesto hareketleri ortaya çıkmakta ve bu durum giderek yaygınlaşmaktadır. NATO kuvvetlerinin TC'ye destek ve Kürt halkına karşı olarak gitmesi, Kürdistan ulusal kurtuluş sorununu merkez sorun haline getirmekte, protesto hareketinin merkezine bu durum oturmaktadır. Bu da, ulusal kurtuluş mücadelemize karşı uluslararası kamuoyunda çok geniş bilinç, ilgi ve destek oluşması anlamına gelmektedir.

Bütün bunlar açıkça gösteriyor ki, siyasal planda faşist-sömürgeci düşmanın hareket çemberi dardır ve gittikçe de daralmaktadır; ulusal kurtuluş mücadelemizin hareket alanı ise çok daha geniştir ve bu durum daha da gelişmektedir. Mevcut durumdan siyasal planda ulusal kurtuluş mücadelemiz çok daha yaygın olarak yararlanabilir; Türkiye, Ortadoğu ve Avrupa kamuoyunun geniş ve aktif sempatisini ve dayanışmasını yaratabilir. Bu durum, bu çerçevede bir siyasal çalışmayı gerektirmektedir ve görev, öyle genişlikte bir siyasal çalışma yürütmektir. Bu görev başarıldığında, faşist-sömürgeci Türk rejiminin son bir imdat çağrısıyla NATO Çevik Kuvveti'ne sarılması tamamen onun aleyhine sonuç verecek, özel savaşın bu yöntemini de tamamen boşa çıkarıp ulusal kurtuluş mücadelemizi dünyada önemli yeri olan bir güç haline getirecektir.

Sonuç olarak şunları da ekleyebiliriz. Türkiye ve Kürdistan'daki devrimci gelişmelere karşı NATO çerçevesindeki birinci hamle 12 Eylül faşist-askeri darbesi idi. PKK yaptığı hazırlık ve 15 Ağustos Atılımı'yla bu uluslararası karşı-devrimci hamleyi boşa çıkardı. NATO çerçevesindeki ikinci hamle 1987 yılında hazırlandı ve 1988 yılında yoğun bir saldırıyla uygulanmaya çalışıldı. Bu, sadece PKK'ye karşı planlanmış ve yürütülmüş olan bir hamleydi. PKK, gerillayı geliştirerek ve 1990 baharında "serîhildana gel"leri yaratarak bu ikinci hamleyi de yenilgiye uğratmayı başardı. NATO çerçevesindeki üçüncü hamle 1990 yılında hazırlandı ve 1991 yılında uygulanmak isteniyor. PKK'ye karşı düzenlenen bu karşı-devrimci hamle bir Ortadoğu savaşıyla birleştirilerek uygulanmaya çalışılıyor. Çünkü, dünya ve bölgedeki gelişmeler bunu gerektiriyor, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişim düzeyi bunu gerektiriyor. Böyle bir durum Kürdistan'daki devrimci gelişme olanaklarını da hem çoğaltıyor, hem de Kürdistan'ın tüm parçaları düzeyinde genişletiyor. 1991 yılındaki mücadeleye bu çerçevede ve bunları bilerek yaklaşmak gerekiyor. Uluslararası boyuttaki bu karşı-devrimci saldırıları boşa çıkarabilmek için, gerillayı Kuzey-Batı Kürdistan'ın her tarafına iyice yaymak ve etkin olarak harekete geçirmek, Güney ve Doğu Kürdistan potansiyelini daha çok mücadele eder hale getirmek, serîhildanları her kent, kasaba ve köye yaymak, Kürdistan ulusal kurtuluş hareketini TC'ye karşı savaşan bir güç olarak birleştirip seferber etmek gerekiyor. Bunlar başarıldığında TC ile birlikte NATO güçleri de işlemez hale gelecek, emperyalizmin planladığı bu yeni saldırı hamlesi de boşa çıkacak, bu da büyük bir olasılıkla Türkiye'de önemli altüst oluşlara yolaçarak ulusal kurtuluş mücadelemizi zafere iyice yaklaştıracaktır. Eğer bölge çapında savaş gelişir ve genişlerse, bundan ulusal kurtuluş mücadelemizin zaferi ile çıkmak mümkün olacaktır.

Kime ait olursa olsun, Kürdistan'daki her yabancı asker bir işgalci güçtür ve Kürt halkından buna uygun olan karşılığı görecektir. Kürdistan, TC ile birlikte NATO'ya da mezar olacaktır.

Başarıyla gerçekleşen PKK IV. Ulusal...

Baştarafı 4. sayfada

turulmasının, savaşçı yapısının savaşa her yönüyle katılım yapmalarının tedbirlerini almıştır. Ulaşılan karar düzeyi, sağlanan netleşme ve alınan pratik tedbirler bütün savaş faaliyetlerinde bir dönüm noktası olmuş, yenileme sürecini başlatmıştır. Bugüne kadar sürdürülen mücadelenin kazanımlarına dayanılarak halk iktidarını getirecek, onu mümkün kılacak bir savaşın ve pratiğin hazırlayıcısı olan kongremizi, kurtuluş savaşını ve halk iktidarını geliştirmenin tarihsel atılımı olarak değerlendirmek yerinde olacaktır. Bir anlamda kurtuluş savaşında, halk iktidarını mümkün kılacak aşamanın başlatılmasıdır IV. Kongremiz. Bugüne kadar çok acımasız koşullarda büyük bedeller ödenerek yürütülen mücadelede, bizi halkın iradesini konuşturma olanağına kavuşturmuştur. Artık bundan böyle yapılacak şey, halkın iradesini, ulusal kurtuluş savaşını doğru temelde yükseltmek ve halk iktidarını yakalamaktır. Süreç sonuç almayı dayatıyor. Kongremiz böylesi bir gelişmeyi yaratacak partimizin kapsamlı bir atılımıdır.

Kongremiz, Parti Önderliğimizin sağlam takipçiliğinin, onu uygulamada temsil edecek taktik önderliğin şekillenmesinin ve sadakatla bağlılığın zirvesidir. Zaferin önderliğin pratik uygulama sahasına taşınılmasına bağlı olduğunu, devrimci yaşamın her anı çok açıkça kanıtlamıştır. Ne zaman ki önderlik yaşama taşınılmıştır, işte orada başarı yaşanmıştır. Tersi durumlarda ise, tıkanma, çözümsüzlük ve olumsuzluklar boy vermiş, yenilgiler kapıya dayanmıştır. Bunun bilinciyle hareket eden kongremiz, Parti Önderliği'ni doğru uygulama ve temsil etme çağrısı olmayı esas almış, bu espriyle çalışmalarını sürdürmüştür. Yenilenme sürecinin önderliğin yetkin temsilinden geçen yaklaşım ve çabalarla başarılacağı ilkesi kongremizin üzerinde yürüdüğü ve çalışmalarına egemen kıldığı ilke olmuş, bu çerçevede önderliğe bağlılığın, tüm militanları onu uygulamaya davetin platformu niteliğini taşımıştır.

Şehitlerimize layık olmanın ve anılarına bağlılığın gereklerini yerine getirmenin ancak onların kanlarıyla yükselen mücadelenin zaferle taçlandırılması ile ve bunun da savaşta başarılı bir yürüyüşü gerçekleştirmekle mümkün olduğunun idraki içinde olan kongremiz, yürütüğü çalışmalarla bunun gereklerine göre hareket etmeyi esas almıştır. Şehitlerin manevi komutası, partimizin bu zirvesinde de kabul görmüş ve gerekleri tüm çabalarda yerine getirilmek istenmiştir.

Partimizin IV. Ulusal Kongresi'nin dağlarımızın doruklarında, savaşımızın sıcak ortamında gerçekleşmesi derin bir anlama sahiptir. Bu, düşmanın vatansızlaştırma çabalarına karşı vatana sahip çıkmanın, bağımsız ve özgür Kürdistan'a ulaşmanın siyasal-örgütsel ve askeri hamlesidir. Kurtuluş savaşını oturtmanın, özgürlük yürüyüşünü zaferle taçlandırmanın dönülmez kararıdır. Artık her şeyin vatanın özgürleştirilmesine adanması gerektiğinin ve vatan topraklarından kopulmayacağının ilanıdır. Kesin zaferi elde etmenin ve kazanmanın andıdır.

Kongremiz sadece güncel iç ve dış gelişmelere bir yanıt değildir. Bunun ötesinde bir içeriğe sahiptir. Bu konuda Parti Önderliğimiz şunları belirtiyor *"Asıl planlı çalışmamızı hiç bu durumlar ortada yokken, iç-dış durumlar hiç de lehimize olmadığı zaman yaptık. Kötü koşullarda bile başarılı yürüyüş nasıldır? PKK'nin çıkışının temelinde işte bu var. Şunu da söyledik; tesadüfen iç-dış gelişmeler lehimizde olduğunda onu değerlendirme, faaliyetlerimizi hızlandırdı. Nitekim düzenli-planlı çalışma ülkemizin her alanında yürüyor. Propaganda, örgütlenme ve eylem süreklidir. Fırsatlar doğuyor. İran-Irak savaşı, Arap-İsrail çelişkisi, Körfez krizi, Türkiye'deki sınıf mücadelesi, bunların hepsini değerlendirdik. Ve onların sonuçlarını ilave olarak taktiğimizin gereklerine katıyoruz. Bunlar olsa da savaşımız gelişecek, olmasa da. Bugün bir fırsat daha doğdu, lehimize çevirmeye çalışıyoruz. Lehte değerlendirirsek hızla gelişeceğiz. İyi değerlendirmezsek aleyhimize döner, kötü sonuçlar verebilir. Bu tamamen taktik ustalığımıza kalmıştır. Planlı savaşımız devam ediyor. Doğru önderliksel yürüyüş esastır, gelişmelerin temelinde bu var. IV. Kongremiz bu temelde planlı-programlı, ertelenmeksizin, zirvesel gelişmemizin son tarihi aşamasıdır. Aynı zamanda biz bu zirvesel gelişmeyi istisnai bir duruma, beklenmedik, öncelikle hesapta olmayan dünya çapında bir soruna bağladık."* (14 Ocak 1991)

Parti Önderliğimizin belirttiği gibi, kongremiz planlı faaliyetin bir sonucu olarak gündemleşmiş ve uzun bir geleceğin yaratılmasını esas almıştır. Güncel gelişmelerden önce geleceğin karar altına alınıp, planlanmasıdır.

Kongremiz tüm partililere ve savaşçılara zafer yürüyüşüne güçlü katılma çağrısıdır. *"Zirvemiz bundan sonrasını tam kararlaştırıyor. Ve ortam bu zirvemizi yürütme şansını arttırıyor, yapılan hazırlıklar istediğimiz türden savaşımızı geliştirebileceğimizi kesinleştiriyor. Yılların her zamankinden daha fazla bizim yıllarımız haline getirilmesi gerçeğini yaşıyoruz. Bu bizim için talih, özgür yaşam yıllarıdır. Böylesine büyük bir emrin önünde hiç birimizin hiç bir gerekçeyle sığınma hakkı yoktur. Hiç bir tutku, kişisel emel, özlem, yanılgı böylesine tarihi yürüyüşlerin önünde engel olmayacağı gibi kendini ortaya çıkarmaya bile cesaret edemez... kesinlikle kolay kaybetmeyen, kolay düşmeyen, düşürmeyen bir komuta yürüyüşünün sahibi olmalısınız."* (Parti Önderliği, 14 Ocak 1991) Bu temelde yüründüğünde IV. Kongre'nin gereklerine göre hareket edilmiş olunur. Tek doğru katılım başarılar yaratan bir katılımdır.

Kongremiz aynı zamanda, halkımıza, güçlerini birleştirme, yoğunlaştırma ve savaşa daha aktif katılım çağrısıdır. Kölelik zincirlerini kırmaya başlayan halkımızın yürüyüşünün, katılımının güçlü olacağı kesindir. Kongremiz, ulusal birliğin ve savaşmanın ortamını açmıştır. Düşmanlıkların, iç çelişkilerin aşılması ve birlik halinde büyük kahramanlıklar göstermenin olanağı her zamandan daha çoktur. Doğan tarihi fırsatı değerlendirme ve burada zafere yürümenin günü gelmiştir. Artık iktidar için yürünmelidir. Herşey bu doğrultuda mücadelenin hizmetine sunulmalıdır.

– Ya özgür vatan, ya ölüm!
– Yaşasın PKK IV. Ulusal Kongresi!

PKK IV. Ulusal Kongre gerçekliği...

Baştarafı 11. sayfada

lara uğramış, gerilla ve parti taktiğimiz iyice aşındırılmıştır; ve uygulanan tüm bu taktik dışılıklar onların adına yapıldığı için nerdeyse şüpheyle bakılır hale getirilmişlerdir. IV. Ulusal Kongremiz, bu olumsuzluklara karşı mücadele ederek, onları kökenleri ve sonuçlarıyla teşhir ederek gerillayı ve parti taktiğini aklamış, yüceltmiş; parti taktiğinin -gerillanın ölçülerini netleştirmiş, bunlara nasıl ulaşılacağının yol ve yöntemlerini mevcut koşullar ve görevler temelinde göstermiştir. Yerine getirilmemiş olan ama mücadelenin ve halkımızın muzaffer geleceği açısından mutlaka yerine getirilmesi temel belirleyici önem taşıyan, gerillanın ülke çapında kurumlaştırılması ve oturtulması, her alana dengeli bir biçimde yayılması, lojistik, üslenme, sevk ve idare sorunlarını ağırlıkla çalışma konusu yapmış, bunu değerlendirme, çözümleme ve kararlarına yansıtmış ve pratikte uygulanmak üzere kapsamlı görevler tespit etmiştir. IV. Ulusal Kongremiz Kürdistan çapında ulusal bir kongre özelliği taşımıştır. Gerek bileşimi, gerekse de muhtevası bakımından bu nitelikte gerçekleşmiştir. Partimizin Kürdistan genelinde etki ve otoritesinin artması, önderlik rolünün öne çıkması ve diğer parçalarda ulusal mücadele sorunlarının ağırlaşarak PKK çizgisi doğrultusunda çözüme ihtiyaç duyması nedeniyle, IV. Kongremiz önemli ölçüde bu gerçekliğe göre toplanmıştır. Diğer parçalardan önemli bir temsil gücü bileşiminde yer alarak ulusal bir birliğe de ulaşılmış ve Kürdistan'ın diğer parçalarında mücadelenin durumu değerlendirilmiş, ulusal kurtuluş savaşımının bu parçalarda taşıdığı sorunlar tartışılmış, bu temelde oralara yönelik olarak da mücadelenin geliştirilmesi için önemli kararlara ulaşılmıştır. Bu değerlendirme ve kararlar, diğer parçalarda ulusal soruna yeni bir dönem açabilecek niteliktedir.

PKK IV. Ulusal Kongresi aynı zamanda bir sosyalizm kongresidir. Sosyalizmden ricatın yapıldığı ve Marksizm-Leninizmin mezara gömülmek istendiği dünyanın bu koşullarında, IV. Kongremizde sosyalizm mücadelesi verilmiştir; partimizin en yüksek irade ve düşünce birliğiyle sosyalizme sahip çıkılmış ve Marksizm-Leninizm yüceltilmiştir. Bunun tarihi anlamı büyüktür. Kongremiz sadece bununla yetinmemiş, partimizin en yüksek eylem gücü olarak, uluslararası alanda sosyalizmin ve Marksizm-Leninizmin karşı saldırılar ve ihanetten korunması, yaşatılması ve geliştirilmesi için siyasal-pratik görev ve tedbirleri de uygulama amacıyla partimizin önüne koymuştur. Bu onun sosyalizm ve Marksizm-Leninizme sadece sözde değil eylemsel temelde ve özden bağlılığının, bu konudaki sarsılmaz kararlılık ve tutarlılığının göstergesidir.

IV. Ulusal Kongremizin en temel diğer bir özelliği; devrimin hukukunun yerine oturtulmasıdır. Ulusal kurtuluş mücadelemiz boyunca şimdiye dek ilk olarak, parti-mücadele içine ve sivil kesime, kitlelere yönelik cezalandırma konusu ele alınmış, bu konuda çizgi netleştirilmiş ve açık, net parti ölçüleri konmuştur. Parti tarihimiz boyunca şimdiye kadar, feodal-komplucu mantık, küçük-burjuva ruh hali ve bireysel üsluplar yüzünden, içe ve dışa yönelik olarak bazı haksız, yersiz ve erken cezalandırmalara gidilmiştir. Parti çıkarları ve devrimin doğal sonuçları adına yapılan bu uygulamalar, devrimi hedefinden saptırmadan, partisel gelişmeyi sabote, tasfiye ve demoralize etmeden, kitlelerin ve dış kamuoyunun partimizi yanlış tanımasına kadar bize ağır zararlar vermiştir. IV. Ulusal Kongremiz parti tarihimiz boyunca meydana gelen bu olayları genel itibarıyla ele alarak, bu konuda adeta bir mahkeme rolünü oynamıştır. Sonuçta adalet, hak yerini bulmuş, parti çizgimiz aklanmış ve bu yanlış uygulamalar dayandıkları anlayışlarla birlikte mahkum edilmişlerdir. Bunların partimize ait olmadığı, aksine partimizin temelde karşı çıktığı ve sürekli mücadele ettiği uygulama biçimleri olarak tasfiyeciliğin, küçük-burjuva sınıf özelliğinin ve bireysel üslupların eseri oldukları, parti çizgimizin bu konuda, ne kadar insana değer veren, adaletli, kazanmacı ve devrimin çıkarlarını esas alan özellikte olduğu ortaya konulmuş; ve yapılan haksızlıkları düzeltme amacıyla başlangıç olarak, belli sayıda itibar ve konum iadesi yapılmıştır.

Hem bu gelişme hem de bütün diğer Kongre çalışmaları göstermiştir ki, parti ve mücadelemiz, artık eski gençlik ruh hali, heyecan ve acemiliklerini büyük ölçüde aşarak ciddi bir olgunlaşma düzeyine ulaşmıştır; parti üslubu daha bir oturaklı hale gelmiştir. IV Ulusal Kongremiz bunun zirvesi ve bir anlamda simgesi olmuştur. Bütün sorunlar Kongremizde olgunca ele alınmış, her şeyin üzerinde cesaretle gidilmiş, kişisel kaygı ve uzlaşmalara hayat hakkı tanınmayarak, parti ve devrim çıkarları öne çıkarılmıştır. Demokratik ve özgür ortam egemen olduğu için devrimin meseleleri, sınırsız bir katılımla özgürce tartışılıp değerlendirilerek sonuca bağlanmıştır. Bu gerçekler ve özellikler de partisel gelişmemizin ulaşmış olduğu düzeyden dolayı, Kongremizin iradesi güçlü bir şekilde kendisini ortaya çıkardı. Sorunlara güçlü bir irade ve cesaretle yaklaşılarak, bizzat platform içinde gerek Kongre gerçekliğine yönelen yanlış yaklaşımların, gerekse de yeni mücadele dönemine yapılan reformist yaklaşımların mahkum edilmesi olaylarında da yaşandığı gibi, olumsuzluklara ve çizgi dışı tutumlara göz yumulmadı; geçiş izni verilmedi. Çalışmalar, parti çizgisi, devrim çıkarları esas alan güçlü irade birliği, olgunlaşan PKK üslubu ve demokratik ölçülerde yapılıp sonuçlandırıldı.

Canalıcı gelişmelerin ürünü olarak toplanan ve tarihi rolüne layık bir şekilde gerçekleşen PKK IV. Ulusal Kongresi, dünyada savaş saatlerinin yaşandığı ve Kürdistan'ın son derece yeni gelişmelere gebe olarak tarihi bir döneme girdiği bu süreçte kazandığı büyük önemle, partimizin ulaşılan en son ve yeni zirvesi olarak, ulusal kurtuluş savaşımızın girdiği bağımsızlık sürecinin temeli olacaktır. Ülkemizin artık yaşamaya başladığı bağımsızlık sürecinin gerçekliğine ve dıştaki gelişmelerin özelliklerine göre dolgun bir süreç sonucu kapsamlı bir muhtevayla gerçekleşen ve yirmi yıllık mücadele tarihimizin analizi, dersleri temelinde, devrimi engelleyen etmenleri tasfiye ve mahkum ederek, yeni dönemin halk iktidarını hedefleyen çizgisini ve kararlarını yaratan PKK IV. Ulusal Kongresi, bunu teminat altına alan yetkinlik ve güçtedir. Aslolan, bu çizgi ve kararları yeni dönemde fedakârane ve başarılı bir şekilde kurtuluş savaşı pratiğimize uygulamaktır. PKK IV. Ulusal Kongre gerçekliğinin, onun zengin ve doğru çizgisinin, kararlarının layıkıyla hayata geçirilmesi, halkımızın kölelik tarihi boyunca yakaladığı bu büyük fırsatı değerlendirerek beklenen zaferi yaratacak; ulus olarak bize yeni ve mutlu günleri gösterecektir.

– Yaşasın PKK IV. Ulusal Kongresi!
– Bütün Parti kadro ve savaşçıları; PKK IV. Ulusal Kongre çizgisi ve kararlarını hayata geçirmek için ileri!

AÇIKLAMA

PKK IV. Ulusal Kongresi değerlendirmeleri ve kararlarını gelecek sayımızdan itibaren yayınlayacağız.

DUYURU

Gazetemizin sahibi ve hesap numarası değişmiştir.
Gazetemizin yeni sahibi: H. Barcedoğmuş
Vogelsangerstr. 286
5000 Köln 30

Gazetemizin yeni hesap numarası:
Stadtsparkasse-Köln
Konto Nr.: 27 93 29 53
BLZ: 370 501 98

V.i.s.d.P: H. Barcedoğmuş, Vogelsangerstr. 286, 5000 Köln 30

Yazışma Adresi: Serxwebûn, Postfach 10 16 83, 5000 Köln 1

Hesap numarası: Stadtsparkasse - Köln, Konto Nr.: 27 93 29 53, BLZ: 370 501 98

Avustralya 3.50 $
Avusturya 22.50 s.
Belçika 75.00 bfr.
Danimarka 10.00 dkr.
Fransa 7.50 ff.
Hollanda 3.75 hfl
İngiltere 0.90 £
İsveç 7.50 skr.
İsviçre 3.00 sfr.
Norveç 10.00 nkr.

IV. Ulusal Kongremiz partimizin ve savaş çizgimizin zaferidir!

Partimiz PKK'nin IV. Kongresi, Kürdistan dağlarının doruklarında, gerilla savaşımızın sıcak ortamında 26-31 Aralık 1990'da başarıyla gerçekleşti. Ülke topraklarında gerçekleştirilen kuruluş kongremizin üzerinden geçen 12 yıllık bir aradan sonra IV. Kongremizin güçlü bir bileşim ve temsille ülke topraklarında ve savaş ortamında yapılması; kurtuluş savaşımızın büyük zaferlerle geçeceğinin tarihi pratik ifadesi oldu. Gerillanın gelişme olanaklarının alabildiğine arttığı, halk ayaklanmasının geniş yığınları kucaklayarak yeni boyutlar kazandığı bir ortamda gerçekleşen Kongremiz, Kürdistan'daki gelişmelerin yanısıra dünya, bölge ve Türkiye'deki hızlı gelişmelere de, yerinde ve zamanında verilmiş bir yanıttır. "Reel sosyalizmin" iflasını bilimsel sosyalizmin iflası haline getirmenin yoğun çabası içinde bulunan emperyalizmin ve her türden gericiliğin saldırılarına karşı sosyalist değerlere sahiplik etmenin anlamlı bir ifadesi olarak gerçekleşti.

Kongremiz, hızlı gelişmeler ve değişimler geçiren insanlığın durumunu, bölgenin ve ülkemizin içinde bulunduğu koşulları, arayış ve yönelimleri derinliğine ele alıp çözümledi.

Dünyamız 20.yy'ın son on yılına girerken sosyalist ve kapitalist sistemlerin aralarında yaşadığı kilitlenmenin çözülmesine, iki sistemin iç içe geçişine tanık oldu. Reel sosyalizmin yaşadığı tıkanıklığın sonucu olarak sosyalist sistemi oluşturan ülkelerde iktidarlar ard arda yıkılırken; emperyalizm bu durumu, içinde bulunduğu bunalımı gidermek için yoğun ve çok yönlü çabalarla değerlendirmeye çalışmaktadır. Sosyalizmdeki çözülme emperyalist cepheyi de zorlamakta, mevcut politikaların sürdürülmesini güçleştirmektedir. Gelişmeler cevap verecek değişiklikleri dayatıyor. Ortaya çıkan sonuçlara karşılık yeni dünya düzeninin oturtulması başarılamamış, belirsizlikler devam etmektedir. Bununla birlikte yaşanan gelişme ve değişmeler eskinin aşılmasını getirmiş, iki başlı dünya görüntüsüne ve gerçekliğine son vermiş bulunuyor.

Partimizin IV. Kongresi gelişmeleri bu yönde değerlendirirken, reel sosyalizmin yaşadığı çözülmenin, emperyalizmin büyük kazanımı olmadığını; kaybedenin sosyalizm değil, onun devlet çıkarlarını ve ulusçuluğu esas alan bir uygulama biçimi olduğunu; reel sosyalizmin içine girmiş bulunduğu bunalımın, dünyanın geçirdiği değişimle emperyalizme taşınmış olduğunu ve artık günümüz insanlığının genel olarak özgürlük esprisiyle harekete geçtiğini; toplumsal, ekonomik ve siyasal kurtuluşun peşini bırakmayacağını; demokrasi ve özgürlük hareketinin insanlığın kurtuluşuna varacağını; bu temelde sosyalizmin yaratıcı özüne uygun yeni atılımlara geçeceğini net bir şekilde belirledi.

Dünyanın geçirdiği değişikliklerden en çok etkilenecek olanların başında, ağır ulusal ve toplumsal sorunlar yaşayan bölgemiz Ortadoğu'nun geldiğini, savaş noktasına varan kriz göstermiştir. Irak'ın Kuveyt'i ele geçirmesinin yol açtığı gelişmeler bölgemizin ağır sorunlarını ve bundan kaynaklanan bunalımı bütün derinlik ve kapsamıyla açığa çıkarırken dıştaki dayatmaların çözüm getirmeyeceğini de çıplak bir biçimde gözler önüne sermiştir. Emperyalizmin var gücüyle yüklenmesinin çözüm değil çözümsüzlük doğuracağı, halkların kendi iradelerini konuşturmalarının önlenemeyeceği her geçen gün daha anlaşılır hale gelmiştir. Bu temelde savaş çıksın veya çıkmasın, patlamalara dönüşen çelişkilerin çözümü dayatacağını, büyük değişikliklerin kaçınılmazlığı ve bunun da gerek taktik, gerekse stratejik düzeyde en fazla ülkemizi ve kurtuluş savaşımızı ilgilendirdiği gerçeği Kongremizce belirlenmiştir.

Emperyalizm, gericiliği, siyonizmi ve faşizmi yedekleyerek bölgemize çok ağır bir şekilde yüklenmişken, Ortadoğu halklarının demokrasi ve özgürlük çıkışını Kürdistan devriminde gerçeğe ulaştırmak canalıcı bir önem kazanmakta, zaferi yakalamak salt Kürdistan halkı açısından değil, tüm bölge halkları için de yerine getirilmesi gereken tarihi önemde bir görev olmaktadır. Kongremiz, gerçekleştiği dönem, ele alınan sorunlar ve ulaşılan kararlar itibarıyla gelişmeleri karşılamanın en üst düzeyde yanıtlanmasıdır. Hem güncel hem de geleceğin devrimci görevlerini başarmanın büyük tarihi bir adımıdır.

IV. Kongremiz bu görev bilinci içinde durumu değerlendirirken; emperyalist-sömürgeci bölgesel paylaşım savaşına karşı, kurtuluş savaşımızı daha da yükselterek cevap vermenin zorunluluğunu ortaya koymuş ve bir bütün olarak savaşta zafere ulaşmak için, TC'nin ve savaşımızın içinde bulunduğu durumu köklü şekilde ele almış, II. Ulusal Konferansımızla hız kazanan çözümleyiciliği zirvede tamamlamıştır. Siyasal, örgütsel ve askeri sorunlarda hiçbir muğlaklığa yer bırakılmamış, tam bir netleşme ve yüksek bir karar düzeyi tutturulmuştur. IV. Kongre; parti çizgimizin yeni dönemde yaratıcı gelişimi ve tamamlayıcısı olmuştur.

IV. Ulusal Kongremizin gerçekleştiği bugünkü koşullarda gerek Türkiye gerekse Kürdistan'da gündemi belirleyen temel olgu, yürüttüğümüz ulusal kurtuluş savaşımız olmaktadır. Bilindiği gibi, 12 Eylül faşizminin Özal hükümetleriyle yürütülmesi çabaları, 15 Ağustos tarihsel atılımımızla karşılık bulmuş, savaşımız gelişme ve yükselme göstererek TC'nin planlarını bozmuştur. Ulusal kurtuluş savaşımız karşısında faşist niteliğini katmerleştiren rejim, kendisini özel savaş yönetimi olarak yeniden düzenlemiştir. Özel savaş; ekonomik, siyasal, sosyal, kültürel, diplomatik, kısacası yaşamın her alanında kurtuluş mücadelemizin tasfiyesine göre örgütlendirilmiştir. Bu temelde örgütlendirilen özel savaş, devletin büyük maddi olanaklarına dayandırıldığı halde başarılı olamamakta, tersine TC'nin bunalımını ağırlaştırmaktadır.

Ulusal kurtuluş savaşımızın yükselişi, TC'yi daha fazla özel savaşı yoğunlaştırma yoluna itmekte, onu adeta bir savaş makinası haline dönüştürmektedir. Gerillanın yanında beliriveren ve giderek boyutlanan halk ayaklanması, düşmanımızı özel savaşı son noktasına dek geliştirmeye götürmüş ve bunun sonucunda özel savaş giderleri rejimi içinden çıkılmaz bir krize sokmuştur. Özel savaş, sömürgeciliği koruma aracı olmaktan çok onun bunalımını ağırlaştıran bir araç haline gelmiştir. Bunun bir sonucu olarak yaşam düzeyi düşen kitleler giderek aktifleşen bir muhalefete yönelmişlerdir. Milyonlarca işçi ve emekçinin yeni boyutlar kazanan hareketi rejimi zorlamaya başlamıştır. Böylece hem Kürdistan hem de Türkiye'de gelişip güçlenen muhalefetle karşılaşan TC, tarihinin en kritik günlerini yaşamak durumunda kalmıştır.

Özel savaş kararnameleri ile idare edilen Türkiye, demokrasi ve özgürlük lafının en çok yapıldığı, ama en koyu faşizmin yaşandığı bir süreçten geçmektedir. Siyasal ve ekonomik krizi bu kadar üst boyutlarda yaşayan TC, krize kaynaklık eden temel olgulardan olan savaşımızı ezmenin hesapları içinde "ne olursa olsun" mantığıyla bir yandan yoğunlaştırılmış özel savaşı sürdürürken, diğer yandan Ortadoğu'da gündemleşen savaşa emperyalizmin vurucu gücü olarak hazır beklemekte, emperyalist kuvvetleri ülkemizde üslendirerek savaşımızın getirdiği yüke onları ortak etmeye çalışmaktadır.

Buna karşın, güçlenen gerilla savaşımızın büyüyen olanaklar temelinde gelişiminin koşulları olgunlaşmış bulunmaktadır. Denilebilir ki Kürdistan, Türkiye ve bölgedeki gelişmeler, gerilla savaşımızın gelişme ortamını son derece olgunlaştırmış, muazzam bir gerilla savaşının olanaklarını yaratmıştır. Artık halkımızın kaderini belirleyen gerillayı en üst boyutta uygulamak mümkün hale gelmiştir. Diğer taraftan, başlayan halk ayaklanmamız, kurtuluş savaşımızın ikinci bir yönü olarak etkinliğini güçlendirmektedir. Halkımız, gerillada olduğu gibi, savaşımızın bu yönünde de kararlı ve fedakarlık dolu bir yürüyüşe azmetmiştir. Kürdistan, PKK önderliğinde tarihin en şanlı ve görkemli bir direnişine, yeri göğü sarsacak savaşlardan birine hazırdır. Halkımız "Ya özgür vatan ya ölüm" şiarıyla yürüme kudretine kavuşmuştur.

İşte IV. Kongremiz, halkımızı bağımsızlığa ve özgürlüğe götürecek, bölge halklarının kurtuluş yolunu açacak böylesi bir tarihi sürece verilmiş kesin zafer cevabıdır. Kongremiz, TC ile sonuç alıcı kesin hesaplaşmasına giderken önümüzdeki dönemin amansız bir savaşla geçeceği ortam ve olanakları doğru bir tarzda tam değerlendirip savaşı yükseltmenin ve zaferin kesin olduğunu, kazanılacak zaferin bölge halklarına da çıkış yolunu göstereceğini belirleyerek, 2000 yılına kadar bağımsız Kürdistan'ı gerçekleştirme hedefine "Ya özgür vatan, ya ölüm" şiarıyla yönelmiş, çeşitli evrelerden geçerek halk iktidarına varmaya karar kılmıştır.

Ancak, yürütmüş olduğumuz gerillanın ve gelişen halk ayaklanmasının doğru ele alınması ve uygulanması olmadan, devrimci gelişmenin mümkün olmayacağının derin bilinciyle, partinin siyasal-örgütsel öncülüğünün güçlendirilip hakim kılınması için tüm tedbirleri almayı kazanmanın ve devrimin temel garantisi olarak görmüştür. Bu temelde sorunlarımızı açımlayan IV. Kongremiz, olumsuzlukları belirlediği gibi temsilcilerini de mahkum etmiştir.

Buradan hareketle, parti yaşamına ve taktiğine dayatılan feodal-komplocu, burjuva liberal anlayış, yaklaşım ve uygulamalar deşifre edilmiştir. Partimizin tarihi boyunca yaşanan çizgi dışılıklar etraflı değerlendirmelere tabi tutulmuş, bunların mücadelemize verdiği zararların muhasebesi yapılıp sorumluları belirlenerek mahkumiyetleri sağlanmıştır. Özellikle savaşta kural-kaide tanımayan, gerillayı yozlaştırarak asi çeteciliğe vardıran, devrimci yaşamı tahrip eden feodal-komploculuk üzerinde durulmuştur. Feodal komploculuğun gerillayı saptırdığı, halka ciddi zararlar verdiği, partileşmeyi dumura uğrattığı, devrimci saflarda tahribatlar yarattığı tespitine varılmış, bu mantığın gelişimi, uygulama ve sonuçları bütün yönleriyle ortaya konmuştur. Aynı zamanda burjuva liberalizminin mücadelemizi etkileme durumu açıklığa kavuşturulmuştur. Kongremiz tüm çizgi karşıtlıklarını belirleme ve tedbir almanın güçlü bir platformu olmuş, partiyi yabancı sınıf anlayışlarından arındırma mücadelesini en üst noktasına vardırmıştır. Bu, kurtuluş savaşında parti öncülüğünü sağlam bir şekilde oturtmanın önemli bir pratik atılımı düzeyinde gerçekleşirken, parti çizgisinin ısrarlı uygulayıcılığının gereğini göstermiş ve bunun tedbirlerini geliştirmiştir.

Kongremiz, Başkan APO'nun ulusal kurtuluş savaşının geliştirilmesi ve zaferin kazanılmasındaki belirleyici rolünü bir kez daha takdir etmiş, tüm partililerin O'nun muazzam çabalarına eşlik etmelerinin gereğini vurgulamıştır. Parti Önderliğimizi yetkin bir düzeyde uygulamak, başarının biricik yolu olarak kesin onay sağlamış, Kürdistan özgülünde ortaya çıkardığı devrimci kazanımların bölge ve dünya halklarının kurtuluş mücadelesine büyük katkılar sunduğu gerçeğine işaret edilmiştir. Her türlü bozguncu ve yıkıcı faaliyete karşı yürüttüğü mücadele alkışlanmış ve yüce kişiliği etrafında daha güçlü bir biçimde kenetlenmenin gereği tam bir kabul görmüştür.

Ve yine, açığa çıkan kurtuluş olanaklarımızın temelini teşkil eden gerilla ve ayaklanmayı yeniden ele alarak bunu ülke sathında irtibatlandırma ve geliştirmenin yaşamsallığına dikkat çeken IV. Kongremiz, halkın siyasal şiddetini açığa çıkarmada tayin edici rol oynayan gerillamızın tüm ülkede yaygınlaştırılması ve gerillanın açtığı kanallardan halkın siyasal şiddeti olarak beliriveren ayaklanmanın akması için gerekli örgütsel tedbirleri sağlayacak kararlara vararak, devrimdeki kararlılığımızı ortaya koyan zirve olmuştur.

IV. Kongremiz, devrimsel gelişmeyi sağlarken, reel sosyalizmin bugünkü bunalımının en önemli nedeni olan, yıkma yeteneğine sahip insanın yapma yeteneğine kavuşmaması gerçeğinden de yola çıkarak, devrimin en temel ögesi olan insanı özel olarak ele almış ve devrimimizin kötüyü yıkma becerisine ulaştığı kadar iyiyi de yapma özelliğine kavuşmuş insana ihtiyacını ortaya koyarak, kadromuzu buna göre biçimlendirmeyi bir zorunlu görev olarak dayatırken, buna ulaşmanın yol-yöntem ve araçlarını da netleştirerek kararlara ulaşmış bulunmaktadır.

IV. Kongremiz, iflas eden reel sosyalizm gerçeğini de gözönüne alarak emperyalist saldırganlığa karşı, halkların bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesine ivme kazandırmak için tüm dünyadaki devrimci güçlerin birlik ve dayanışması gereğine dikkat çekerek bu yöndeki görevleri de belirleyip, devrimci sosyalist enternasyonalin kuruluşuna gitmeyi, bu yönde pratik çabalar içine girmeyi karar altına almıştır.

IV. Kongremiz, bu hedeflere varmanın tek garantisinin parti çizgisinde bir devrimcilik olduğunu, PKK kadrosunun da buna ulaşmada büyük bir öz mirasa sahip olduğunu ortaya koyup, bunu, "Parti öncülüğüne ulaşmak şehitlere onur borcumuzdur" şiarında somutlaştırarak, zindan ve dağ şehitlerimizin yaşamını büyük bir okul olarak parti yapısına sunmuştur.

IV. Kongremiz, emperyalizmin ve sömürgeciliğin savaş çığırtkanlıklarına ve hazırlıklarına büyük bir anlamlı cevap olarak çalışmalarını sonuçlandırırken, bölge ve dünya halklarına şunu ilan etti: Yakın gelecekte uygarlığa kanla yıkanmış, ateşle kutsanmış bir Kürdistan armağan edeceğiz. Bu partimizin ve halkımızın demokratik, özgür dünya insanlığı içindeki yerini almasının zorunlu bir ifadesi olarak gerçekleşecektir.

– Yaşasın IV. Ulusal Kongremiz ve Partimiz PKK!
– Yaşasın Başkan APO ve O'nda temsilini bulan çizgimiz!
– Kahrolsun faşist Türk sömürgeciliği, emperyalizm ve her türden gericilik!
– Kahrolsun her türlü çizgi dışı devrimcilik!
– Yaşasın halkımız ve halk savaşımız!
– Ya özgür vatan ya ölüm!

Partiya Karkerên Kurdistan - PKK/MK
1 Ocak 1991